Viața, Acatistul, Paraclisul și noi minuni ale Sfântului Grigorie Decapolitul

Cuvioase Părinte,
glasul Evangheliei Domnului
auzind, lumea o ai părăsit,
bogăţia şi slava întru nimic
le-ai socotit. Pentru aceasta
tuturor ai strigat: Iubiţi pre
Dumnezeu şi veţi afla har
veşnic. Nimic să nu cinstiţi
mai mult decât dragostea Lui.
Ca atunci când va veni întru
Slava Sa, să aflaţi odihnă cu
toţi Sfinţii; cu ale cărui
rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi
mântuieşte sufletele noastre.

VIAȚA, ACATISTUL, PARACLISUL ȘI NOI MINUNI

ale Sfântului Preacuviosului și de Dumnezeu Purtătorului Părintelui nostru

GRIGORIE DECAPOLITUL,

apărătorul dreptei credințe și făcătorul de minuni

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte Gherasim
Arhiepiscopul Râmnicului

Ediția a III-a, revăzută și adăugită

SFÂNTA MONASTIRE BISTRIȚA-VÂLCEA

Troparul Sfântului Grigorie Decapolitul
Glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pre toți i-ai luminat; alergarea dreptei credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai mustrat cugetele celor rău credincioși, Părinte Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Condacul Sfântului
Glasul al 3-lea:

Soare luminos pre tine Biserica te cunoaște, cu podoabele faptelor bune și cu razele tămăduirilor pre toți luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiască pomenirea ta și cinstim nevoințele tale, preafericite părinte, înțelepte Grigorie.

Cuvânt înainte

Tradiţia consemnează că adesea, în secolul al XV-lea, în urmă cu peste cincisute de ani, în biserica micului schit de pe malul Bistriţei, se retrăgea adesea pentru rugăciune, aflând odihna sufletului său, unul din cei patru fraţi Craioveşti. Cela ce pretutindenea este şi toate le plineşte, Duhul de viaţă dătător şi mângâietor a alinat suferinţele la vreme de prigoană ale banului Barbu al Craiovei, izbăvindu-l din robie amară cu ajutorul Sfântului Mucenic Procopie, ocrotitorul schitului. În inima binecredinciosului ban a rodit râvna de a mulţumi Domnului pentru binefacerile primite şi cu multă dragoste a dorit să ridice pe locul acelui schit o aleasă mănăstire spre pomenirea neamului său.

Afierosi noului lăcaş numeroase podoabe, însuşi chivernisind la ridicarea unei zidiri măreţe, spre slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Căutând mai apoi a o înfrumuseţa şi cu cele mai de preţ odoare ale creştinătăţii, a auzit la Constantinopol, unde se afla în acea vreme, de viaţa şi învăţăturile Sfântului Grigorie Decapolitul, de mărturisirea sa plină de râvnă împotriva ereticilor iconoclaşti şi mai ales, de minunile care se făceau cu ajutorul rugăciunilor sale spre folosul tuturor.

Când împărătească cetate, „Ochiul lumii", s-a luat de către agareni dimpreună cu toate sfinţeniile creştinătăţii ce se aflau într-însa, „s-au luat şi sfintele moaşte subt stăpânirea turcească". Bisericile fuseseră preschimbate în moschei, iar creştinii puteau să se închine sau să ceară ajutor lângă sfintele moaşte doar cumpărând bunăvoinţa demnitarilor turci ce le stăpâneau acum. Aşa a ajuns şi banul Barbu în 1497 a se închina *„în casele acelui aga, ce l-au dus de i-au arătat într-o cameră a sa osebită, sfântul trup al acestui mare Grigorie Decapolitul, luminătoriul nostru cel neadormit..."*

Dorind a-şi înmulţi averile pământeşti, acest demnitar se învoise a primi de la banul Barbu greutatea sfintelor

moaşte în aur în schimbul acestora. Aşezând ei sfintele moaşte pe unul din talerele balanţei, acesta se coborî mult. Dar prin minune talerele s-au echilibrat după ce banul Barbu cumpăni „doar o jumătate de traistă de galbeni", spre uimirea celor de faţă. Se spune că atunci turcul ar fi zis cu mâhnire: *"Bac, bac, gheaur gheaura ţeker"*, adică *„Vezi, vezi, cum creştin la creştin trage"*, căci nădăjduia la mai mult câştig.

Apoi cu mijlocirea şi osteneala banului Barbu, odată cu sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul au venit în Ţara Românească de la Constantinopol şi Patriarhii Constantinopolului şi Ierusalimului, înştiinţându-se de aceasta Mitropolitul Târgovişte din acea vreme şi Episcopul Râmnicului, pentru ca împreună cu soborul bisericesc, cu cel boieresc şi cu toţi cei ce aveau evlavie şi dragoste către Dumnezeu să întâmpine la Dunăre alaiul Sfintelor moaşte.

Aici au făcut sfat dimpreună cu toţi arhiereii ce erau adunaţi prin voia lui Dumnezeu, hotărând a se pune la cinstit rădvanul ce avea să poarte sfintele moaşte, cai tineri, neînvăţaţi, ca prin povăţuirea Sfântului Grigorie să meargă acolo unde va binevoi el însuşi să aleagă loc din întreg ţinutul aflat sub ocârmuirea banului Barbu. Căci prin aceasta, banul Barbu socotea să se arate plecat şi ascultător fără de îndoială sau cârtire proniei dumnezeieşti şi să cunoască dacă sunt bineplăcute înaintea lui Dumnezeu ostenelile sale cele pentru ctitoria de la Bistriţa.

Şi iată cum, prin porunca lui Dumnezeu şi prin puterea sfintelor moaşte, caii au condus întreg alaiul către Sfânta Mănăstire Bistriţa din Vâlcea, unde sfintele moaşte au fost aşezate cu mare evlavie în biserică şi împodobite cu noi veşminte şi odoare de mare preţ.

Vrând mai apoi domnitorul din acele vremi a ridica pe Sfântul Grigorie de la Bistriţa şi a-l aşeza ocrotitor al cetăţii Bucureştilor, s-a stârnit o aprigă furtună din voia

sfântului pe la jumătatea Oltului, aşa încât întreg alaiul a fost nevoit să se întoarcă înapoi, căci se primejduia de înec.

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotăra în chip sobornicesc şi canonic ca Sfântul Grigorie Decapolitul să fie cinstit în întreaga noastră Biserică, prin înscrierea sa în sinaxarul şi în calendarul ortodox, precum şi prin trecerea sfintei sale slujbe în cărţile de cult.

Timpul a arătat tuturor că aceasta a fost voia lui Dumnezeu, ca sfântul lăcaş al mănăstirii Bistriţa să păstreze între zidurile sale această comoară de mare preţ pentru întreaga creştinătate, trupul binemirositor şi nestricat de pecetea morţii al Sfântului Grigorie.

„Deci a se păzi acest Trup întru întregimea sa, iaste o Minune carea întrece celelalte Minuni: căci celelalte Minuni Dumnezeu le-au lucrat, împrotivindu-se firii. Iară această minune dumnezeiască Dumnezeu au lucrat-o împrotivindu-se Hotărârei sale celei nestrămutate: cu cuviinţă dară iaste a îndoi cuvântul şi a zice „Minunat iaste Dumnezeu întru Sfinţii Săi". Iară prea minunat Se vede întru Sfântul Său la a căruia întregimea Trupului astăzi ne închinăm. Dreaptă judecată, minunată răsplătire a lui Dumnezeu.

Sfântul în viaţă gătit fiind mire de părinţii săi, pre ascuns au fugit: Iată, Mirele Bisearicii Hristos, l-au împodobit ca pre un Mire al Bisearicii cu podoaba nestricăciunii. Sfântul prin Pustii cu Posturi şi cu osteneli şi-au topit prisosirea cărnii Trupului, iată Dreptul Judecătoriu rămăşiţa trupului că o păzeşte netopită. Sfântul aflându-se in vremea Iconomahilor, cu poftă au râvnit ca să îşi jărtfească Trupul pentru sfintele Icoane. Iată Cela ce Se închină în Ceriu de îngeri şi pre pământ de oameni, Trupul său l-au rădicat în cinstea Icoanelor, păzindu-l ca toţi să se închine la dânsul ca la Icoane.

O, Sfinte Grigorie, cela ce cu neamul cel pământesc te tragi din Decapoli, iară cu neamul sufletului te tragi din

Ceriu, Cetatea tuturor sfinţilor, cela ce în viaţă ai călcat Asia, ai venit pe la Vizantie (Bizanţ), în Roma ai umblat, iară după pristăvire cu judecăţile lui Dumnezeu într-acest Lăcaş te-ai aşezat. Noi ne umplem de îndrăzneală, petrecem cu bună nădejde avându-te întru această ţară, precum şi lăcuitorii ce au câştigat prin ţările lor din Pronie Dumnezeiască asemenea întregi sfinte Moaşte. Adecă Corfusul, pre Sfântul Spiridon şi pre Împărăteasa Teodora. Ţarigradul, pre Sfânta Solomoni şi pre Împărăteasa Teofana şi pre Eufimia Muceniţa. Solonul, pre Sfântul Grigorie Palama şi pre Sfântul Teona. Zakindul (Zakinthos)*, pre Sfântul Dionisie. Hios, pre Cuvioasa Matrona. Ostrovul Mavra, pre Sfânta Mavra. Kefalinia, pre Sfântul Gherasim. Amoreeea, pre Cuviosul Ieremia. Critul, pre Sfântul Gherasim. Veria, pre Cuviosul Antonie cel nou. Mănăstirea Olimbului (Olimpului), pre Sfântul Dionisie. Raguza, pre Sfântul Vlasie. Veneţia, pre Sfântul (Sfinţii) Atanasie şi Chiril. Mitropolia Bucureştilor, pre Sfântul Dimitrie cel nou. Bisearica Domnească din Oraşul Argeşului, pre Sfânta Filoteea şi Moldova pre Sfânta Parascheva. Şi precum lăcuitorii acestor Cetăţi la Praznicile acelor sfinţi prin Litanii şi rugăciuni, câştigă ale sfinţilor dăruiri, aşa şi noi la Praznicul tău de astăzi aducând nevrednici rugăciuni cerem: învredniceşte-ne Darului tău celui Ceresc. Mijloceşte pentru toată obştea. Păzeşte întru toată pacea, pre lăcuitorii Lăcaşului tău povăţuieşte-i la viaţa cea vrednică de sfântă slujba ta"* ***(Fragment din cuvântul Episcopului Chesarie al Râmnicului din noiembrie 1779, BAR, CVR, 417A).***

Sfinţenia este taina prezenţei lui Dumnezeu în om Dăruindu-se Bisericii, Sfinţii au strălucit în lumina lui Hristos, pe care au împărtăşit-o tuturor, lăsând în urmă o Biserică Vie. *„Până când, Stăpâne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru, faţă de cei ce locuiesc pe pământ?"*, spune în *Apocalipsă (6: 10-11)* că Îl întreabă Sfinţii pe Domnul Hristos. Şi s-a spus lor *să*

stea în tihnă încă puțină vreme, până când vor plini numărul și cei împreună slujitori cu ei și frații lor.

Am fost creați cu o adâncă dorire lăuntrică după Dumnezeu, pe care o putem sătura doar râvnind și lucrând spre deplina asemănare cu El, pe cât este nouă cu putință. Atunci Dumnezeu ni Se va face cunoscut pe Sine prin energiile Sale, în care se manifestă bunătatea Sa, milostivirea, judecata, iubirea, lumina necreată a Slavei Sale, al cărui chip suntem, măcar că purtăm rănile păcatelor. Sfințenia omului nu este decât rodul unei vieți petrecute în iubire și lepădare de sine neîncetată, manifestarea în chip vădit a îndumnezeirii omului.

Doar *„cei curați cu inima vor vedea pre Dumnezeu" (Matei 5,8)*. A-L urma pe Hristos este chipul în care noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu în această viață.

Ne adresăm Sfinților cu felurite rugăciuni de cerere, ca să mijlocească pentru noi înaintea Tronului ceresc. În fața icoanei lor stând, ne aflăm încredințați că harul lui Dumnezeu se pogoară la noi prin rugăciunea lor fierbinte pentru că, în iubirea lor pentru noi, iubirea lui Dumnezeu găsește o cale potrivită spre inimile noastre.

Hristos ne-a poruncit nouă, celor ținuți de multe neputințe aici pe pământ din pricina neștiinței și a patimilor, dragostea: să ne iubim unii pe alții și pe măsura ostenelii noastre, rănile se vor închide și durerile vor înceta. Dragostea aduce roua smereniei. Pe poarta ei intra-vor către cer cei ologi, cei orbi, cei ținuți de multe dureri, pe care Hristos îi iubește și îi tămăduiește prin dragostea Sa.

Să cerem ajutorul Sfântului Preacuviosului nostru Părinte Grigorie pentru a putea și noi, creștinii vremurilor de pe urmă, să urmăm cu trezvie și jertfelnicie chemării pline de dragoste a Sfinților.

VIAȚA SFÂNTULUI PREA CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE DECAPOLITUL

ale cărui sfinte moaşte se păstrează
la Mănăstirea Bistriţa-Vâlcea

Acesta s-a născut într-una din cetăţile Decapoliei, care se numeşte Irinopolis. Tatăl lui se numea Serghie şi era robit de patimile trupului, încât pentru mântuirea lui nicidecum nu purta de grijă. Pe maica sa o chema Maria şi era binecredincioasă, iubitoare de Dumnezeu şi de fii, care, fiind rădăcină bună şi frumoasă stâlpare, a odrăslit pe acest mare Grigorie.

Ajungând la vârsta de opt ani, Grigorie a fost dat la carte. După ce s-a nevoit vreme destulă şi a învăţat toate câte i s-au părut că-i sunt de trebuinţă, alerga totdeauna la biserică cu multă evlavie şi toate cuvintele folositoare şi mântuitoare de suflet, câte le auzea, le împlinea şi cu fapta, ca un cunoscător şi înţelept. Apoi, înălţându-şi mintea la cele cereşti, a urât cu totul cele pământeşti, iar de trup nici o grijă nu purta. Şi nu mânca nicidecum bucate bune şi scumpe, ci simple şi puţine, cât să împlinească nevoia trupului, deşi îl sileau părinţii să mănânce şi să se veselească împreună cu dânşii. Dar fericitul nicidecum nu voia, ci mai mult se îndeletnicea cu

cititul dumnezeieştilor Scripturi, ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, de unde totdeauna adăpându-se, şi-a dat rodul la vremea sa, după cum se va arăta mai departe.

Acest cuvios mergea la dumnezeiasca biserică adeseori şi asculta cu multă luare-aminte cântările lui David, prin care îşi aprindea sufletul către dumnezeiescul dor. De multe ori, depărtându-se în loc liniştit, se ruga lui Dumnezeu ca să-l învrednicească a se face rob adevărat al Lui. Era apoi îndemânatic la multe feluri de lucruri de mână din care îşi câştiga hrana vieţii, iar cele ce îi prisoseau le dădea săracilor. Părinţii lui îl sileau să se îmbrace cu haine scumpe şi frumoase, iar el, iubitul şi doritul lui Dumnezeu, purta haine proaste, aducându-şi aminte de cuvântul Domnului Care zicea că cei ce poartă haine moi se află în casele împărăteşti.

După ce a ajuns la vârsta cea legiuită, au vrut părinţii să-l însoare, fără de voia lui; iar vrednicul de minuni Grigorie, având dorinţa să-şi păzească întreaga înţelepciune şi fecioria, pe ascuns lepădându-se de lume şi de toate cele frumoase şi veselitoare ale ei, de părinţi şi de toate rudeniile sale, a fugit pe ascuns şi s-a dus într-o mănăstire. Acolo era egumen un episcop îmbunătăţit care, din pricina eresului prigonitorilor contra sfintelor icoane, se retrăsese atunci de curând de la episcopia sa, fiindcă ereticii erau abătuţi la minte şi supărau pe cei credincioşi. Pentru aceea, ca să

nu-l supere şi să-l silească a cădea din adevăratele dogme ale dreptei credinţe, şi-a lăsat scaunul şi petrecea prin munţi şi prin peşteri.

Tânărul Grigorie, mergând la păstorul acesta îmbunătăţit, i-a spus că are de gând să se facă monah. Iar episcopul, văzându-l plin de râvnă dumnezeiască şi arzând cu duhul, l-a întărit în bunul lui scop şi l-a trimis la nişte monahi, care petreceau într-un loc prea liniştit şi ascuns, ca să se deprindă mai bine cu nevoinţele şi deprinderile monahiceşti.

Întru acestea petrecând Grigorie şi nevoinţa cea bună săvârşind, după cuvântul Apostolului, punea suişuri în inima sa, după cum zice psalmistul. Nu după multă vreme, a murit Serghie, tatăl sfântului, iar maica sa, dorind să-l vadă şi neştiind unde se află prea iubitul ei fiu, a cercetat cu dinadinsul prin toate mănăstirile, schiturile, sihăstriile şi pustietăţile, până când, cu multă osteneală şi după multă vreme, a aflat pe fiul său cel dorit.

După ce l-a aflat şi a înţeles că vrea să se facă monah şi să slujească lui Dumnezeu întru feciorie şi întru curăţenie, ea, ca o binecredincioasă şi de Dumnezeu iubitoare, nu s-a întristat, nici nu l-a împiedicat de la o cale ca aceasta a mântuirii; ci, mai ales, l-a lăudat şi l-a învăţat să fie mare la suflet şi îndrăzneţ către nevoinţele monahilor. Numai aceasta l-a rugat, să meargă într-o mănăstire de obşte, care se afla la locurile de primprejur,

în care era și un frate al său, ca astfel amândoi să se nevoiească și să aibă unul printr-altul mângâiere și ajutor.

Deci, Sfântul Grigorie, văzând că voia maicii sale nu este potrivnică scopului său, ci mai vârtos ajutătoare spre mântuirea fratelui său – căci numai atunci se cuvine a nu asculta fiii pe părinții lor, când aceștia îi sfătuiesc la ceva împotriva voii lui Dumnezeu –, atunci s-a înduplecat să facă voia maicii sale și s-a dus în acea mănăstire al cărei egumen era un eretic, care avea mare dragoste și prietenie cu ereticii.

Acest lucru, după ce l-a înțeles sfântul, nu l-a suferit, ca un râvnitor al bunei credințe ce era. Deci nu s-a temut deloc, ci cu îndrăzneală l-a mustrat înaintea tuturor fraților mănăstirii aceleia, spunând că nu este vrednic a păstori atâtea oi cuvântătoare, fiind eretic și prigonitor al sfintelor icoane. Iar egumenul acela, nesuferind mustrările sfântului și umplându-se de mânie, cu multă trufie a poruncit celor ce-i stăteau înainte să bată pe sfântul fără milă. Sfântul a primit mulțimea loviturilor ca o rouă cerească și mulțumea lui Dumnezeu că l-a învrednicit a suferi aceasta pentru dreapta credință.

Deci a fugit din acea mănăstire, că nu suferea să stea cu ereticul acela la un loc, urmând și canonul 121 al Sfântului Ioan Pustnicul, care dă voie monahului a ieși din mănăstirea în care egumenul este eretic. El, fugind, s-a dus, purtând pe

trupul său rănile pe care le luase asupră-şi de la egumenul eretic pentru adevărata credinţă. Apoi a mers la altă mănăstire, unde era egumen o rudenie a maicii sale, care se numea Simeon şi care era arhimandrit peste toate mănăstirile celor două cetăţi. Aceluia i-a spus toate câte a pătimit de la egumenul cel eretic, arătându-i şi rănile ce le luase de la dânsul.

Simeon a primit pe Grigorie cu toată bucuria, ca pe o rudenie a sa şi, după ce l-a mângâiat, l-a rânduit pe el să stea cu ceilalţi părinţi şi fraţi ai mănăstirii, dându-i canon şi rânduială, cum să petreacă şi în ce chip să se nevoiască. După aceea l-a încercat spre toată fapta bună, cea lucrătoare, căci şi el era foarte îmbunătăţit şi prea iscusit în toate luptele împotriva duhurilor celor viclene şi în nevoinţele cele monahiceşti.

Tânărul Grigorie primea învăţăturile, sfaturile şi îndemnurile către faptele bune ale unchiului său, precum se aşază pecetea pe ceara cea moale. Pentru aceea a sporit în scurtă vreme în faptele bune şi în nevoinţele monahiceşti adică în ascultare, în smerenie, în dreapta judecată, în cunoştinţă, în răbdare, în blândeţe, în dragoste către Dumnezeu şi către aproapele şi în toate faptele bune, încât s-a făcut iubit tuturor fraţilor mănăstirii, care, ca pe un înger al lui Dumnezeu, îl socoteau. Iar fericitul Grigorie, cu cât se vedea cinstit de către toţi, cu atât mai mult se smerea, în toate urmând lui Dumnezeu, Celui Ce S-a

smerit pentru noi şi ne-a învăţat, zicând: *„Luaţi asupra voastră jugul Meu, şi vă învăţaţi de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima"*.

Deci, după ce a petrecut în această sfântă mănăstire a unchiului său paisprezece ani, după ce a adunat în sufletul său fapte bune şi, după ce s-a iscusit în toate luptele minţii şi s-a îmbrăcat cu putere de sus şi cu toate armele lui Dumnezeu – cum zice Apostolul – s-a înarmat şi s-a făcut vrednic a sta împotriva tuturor meşteşugirilor diavoleşti. Apoi, cunoscând că va putea să locuiască deosebit şi, ca un viteaz ostaş, să iasă în câmpul de luptă cu duşmanul cel nevăzut şi să-l biruiască, atunci a rugat pe arhimandritul mănăstirii să-i dea voie a şedea într-o chilie în singurătate, fără a avea nici o grijă de cele trupeşti şi pământeşti.

Acel bun păstor, cunoscând râvna lui cea fierbinte către viaţa cea desvârşită şi dragostea lui către Dumnezeu, apoi înţelegând că darul Sfântului Duh s-a sălăşluit întru dânsul pentru curăţenia şi smerenia inimii lui, spre folosul ce avea să se pricinuiască multora, l-a lăsat; iar Sfântul s-a dus într-o peşteră, care era într-o prăpastie adâncă, în care a intrat bucurându-se şi care nu era departe de mănăstirea aceea. Acolo, izbăvindu-se de toate gâlcevile, petrecea în rugăciune, vorbind cu Dumnezeu. Însă a aflat şi acolo mare supărare, căci locuiau în peştera aceea o mulţime de draci, încât nu putea nimeni să se

apropie de locul acela, ce era de multă vreme locuit de ei fără de nici o supărare.

Mai înainte cunoscând diavolii izgonirea lor din locul acela, s-au tulburat foarte şi cu toţii s-au pornit asupra lui Grigorie, cu multe feluri de măiestrii, ca să-l izgonească de acolo. Căci, arătându-se în chip de ostaşi înarmaţi cu multe feluri de arme, s-au pornit asupra lui strigând cu glasuri groaznice şi neobişnuite, zicând: *„Ieşi din locul nostru în care de multă vreme locuim, căci multe rele vei pătimi de la noi, iar mai pe urmă te vom şi omorî"*. După aceea s-au prefăcut toţi în scorpii şi în balauri înfricoşaţi şi au năvălit asupra lui, cu gurile căscate, ostenindu-se numai şi numai pentru a-l înghiţi.

Sfântul, cunoscând viclenia lor, nu se temea nicidecum de dânşii şi stătea cu vitejie şi fără temere, ca un ostaş viteaz înarmat cu armele lui Dumnezeu, înfrângându-i şi biruindu-i. Iar ei, ca nişte valuri de mare, după ce s-au izbit de piatra cea întemeiată pe nădejdea lui Dumnezeu şi s-au întors ruşinaţi, nu s-au descurajat, nici nu s-au lăsat de a-i da război. Ci, după câtăvă vreme, iarăşi au năvălit asupra lui Grigorie şi, când el făcea rugăciune către Dumnezeu, ei îl muşcau de picioare, iar când sfântul făcea metanii, ei se încolăceau pe mâinile lui şi se atârnau de el ca să nu se ridice în sus, îl muşcau de mâini şi îl înţepau cu limbile ca nişte ace înveninate, încât îi pricinuiau sfântului mari şi nespuse

dureri. Acestea le făceau viclenii draci ca să-i îndepărteze mintea de la Dumnezeu şi să i-o atragă spre cele pământeşti.

Sfântul Grigorie, având nădejde către Dumnezeu, nu băga seamă de rănile şi muşcăturile lor, ci ca pe nişte săgetături copilăreşti le socotea. De aceea, văzând ticăloşii diavoli că nu pot să-l izgonească şi că nu pot nimic asupra Sfintei Cruci, cu care era înarmat, ei singuri au plecat din peşteră. Însă, nu după multe zile, iarăşi s-au prefăcut în chip de ostaşi mulţi şi au venit în peşteră cu săbii, cu suliţe, cu arcuri şi cu unelte de război.

Apoi, năvălind asupra sfântului cu strigăte şi cu chiote, se lăudau că, de nu va ieşi din peşteră, îl vor omorî. Iar el, însemnându-se după obicei cu semnul cinstitei Cruci, ca pe nişte păianjeni a risipit toate meşteşugirile lor şi pe toţi i-a izgonit. Ei, fugind, strigau unele ca acestea: *„De vreme ce ne-a izgonit din locul nostru, nedreptul acesta, unde ne vom mai duce noi, ticăloşii?"*. Acestea zicând, s-au risipit, căci rugăciunea sfântului îi ardea ca o văpaie de foc şi au fugit toţi înfricoşaţi.

După câteva zile, preaviclenii diavoli au încercat altă măiestrie. Căci, după ce au văzut că prin ispitele cele din stânga, pe care le-au adus asupra sfântului, nu l-au putut birui, au început să-l ispitească cu cele din dreapta, Dumnezeu poate voind astfel să lămurească pe robul Său şi să-l facă desăvârşit în toată fapta bună şi astfel

să se preamărească numele Său printr-însul. Deci, cu cele din dreapta a început vicleanul să-l ispitească, după cuvântul Apostolului, ca să se facă ostaş al Împăratului Hristos şi din nici o parte să nu fie biruit de războiul vrăjmaşului. Să vedem dar, care era măiestria aceea, pe care au încercat să o aducă asupra Sfântului.

În noaptea de nouă martie, adică spre ziua Sfinţilor patruzeci de Mucenici ai lui Hristos, diavolii au mers în peşteră la cuviosul, având cununi pe capetele lor, ce străluceau ca soarele, şi au zis către dânsul: *„Noi suntem cei patruzeci de mucenici ai lui Hristos şi am venit să-ţi dăm daruri şi puteri asupra dracilor"*. Dar el, cunoscându-i cu darul lui Dumnezeu care locuia într-însul, i-a certat şi s-au făcut nevăzuţi. De aceea, văzând ei că nici cu o altă măiestrie nu puteau să-l doboare şi să-l scoată din locul acela, au dat în trupul lui atât de mare război de desfrânare, încât ardea de această patimă, ca şi cum l-ar fi săgetat cineva cu săgeţi de fier, înfocate.

Aflându-se în acel război cumplit şi, cu dinadinsul rugându-se lui Dumnezeu ca să-l izbăvească de o patimă ca aceasta, dumnezeiescul dar, care de-a pururea era cu dânsul şi-i ajuta să fie mai presus de toate ispitele vrăjmaşului, i-a dat ajutor şi în această ispită. Căci s-a arătat în vis o femeie cinstită şi cuvioasă, care semăna cu maica sa, şi aceea l-a întrebat pe sfântul, zicând: *„O, prea iubitule fiu, care este pricina mâhnirii tale?"*.

Iar sfântul, punându-şi degetul pe pieptul său, i-a arătat ei patima sa. Acea cinstită femeie, pipăind cu mâna locul unde i-a arătat şi desfăcând rana lui cu degetul ca şi cu un brici, i s-a arătat că a scos de acolo o bucăţică putrezită, zicându-i: *„Iată, aceasta a fost durerea ta şi nu te mai întrista, căci a încetat. De acum înainte nu va mai veni asupra ta nici o sminteală"*. Acestea văzându-le, s-a deşteptat şi, cunoscând că Domnul a ridicat de la el pofta trupului de desfrânare, s-a bucurat şi I-a mulţumit.

După aceasta, având dorinţa să vadă pe fratele său, a trimis la dânsul pe ucenicul care îi slujea, când avea trebuinţă de câte ceva, ca să-l aducă la dânsul acolo în peşteră. Deci, rămânând el singur, se îndeletnicea cu gândirea lui Dumnezeu în trezirea minţii. Iar într-o noapte, aflându-se singur şi stând la rugăciune cu dinadinsul către Dumnezeu, a venit peste dânsul o uimire şi a avut o vedenie minunată. Căci a strălucit din cer o lumină ca soarele şi, înconjurând toată peştera şi locul din primprejurul ei, a venit o bunămireasmă de nepovestit, care a ţinut mai multe zile, până când a venit ucenicul de la fratele lui şi a bătut în uşa peşterii ca să-i vestească despre acesta.

Sfântul, auzind, s-a trezit ca dintr-o beţie din vedenia aceasta. Şi după ce i-a deschis uşa, văzând pe ucenicul său, l-a întrebat zicând: *„Cum te-ai întors aşa degrabă, frate?"*. Căci i s-a părut că a lipsit o vreme de numai un ceas.

Iar ucenicul a răspuns: *„N-am venit curând, părinte. Căci, neaflând pe cel căutat și zăbovind, acum am venit fără nici o ispravă"*. Cuviosul a întrebat pe ucenic: *„Dar câte zile sunt de când te-ai dus și în care zi ai venit?"*. Iar el i-a răspuns: *„Am plecat duminică de aici și astăzi e joi, a doua săptămână"*.

Auzind acestea, pe cuviosul Grigorie l-a cuprins mirarea cum au trecut atâtea zile, pe când lui i s-a părut că fratele, a zăbovit numai un ceas. Însă, temându-se să nu fi fost vreo amăgire diavolească, a găsit o cale să vestească părintelui său. Pentru aceea i-a scris o scrisoare, rugându-l să facă osteneală și să vină până la dânsul, căci are să-i spună un cuvânt prea de nevoie, iar în scrisoare zicea așa: *„Grigorie, smeritul și nevrednicul monah, scriu prietenului și dascălului meu Simeon să se bucure. Neavând eu, cinstite părinte, alt tată trupesc, și tu fiind nevredniciei mele părinte duhovnicesc și povățuitor, purtător de grijă și rudenie de aproape, în tot chipul te îngrijești de mântuirea prea iubitului tău fiu. Pentru aceea și eu, îndrăznind către tine, ca și către părintele meu cel dumnezeiesc și iubit, trimit către tine această smerită scrisoare, prin care te înștiințez că un lucru mi s-a întâmplat în zilele acestea, care a tulburat sufletul meu și pe care nu-mi este cu putință a-l vesti altcuiva, fără numai ție, părintelui meu, și de la tine doresc să iau învățătură și sfătuire pentru cele ce mi s-au*

întâmplat. Roagă-te pentru mine, nevrednicul fiul tău, şi fără zăbavă vino la mine, căci foarte mult te doresc".

Pecetluind scrisoarea, a trimis-o prin ucenicul său la pururea pomenitul Simeon. Acesta, după ce a citit scrisoarea, s-a temut, socotind că poate va fi pătimit vreo ispită de la vrăjmaşul. Sculându-se îndată, s-a dus la dânsul, în peştera unde locuia. Sărutându-se unul cu altul cu sărutare duhovnicească, apoi, făcând rugăciune împreună şi după rugăciune şezând, a început să-l întrebe pe cuviosul Grigorie, zicând: *„Pentru care pricină, fiule, ai trimis la mine ca să vin? Nu cumva ţi s-a întâmplat vreo ispită din partea vrăjmaşului?".*

Sfântul Grigorie a răspuns către dânsul cu grai blând şi cu multă smerenie: *„În sufletul meu, o, părinte, se petrec două lucruri, căci am şi mâhnire şi bucurie. Mâhnire, pentru că mă tem să nu-mi fi întins vrăjmaşul vreo cursă prin cele ce mi s-au arătat; iar bucurie, fiindcă nădăjduiesc că lumina ce mi s-a arătat şi m-a luminat poate să fie dumnezeiască şi mireasma pe care am mirosit-o poate să fie cerească. Este o săptămână astăzi de când îmi făceam într-o noapte rugăciunea obişnuită, rugându-mă singur şi slăvind pe Dumnezeu, când îndată a strălucit foc mare din cer cu lumină nepovestită, care m-a înconjurat de la cap până la picioare şi tot locul s-a umplut de o mireasmă negrăită.*

Acea lumină s-a arătat şapte zile, iar mireasma şi acum o simt. O dată cu vedenia aceasta m-am

tămăduit de două neputinţe mari pe care le aveam mai înainte: de una trupească, adică de curgerea sângelui; şi de alta sufletească, adică de patimile şi luptele ce veneau asupra mea de la diavoli. Iar acum dumnezeiescul dar m-a tămăduit şi am multă pace şi linişte în inima mea şi mângâiere în sufletul meu.

Deci, pentru aceea te-am supărat, căci tu, ca un lucrător şi iscusit în unele ca acestea, să mă sfătuieşti şi să-mi spui dacă acea vedenie a fost de la Dumnezeu. Eu pe cât mi-a fost cu putinţă a ţine minte vedenia ce am avut-o, am vestit-o întocmai cuviosiei tale. Pentru aceea mă rog să mă îndreptezi şi să-mi limpezeşti judecata, ca să nu am îndoială că a fost din lucrare diavolească şi să mă amăgească pe mine, nevrednicul".

Arhimandritul, umplându-se de bucurie duhovnicească pentru sporirea preaiubitului său fiu în cele dumnezeieşti, a zis către dânsul: *„O, fiule, să nu ai nici o îndoială pentru aceasta sau vreo temere, căci lumina aceea care a strălucit şi te-a luminat pe tine nu a fost de la viclenii diavoli. Ci a fost lumina dumnezeiască şi cerească, cu care Preabunul şi Iubitorul de oameni Dumnezeu, pentru bunătatea şi milostivirea Sa, te-a strălucit pe tine; iar cu bunămireasmă te-a izbăvit de necurăţia cea aducătoare de moarte. Deci, nevoieşte-te cât poţi, ştiind că ai pe Dumnezeu în ajutor, căci aşa răsplăteşte şi preamăreşte Domnul pe robii săi care-şi curăţă mintea şi sufletul de patimile cele trupeşti şi sufleteşti şi-i face vestiţi în lume ca*

pe niște adevărați robi vrednici de împărăția Lui; ca astfel să folosească și pe alții cu pilda lor cea bună, urmând faptele lor cele bune, să se mântuiască și, mântuindu-se, să dobândească Împărăția cerurilor".

Deci, după ce s-a curățit astfel de patimile trupului și ale sufletului, după ce a primit darul Sfântului Duh întru sine și, ca un alt Pavel, a strălucit cu lumină cerească și dumnezeiască, s-a făcut vas ales, ca să ducă mărturisirea dreptei și sfintei credințe înaintea neamurilor celor abătute la minte cu eresul luptei contra sfintelor icoane. După ce s-a făcut bunămireasmă a lui Hristos, ca să dea celor credincioși bunămireasmă de faptă bună, atunci Dumnezeu, care știe inima fiecăruia, judecând că nu este cuviincios a se ascunde această prealuminată făclie sub obrocul pustiei, l-a chemat ca pe patriarhul Avraam, zicând către dânsul: *„Grigore, dacă vrei să ajungi la desăvârșire, ieși din pământul tău și din rudenia ta și înstrăinează-te pentru folosul tău și al celor ce au trebuință de învățătura ta".*

După ce a auzit cuviosul acestea, cu sârguință a ieșit din peșteră și s-a dus la Efes. Fiind vreme de iarnă și neputând merge la Constantinopol, a iernat în Asia. Iar după ce a sosit primăvara, s-a pregătit să meargă la Constantinopol; căci cugeta să meargă acolo ca să mustre ereticii și luptătorii contra sfintelor icoane, care se aflau într-acea vreme. Aflând multe corăbii în port, gata să meargă la Constantinopol, sfântul s-a

rugat să-l primească a merge şi el, dar corăbierii, temându-se de barbarii cei negri, care se aflau pe marea aceea, nu ieşeau din port. Însă sfântul îi îmbărbăta, făcându-i să îndrăznească prin sfaturile şi îndemnurile sale, precum şi prin făgăduinţele ce le dădea, că nu-i vor vedea nicidecum pe acei negri. Şi astfel, prin rugăciunile sfântului, s-a făcut vreme prielnică şi cu vânt bun.

Deci corăbierii, îndemnându-se, au plecat şi cu darul lui Dumnezeu au fost nevăzuţi de acei barbari; apoi, plutind cu bună nădejde, degrabă au ajuns în ostrovul Proconisului. Sfântul, însă, avea multă râvnă să meargă la Constantinopol, căci auzise că se înmulţise foarte mult eresul luptei contra sfintelor icoane şi că mulţi se molipsiseră de acel eres, chiar însuşi împăratul şi boierii divanului împărătesc, şi aceasta aducea multă supărare creştinilor adevăraţi. Pentru aceea voia să meargă acolo şi să mărturisească adevărul, să propovăduiască credinţa cea dreaptă şi adevărată şi să dea anatema pe luptătorii contra icoanelor, însă a fost împiedicat, poate, de pronia dumnezeiască.

Rămânând sfântul în ostrovul acela câtăva vreme, nu a fost primit de nici unul din creştinii de acolo. Căci împăraţii, fiind atinşi de eresul luptei contra sfintelor icoane, dăduseră înfricoşate porunci ca nimeni să nu primească pe monahi în casă. Şi aceasta era tot meşteşugirea vrăjmaşului mântuirii oamenilor, ca să nu se afle nimeni care să le mustre rătăcirea lor. Astfel

a petrecut sfântul, neavând unde să-şi plece capul, căci nimeni nu îndrăznea să-l primească. Dar un sărac, împotriva poruncii împărăteşti, l-a primit în casa lui; şi astfel sfântul a zăbovit în acea casă câtăva vreme. Iar Dumnezeu, ca să răsplătească fapta bună a primirii de sfinţi, a îmbogăţit pe sărac şi l-a îndestulat cu de toate, prin rugăciunile sfântului. Iar când voia sfântul să plece, săracul acela plângea foarte mult, temându-se ca nu cumva să ajungă iarăşi sărac, precum a fost mai înainte. Văzând sfântul pe sărac că plânge şi nu îi este cu voie a se duce de la dânsul, a fugit pe ascuns.

Apoi, trecând prin strâmtorile Elespontului, a mers în Enos, în care intrând, l-a întâmpinat pe uliţă un tânăr. Văzând pe sfântul şi fiind îndemnat de diavol, care de-a pururea scrâşnea asupra sfântului, dar nu putea să se apropie de el, s-a pornit cu mânie nedreaptă asupra cuviosului, bătându-l fără vină. Iar cuviosul a răbdat bătaia cu mulţumire, rugându-se lui Dumnezeu ca să-i ierte păcatul tânărului aceluia care l-a bătut, ca şi Sfântul întâiul Mucenic Arhidiacon Ştefan.

Mai pe urmă, deşteptându-se tânărul ca dintr-o beţie din mânia cea drăcească, a întrebat pe sfântul: *„Cine şi de ce neam eşti?"*. Iar el a răspuns: *„Sunt creştin, rob adevărat al lui Hristos şi umblu ca să propovăduiesc credinţa cea adevărată oamenilor amăgiţi cu eresul luptei contra sfintelor icoane şi să-i întorc de la rătăcire"*. Iar tânărul, văzând blândeţea şi smerenia sfântului

şi auzindu-i cuvintele cele dulci şi blânde, s-a umilit foarte şi căzând la picioarele lui îşi cerea iertare. Sfântul, sfătuindu-l şi dojenindu-l să nu fie atât de mânios asupra aproapelui, nici să-şi mai ridice mâna cu nedreptate asupra cuiva, ci să fie gata a răbda cu bucurie ocările şi bătăile de la cei de aproape, după cuvântul Domnului Hristos, care zice: *„De te loveşte cineva peste obrazul drept, întoarce-l şi pe celălalt"*, şi cu alte cuvinte dumnezeieşti sfătuindu-l, l-a iertat şi l-a binecuvântat. Iar tânărul, mult folosindu-se de cuvintele cuviosului şi de viaţa lui cea îmbunătăţită, s-a dus mulţumind lui Dumnezeu şi sfântului.

Sfântul, plecând de acolo cu corabia, a mers la Hrisopoli şi ieşind din corabie, a mers pe jos până la un râu ce se numea Struma. Acolo erau nişte tâlhari bulgari care străjuiau ţărmurile râului aceluia şi prădau corăbiile ce treceau. La aceştia nimerind cuviosul, nicidecum nu s-a temut de dânşii. Iar ei, văzând îndrăzneala lui, s-au mirat şi au zis unii către alţii: *„Ce fel de om este drumeţul acesta, căci nu se teme şi nici nu vorbeşte cu noi, şi are atâta îndrăzneală ca şi cum ar fi petrecut tot cu noi?"*.

Şi au început a se sfii de dânsul şi a-l cinsti ca pe un sfânt al lui Dumnezeu. Iar sfântul, făcându-le semn că vrea să treacă râul, ei îndată cu bucurie i-au dat luntrea. Apoi l-au trecut de cealaltă parte a râului şi i-au arătat şi calea încotro voia să meargă şi nu i-au făcut nici un rău.

Căci de fapta bună ştiu a se cucernici şi a o cinsti şi vrăjmaşii şi lucrătorii de rele.

Deci, vrând Sfântul Grigorie să meargă în Italia, s-a dus la Tesalonic şi, după ce a intrat în cetate, a mers la o mănăstire în care era un pustnic vestit şi un egumen care se numea Marcu împreună cu oameni îmbunătăţiţi, cu care a petrecut câteva zile. După aceea, plecând de acolo, s-a dus pe uscat la Corint şi de acolo, căutând corabie ca să meargă în Sicilia, a aflat una gata de plecare. Însă se temeau corăbierii să treacă noianul mării de frica barbarilor arabi, care ţineau drumurile; dar sfântul a zis către dânşii: *„Îndrăzniţi, căci Dumnezeu păzindu-vă, nici un rău nu veţi pătimi."*. Deci, după cuvântul şi făgăduinţa sfântului, au plecat şi au ajuns la Righion feriţi de toată primejdia.

După ce au intrat în Righion, au avut gazdă la un om cucernic şi temător de Dumnezeu. Acolo, venind nişte cetăţeni din vecinătate, îl rugau pe Sfântul Grigorie să primească ceva milostenie de la dânşii, pentru cheltuiala lui, că îl vedeau că nu are nimic. Deci ei îl supărau mult, ca să ia măcar cât de puţin. Sfântul, cunoscând din dumnezeiescul dar, că aurul pe care-l dau aceia era adunat cu nedreptate şi răpire, deşi nu văzuse până atunci niciodată pe cei ce voiau să-i dea milostenie, vrând să-i înveţe a se lepăda de nedreptate, a mustrat fapta lor, zicând: *„Să nu-mi dea Dumnezeu să mănânc din averea lui Mercurie nici măcar un ban, căci pe mulţi*

săraci şi sărmani i-a sugrumat şi le-a luat averile cu nedreptate". Căci Mercurie acesta, când trăia, fusese secretar şi logofăt al domniei şi, nedreptăţind pe cei săraci, înmulţea averile domneşti.

Deci, de la Righion, sfântul intrând în corabie, când voia să pornească, s-a apropiat de dânsul un monah tânăr, vrând să meargă şi el la Roma, slujindu-i în toate trebuinţele. Deci, plutind către Roma, s-a făcut furtună mare, încât se învăluia corabia şi se purta de valuri şi de abia, cu mare nevoie, a ieşit la uscat. Apoi, făcându-se seară, a pus să mănânce. Mergând călugărul în corabie ca să aducă bucate la masă, clătinându-se corabia de valuri, s-a împiedicat şi a căzut în mare. Iar sfântul, văzând pe călugăr că se îneacă în mare, şi-a plecat genunchii la pământ şi a început a se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi să-l mântuiască de înec şi să nu-l lase a se scufunda în mare. Ascultându-i Dumnezeu rugăciunea, l-a dus la uscat pe un lemn mic şi l-a izbăvit de înnec.

Ajungând la Roma, a petrecut într-o chilie mică, liniştindu-se trei luni, neştiindu-l nimeni, căci nu s-a arătat pentru smerenie. Însă un îndrăcit, pe care Sfântul Grigorie l-a tămăduit, l-a făcut cunoscut. Apoi, văzând că îl cinstesc oamenii ca pe un sfânt, a fugit de la Roma. Căci, luând de la Dumnezeu puterea asupra dracilor, pentru viaţa lui cea îmbunătăţită şi pentru smerenia lui, s-a vestit pretutindeni şi nu putea să se ascundă. Lăsând Roma, s-a dus în Siracuza Siciliei şi acolo, închizându-se într-un turn ce

era în cetate, se liniştea. Iar dracii, într-o noapte, pe când sfântul se ruga lui Dumnezeu, au pus foc şi i-au ars rogojina pe care se odihnea, dar sfântul, aflând o piele, se odihnea pe ea. Atunci ei s-au prefăcut în mulţime de şoareci mari şi îl supărau când dormea şi când se ruga. Însă, cu rugăciunea sa, i-a izgonit şi s-au făcut nevăzuţi.

În turnul acela era o femeie destrăbălată care, pe câţi bărbaţi şi tineri vedea, întrebuinţa diferite meşteşuguri ca să-i aducă la desfrânare şi mai ales pe corăbierii care veneau din locuri străine, de la Ascalon şi din alte ţări, care nu ştiau viclenia şi reaua ei lucrare. Căci îi ajuta şi locul acela, deoarece turnul era la ţărmul mării unde poposeau corăbiile. Iar sfântul lua pe călători şi îi sfătuia să se ferească de acea femeie rea. După aceea o învăţa şi pe ea, aducându-i aminte de pedepsele cele cumplite ale muncii veşnice. Şi atât de mult a înduplecat preaînţeleptul cu cuvintele sale pe femeia aceea, încât nu numai s-a lepădat de faptele cele rele, ci s-a făcut şi călugăriţă. Iar casa ei s-a făcut ca o mănăstire, petrecând de aici înainte toată viaţa ei în curăţenie şi înţelepciune adevărată.

Deci, petrecând sfântul acolo, în turnul acela, cu multe osteneli şi sudori pustniceşti îşi înmulţea faptele bune sufleteşti în toate zilele. Iar diavolul a zavistuit acest bun lucru, ca un urâtor al binelui omului, şi nu a lăsat pe sfântul în pace, ci a intrat într-un balaur mare şi înfricoşat, ce era încuibat acolo, în acel turn, şi l-a

pornit asupra sfântului. Balaurul a alergat cu gura căscată şi cu pornire înfricoşată, încât ieşea văpaie mare din gura sa şi făcea lucruri groaznice, vrând să înghită pe sfântul. Dar el nicidecum nu s-a temut, nici nu s-a dat în lături, ci a stat drept înaintea lui fără frică şi a zis către dânsul: *„Dacă ţi-a dat Domnul putere ca să mă mănânci, apoi nu sta, căci eu sunt gata să mă dau spre mâncare. Iar dacă nu poţi să vezi pe acei care se tem de Domnul, du-te aiurea de-ţi găseşte alt cuib spre sălăşluire, ca să te izbăveşti de mine"*.

Atunci balaurul, o, minune, ca şi cum l-ar fi bătut sfântul, a fugit fără de nici o lucrare. Căci şi firea cea necuvântătoare ştie a se cucernici de robii lui Dumnezeu cei vrednici şi a se supune. Acestea vestindu-se pretutindeni, veneau mulţi oameni către Dumnezeu, prin pocăinţă, fiind îndemnaţi de cuvintele învăţăturii celei preadulci a sfântului.

Odată, a venit la dânsul o femeie îndrăcită şi cu rugăciunea lui a gonit dracul. Încă şi multe alte minuni a săvârşit în locul acela. Dar mai ales a tămăduit un om care avea un drac cumplit şi foarte sălbatic, care-l striga pe nume pe sfântul. Iar el, văzând că dracul l-a făcut cunoscut prin strigare, a izgonit pe drac şi a tămăduit pe om; dar şi el a fugit de acolo după ce s-a făcut cunoscut şi după ce a văzut că este cinstit de oameni. Deci s-a dus într-o cetate, unde l-au prins nişte oameni şi l-au bătut, apoi, legându-l la ochi, voiau să-i taie capul, zicând că este spion. Iar

sfântul s-a rugat lui Dumnezeu să îmblânzească firea cea rea și ucigașă a acelor oameni. Și îndată Dumnezeu, Care a zis prin proorocul Său: *„Încă tu grăind, iată, Eu sunt de față."*, ascultându-i rugăciunea, a îmblânzit inimile lor și nu i-au tăiat capul, ci l-au dus la episcopul acelei cetăți să vadă ce le va porunci pentru dânsul.

Sfântul, mergând înaintea episcopului, nu i-a dat cinstea cea cuvenită, căci era eretic, ci i-a zis cu blândețe și cu smerenie: *„Așa îți înveți eparhioții? O, părinte episcop, așa îți este cu plăcere să mă vezi omorât de acești oameni răi și netămători de Dumnezeu?"*. Iar episcopul, vrând să-i bată și să-i pedepsească pentru aceasta, sfântul s-a rugat și i-a iertat.

Plecând de la Idrisa, a trecut prin oastea saracinilor și nimeni nu l-a văzut, iar, după ce a ieșit dintr-însa și a ajuns la un puț, a aflat acolo un saracin dintr-aceia scoțând apă să-și adape calul. Iar saracinul, cum a văzut pe sfânt, a ridicat sulița, ticălosul și pierzătorul, ca să-l ucidă, dar îndată i s-a uscat mâna și stând în văzduh întins și neputând s-o lase în jos, urma după cuviosul, rugându-se să-l tămăduiască. Iar Sfântul Grigorie, apropiindu-se de mâna cea îndrăzneață și atingându-se de dânsa, a tămăduit-o.

Nu mult mai departe, l-a întâmpinat un om îndrăcit care se chinuia cumplit. Deci, făcându-i-se milă de el, cuviosul a făcut rugăciune către Dumnezeu, zicând: *„Doamne, miluiește zidirea Ta și nu o lăsa să se tiranisească de*

diavoli". Atunci, îndată a ieşit dracul din om şi acela s-a tămăduit. Apoi s-a dus la Tesalonic pentru a doua oară şi a petrecut în mănăstirea Sfântului Mina, neavând nici un fel de hrană sau acoperământ decât doar o haină pe care o avea ziua şi noaptea.

Când flămânzea, ieşea din biserică şi mergea prin casele oamenilor şi unde îi vedea mâncând intra şi el şi, şezând la masă cu dânşii, mânca. Aşa a petrecut multă vreme. Apoi iarăşi se căia pentru fapta aceasta, socotind că nu este cu cuviinţă să mănânce din osteneli străine, nefiind poftit sau chemat de cineva. Pentru aceea a luat hotărârea să petreacă nemâncat în biserica mai sus pomenită, până când îi va trimite Dumnezeu ajutor dintru înălţime. Deci, precum hrănea pe proorocul Ilie prin corbi, pe Daniil în groapa leilor şi pe mulţi alţi îmbunătăţiţi robi ai Lui în multe chipuri, aşa şi pe Sfântul Grigorie nu l-a lăsat să fie lipsit de hrană; ci a luminat pe o femeie, poruncindu-i să-i ducă hrană în fiecare zi.

Deci, liniştindu-se sfântul acolo, a venit la dânsul o femeie săracă şi văduvă. Plângând cu amar şi rugându-se cu lacrimi, i-a spus că a avut o casă mică, care a putrezit şi a căzut; deci să-şi facă milă de dânsa şi să-i ajute s-o zidească din nou. Iar sfântul, milostivindu-se, a zis către dânsa: *„Du-te şi începe lucrul şi Domnul Dumnezeul săracilor îţi va trimite ajutor"*. Femeia aceea, având credinţă mare în cuvântul sfântului şi

părându-i-se că a luat ceva în mâinile sale, ducându-se, a început să pună temelia casei. Şi, îndată din locul acela a izvorât o mulţime de smoală pe care văzând-o nu numai că şi-a zidit casa, cu preţul cel luat pe smoală, ci şi hrana sa o scotea sporindu-şi toate cele de trebuinţă, cu îndestulare.

În cetatea aceasta era un frate milostiv, care slujea cu îndemânare săracilor. Acestuia, un iubitor de Hristos i-a dat trei porci, ca să-i împartă săracilor. El, tăindu-i şi împărţind carnea la săraci, a oprit o parte pentru sine şi mergând în cealaltă zi la biserica aceea în care se nevoia sfântul, se ruga lui Dumnezeu, bătându-şi pieptul, ca să-i ierte păcatul. Iar cuviosul, ca un preavăzător, cunoscând fapta lui, s-a apropiat de dânsul şi i-a zis: *„În zadar îţi baţi pieptul fără folos, că de nu vei împărţi la săraci carnea pe care ai oprit-o pentru tine, nu-ţi ascultă Domnul rugăciunea"*. Iar el auzind acestea, s-a minunat de cunoştinţa sfântului şi, cerând iertare de la cuviosul, s-a dus şi a împărţit şi partea cealaltă, ce o oprise pentru sine.

Ascultaţi şi alte fapte mai minunate ca să cunoaşteţi cât dar avea de la Dumnezeu, căci cunoştea cele ce erau departe şi cele viitoare, ca şi cum ar fi fost de faţă.

Liniştindu-se sfântul în chilia lui, diavolul ca să-l supere, a intrat într-un om nebun, care se afla în acea cetate. Apoi, fiind izgonit dracul din om, a alergat la chilia sfântului şi, intrând

înăuntru, a sărit în spinarea cuviosului şi a început a juca pe genunchii şi pe umerii lui, râzând fără ruşine. Iar cuviosul, rugându-se în taina inimii sale, a chemat numele lui Dumnezeu şi, suflând asupra diavolului, l-a izgonit. Altădată, prefăcându-se în şarpe mare, a început a umbla pe sub rogojina sfântului, iar alt drac a început a azvârli cu pietre în chilia sfântului şi striga cu glasuri neasemănate ca să-l sperie. Cu toate acestea biruindu-i şi ruşinându-i, diavolii s-au dus amândoi. Căci sfântul, cu darul lui Dumnezeu care petrecea într-însul, cunoscând toate meşteşugurile lor, le strica lesne ca pe nişte ţesături de păianjen.

Un monah petrecea în acea vreme aproape de biserica Sfântului Mina, şezând deasupra unui stâlp, făcând şi lucru de mâini. Iar Sfântul Grigorie, având şi mai dinainte cunoştinţă de la Duhul Sfânt de mutarea lui grabnică din viaţa aceasta vremelnică, i-a vestit-o, zicând: *„Lasă-te de lucrul mâinilor tale şi îngrijeşte-te de suflet, că s-a apropiat sfârşitul zilelor tale şi vei călători pe o cale străină, pe care niciodată nu ai călătorit"*. Deci, după cuvântul cuviosului, după puţine zile, stâlpnicul s-a dus la Domnul.

Alt ieromonah, cu numele de Teodul, a venit odată la cuviosul pentru binecuvântare şi sfătuire. Când voia să plece, cuviosul i-a zis: *„Mergi cu pace şi spune-i părintelui tău să-şi pregătească mormântul, că are să se sfârşească"*. Şi după puţine zile, după prorocirea sfântului, avva acela a adormit.

Erau alţi doi fraţi după trup, cunoscuţi şi prieteni ai cuviosului, pe care îi sfătuia adeseori să se facă monahi. Dar ei nu primeau sfaturile lui, aducând multe pricini. Sfântul, cunoscând mai dinainte cele ce aveau să li se întâmple, a zis către dânşii: *„Eu vă sfătuiesc cele ce vă sunt de folos, dar de vreme ce nu primiţi sfătuirea mea cea folositoare şi vă socotiţi nevrednici de dânsa, pentru frica, micşorarea şi împuţinarea voastră de suflet, să ştiţi că în acest an veţi fi luaţi de oaste, deşi nu voiţi aceasta"*. Iar ei, socotind că sfântul le zice aceasta despre oastea cea pământească, nu au băgat în seamă cuvintele lui. Dar nu s-a împlinit anul şi au murit amândoi.

Un oarecare monah pustnic se prefăcea că are drac şi făcea multe neorânduieli ca să-l ocărască şi să-l bată ceilalţi fraţi care petreceau aproape de dânsul. Iar aceia, văzându-l făcând nebunii, l-au prins, l-au legat şi l-au dus la cuviosul ca să scoată diavolul din el. Sfântul, cunoscând adevărul, a mustrat scopul cel prefăcut şi neadevărat al monahului aceluia, zicându-i: *„Minţi, ticălosule, căci, dacă voieşti să te mântuieşti şi să dobândeşti Împărăţia cerurilor, lasă-ţi această făţărnicie şi apucă-te a lucra altă faptă bună; mai ales roagă-te lui Dumnezeu să fugă dracii de tine şi cu înlesnire te vei mântui"*.

Un om oarecare avea multă dragoste şi evlavie către sfântul şi venea adeseori la el pentru folosul sufletului său. Dar odată, venind după

obicei, i s-a întâmplat de a aflat un om mort în drum şi, trecându-l cu vederea, s-a dus la sfântul. Iar cuviosul, când l-a văzut, a zis către dânsul: *„O! frate, pentru ce nu ai îngropat pre mortul pe care l-ai întâlnit în drum şi apoi să fi venit la mine, ci l-ai trecut cu vederea şi nu l-ai socotit întru nimic ?"*. Iar el, auzind cuvântul acesta, foarte mult s-a mirat de cunoştinţa lui.

Un boier avea dregătorie de comit şi, căzând într-o greşeală, mare îi stătea înainte moartea, din partea stăpânitorului Tesalonicului, care îl şi închisese în temniţă şi îi hotărâse pedeapsa. Iar sfântul nici nu auzise nimic din cele despre dânsul, nici nu îl rugase nimeni să mijlocească pentru el către domnul cetăţii. Ci, de la Dumnezeu înştiinţându-se despre pedeapsa lui, îndată s-a dus la domnul locului şi cu multe rugăciuni l-a izbăvit din temniţă şi de la moarte.

Odată, sfântul s-a sfătuit cu unul dintre ucenicii lui să se ducă în părţile Slavoniei şi să se sălăşluiască în munţii de acolo.

Deci, pornind şi mergând puţină cale, îndată s-a întors înapoi cu foarte mare grabă. Iar ucenicul, văzând această grabnică întoarcere, a zis către dânsul: *„Dar pentru ce, părinte, te-ai întors aşa de repede, căci foarte bine mergeam pe cale?"*. Sfântul a zis către dânsul: *„Frate, doream să mergem şi să locuim în acel loc, dar am văzut că acolo nu este soare şi nu de multă vreme, prin voinţa lui Dumnezeu, a năvălit asupra slavonilor*

mulțime de oaste de barbari care au prădat și au omorât pe toți locuitorii acelui loc, încât curgea sângele șiroaie. Apoi au ars cu foc toate cetățile și le-au pustiit". Pentru aceea cuviosul zicea acestea: „*Fără semn și fără vestire dumnezeiască nu mă voi strămuta din loc în loc*".

Un monah era dator unui tânăr un galben și mergând monahul acela la marele Grigorie, între alte vorbe ce a zis către dânsul i-a spus și aceasta: că este dator cu un galben cutărui tânăr. Iar cuviosul, auzind acestea, a zis către dânsul: „*Sârguiește-te a plăti cât de curând, ca să nu rămâi dator în veacul ce va să vie. Căci tânărul acela căruia îi ești dator degrabă va muri.*"

După ce a auzit acestea, monahul acela s-a minunat de cunoștința mai înainte a sfântului și degrabă a plătit datoria. Iar tânărul acela, după prorocia sfântului, peste puține zile s-a dus către Domnul. După moartea și îngroparea aceluia, s-a dus unul dintre prietenii săi și i-a spus cuviosului. Iar cuviosul, întristându-se de moartea tânărului, a zis către cel care îi adusese vestea: „*Frate, nicidecum să nu te întristezi pentru moartea prietenului tău, ci pregătește-te și tu de aceasta, căci curând te vei duce și tu după dânsul*". Și după prorocirea sfântului s-a dus și acesta din viața aceasta.

Alt monah, anume Atanasie, care avea viața împodobită cu fapte bune, ne-a povestit acestea. „Odată mi-a venit în gând să merg la

Constantinopol. Şi mergând la sfântul să iau binecuvântare pentru călătoria ce aveam să o fac, cuviosul mi-a zis: *«Am văzut un monah, anume Atanasie, vrând să meargă la Constantinopol, şi punându-şi în corabie cele trebuincioase pentru călătorie, a lăsat toate acolo şi s-a întors înapoi.»* Iar eu am zis către dânsul: *«Au doară pentru mine ţi s-a descoperit aceasta, părinte?»* Iar el a zis: *„Da."*

Apoi, trecând trei săptămâni, noi ne-am pregătit de călătorie şi punând în corabie cele trebuincioase, a venit la Sfântul Grigorie în acea vreme un boier, pe nume Gheorghe, ca să ia binecuvântare, căci voia să se ducă şi el în Bizanţ pe uscat. Şi având să treacă prin locuri grele, cerea de la sfântul binecuvântare şi rugăciune ca să-l păzească Dumnezeu de primejdie. Acel boier avea dregătoria de protosinghelar, adică mai mare peste oşti. Iar părintele nostru Grigorie, apucându-mă de mână, a împreunat mâna mea cu mâna lui Gheorghe şi strângându-le pe amândouă a zis: *„Mergând cu ajutorul lui Dumnezeu, iată că trimit şi pe acest frate cu tine, căci din multe necazuri şi strâmtori te va scoate Dumnezeu printr-însul."* Deci eu, uitând de toate cele ce pusesem în corabie, am urmat pe Gheorghe, după porunca cuviosului. Şi luând iarăşi binecuvântare, am pornit. După ce ne-am apropiat de Hrisopoli, slugile cârmuitorului îndată au prins pe Gheorghe care mergea cu

mine și l-au dus legat la el. Căci împăratul poruncise cârmuitorului să pună străji la cetatea aceea. Dar, fiindcă eu eram cunoscut cu cei care au prins și legat pe Gheorghe, m-am rugat lor cu multă sârguință și de abia l-am izbăvit din legături.

Mergând noi de acolo și ajungând la o cetate ce se numea Voleri, un boier al cârmuitorului iarăși a prins pe Gheorghe și vrând să-i facă rău, eu m-am rugat boierului aceluia cu multă smerenie și cu dumnezeieștile rugăciuni cele bine primite ale cuviosului Grigorie, Gheorghe s-a izbăvit de nevoia ce avea să pătimească. După ce am scăpat de acolo și am călătorit puțină cale, am ajuns la un râu ce se numea Maronul și l-am trecut.

Apoi, mai călătorind, am ajuns la mare și intrând în corabie, am plutit cu bună sporire și fără nici o supărare din partea tâlharilor de mare, care pândeau pe acolo. Așa am ajuns la Bizanț și eu am hotărât să locuiesc acolo. Iar Gheorghe, isprăvindu-și toate treburile sale cu bine și luând o boierie de la împăratul, care se numește ilustrie, întorcându-se acasă, a mers la cuviosul și îmbrățișând și sărutând cinstitele sale picioare cu multă evlavie îi povestea toate supărările ce pătimise în călătorie și cum, prin dumnezeieștile lui rugăciuni, l-a izbăvit Dumnezeu de toate acelea, prin mijlocirea lui Atanasie, prietenul său.

După trei luni a venit și cuviosul de la Salonic la Constantinopol, unde petreceam și eu și,

zăbovind puțină vreme, ne-am dus amândoi la Muntele Olimpului și acolo petrecând puțin a cunoscut cu duhul că vine un ucenic al lui de la Salonic. Deci ieșind din Muntele Olimpului, a mers întru întâmpinarea ucenicului său. Iar ucenicul, văzând pe părintele său că vine spre dânsul i-a zis: *„Prea cinstite părinte, pentru tine am venit, căci doream foarte mult să te văd."* Iar cuviosul i-a zis: *„Și eu iarăși pentru tine am venit de la Olimp, ca să nu te ostenești căutându-mă".*

Un monah pe nume Zaharia petrecea în Salonic, unde a zidit o frumoasă biserică în numele Sfântului Mare Mucenic Mina. Lângă acea dumnezeiască biserică locuia o femeie văduvă, deci monahul acela, nesuferind pe femeie să petreacă acolo, aproape de biserică, pentru sminteală, voia să o izgonească. Iar femeia s-a dus la cuviosul și s-a rugat cu lacrimi să-l sfătuiască pe monahul Zaharia să nu o supere, alungând-o din casa ei. Deci cuviosul a rugat pe Zaharia să nu necăjească pe femeie, *„că n-ai* – a zis el către dânsul – *nici o supărare de la dânsa."* Iar Zaharia n-a vrut nicidecum să asculte sfaturile cuviosului, ci mâniindu-se încă și mai rău, a poruncit să-i dărâme casa ei.

Cuviosul, văzând firea lui cea nemilostivă și fără omenie, lăsându-l în pace, se liniștea după obiceiul lui și se ruga lui Dumnezeu ca să-i iconomisească lucrul după voia Lui. Iar Dumnezeu, Care este tatăl orfanilor și scutitorul văduvelor, degrabă a făcut izbândă asupra monahului cel

nemilostiv şi nesupus, trimiţând asupra lui un drac cumplit, care-l chinuia foarte rău şi n-a putut în alt fel să scape de dracul cel cumplit, până când l-au dus la cuviosul şi a făgăduit că va împlini toate câte l-a sfătuit el. Auzind cuviosul făgăduinţa lui şi milostivindu-se spre dânsul, a făcut rugăciune către Dumnezeu şi îndată s-a izbăvit de drac. Apoi, venindu-şi în fire, a mulţumit cuviosului, iar pe femeie n-a mai supărat-o.

Alt monah, anume Petru, iubind tăcerea şi liniştea cuviosului şi râvnind vieţii lui celei îmbunătăţite, a vrut să-şi facă chilie aproape de a cuviosului Grigorie, ca, având-l de-a pururea pildă vie înaintea ochilor săi, să se îndemne către urmarea faptelor bune ale lui. Deci, începând a lucra la chilie, au ieşit nişte vipere dintr-o piatră şi l-a muşcat una de picior şi alta de mână. Şi mâhnindu-se foarte mult şi temându-se de moarte, a alergat la cuviosul şi căzând înaintea lui, i-a arătat rănile unde îl muşcaseră viperele.

Iar el, smerindu-se, nici n-a vrut să se uite spre răni, ci a zis către dânsul: *„Du-te şi te atinge de mormântul Preacuviosului David şi el te va tămădui"*. Iar Petru, durându-l muşcăturile viperelor, a zis către cuviosul: *„O, părinte sfinte, nicidecum milostivindu-te, mă vei tămădui şi mă vei izbăvi de durerile morţii ce m-au înconjurat, căci cred că poţi să mă tămăduieşti"*.

Atunci cuviosul, făcându-i-se milă de dânsul, s-a rugat la Dumnezeu să-l vindece de

muşcăturile acelea şi numaidecât s-a făcut sănătos şi a mulţumit sfântului.

O fecioară avea o mare durere la ochi, încât era să se primejduiască a-şi pierde vederea. Venind la sfântul, se ruga cu lacrimi, zicând: *„Robule al lui Dumnezeu, fie-ţi milă de mine, păcătoasa, şi mă izbăveşte de cumplita durere a ochilor, că mă primejduiesc a-mi pierde lumina"*. Iar el, rugându-se lui Dumnezeu şi făcând cu sfânta lui mână semnul Sfintei Cruci pe ochii acelei bolnave, îndată s-a tămăduit şi a preamărit pe Dumnezeu.

Petrecând cuviosul în chilia sa, liniştindu-se şi îndeletnicindu-se cu nevoinţele sale pustniceşti, de-a pururea vorbea cu ucenicul său cuvinte duhovniceşti şi pline de tot folosul sufletesc. Iar una din nopţile acelea, în care cuviosul se îndeletnicea cu unele ca acestea, şezând şi vorbind după obicei cu ucenicul său, acesta a văzut ieşind din gura cuviosului foc ce lumina toată faţa lui, căci dădea raze de soare. Şi nu numai o dată sau de două ori a văzut aceasta, ci de mai multe ori.

Văzând această minune, s-a înfricoşat ucenicul şi căzând la picioarele cuviosului, s-a rugat să-i descopere lui acea taină minunată, pe care adeseori o vedea când şedea de vorbă cu dânsul. Iar cuviosul, cu blândeţe şi cu smerenie, după obiceiul său, a zis către dânsul: „Aceasta o pricinuieşte credinţa ta, fiule, căci eu mă ştiu pe mine că sunt un om păcătos. Însă zic ţie: că de se va

curăţi omul pe sine de patimile trupului şi ale sufletului, atunci, după cum Însuşi Hristos a zis: *«Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt vin să se sălăşluiască în unul ca acela»*. Deci, după ce se va învrednici să se facă într-acest chip, atunci nu mai grăieşte el, ci Dumnezeu Cel ce locuieşte întru el. După cum zice: *«Voi veni şi lăcaş la el voi face»*. Şi cuvântul Domnului, după cum zice psalmistul, este cu foc lămurit. Însă şi tu, fiule, dacă te vei nevoi a te curăţi pe tine de patimile trupului şi ale sufletului şi dacă vei tăia cu sabia Duhului spinii patimilor şi dacă te vei ruga stăruitor lui Dumnezeu ca Însuşi să-i dezrădăcineze şi focul cel dumnezeiesc să ardă materia cea plină de patimi rele şi să înmulţească în sufletul tău rodul faptelor bune, atunci şi tu te vei face locaş îndemânatic, curat şi vrednic de sălăşluirea lui Dumnezeu în tine; iar cuvintele tale vor străluci, după cum a făcut Dumnezeu cu smerenia mea, pentru milostivirea Lui cea nemăsurată. Dar eu îndrăznesc să zic către dragostea ta, că pentru neîncetatele rugăciuni, care de-a pururea se înalţă către El, ziua şi noaptea, din adâncul inimii mele, m-a cercetat cu dumnezeiasca Lui milă. Apoi mi-a trimis sabie cu amândouă părţile ascuţite şi aurite, a cărei frumuseţe nu pot a o spune, şi dintr-însa strălucesc raze luminoase ca fulgerul, pe care Dumnezeu, ca un milostiv ţi-a descoperit ţie de le-ai văzut. Deci, păzeşte-te să nu spui taina aceasta nimănui, cât

voi fi în viaţă, că nu cumva auzind oamenii să socotească ceva de laudă pentru mine, căci atunci voi cădea din slava lui Dumnezeu, pentru slava de la oameni. Că eu numai ţie ţi-am spus, ca unui ucenic al meu, iubit şi nevoitor către fapte bune".

Un mirean avea multă dragoste şi evlavie către cuviosul şi venind odată să ia binecuvântare de la el, când voia să se întoarcă, cuviosul i-a zis: *„Găteşte-te de moarte că s-a apropiat vremea ducerii tale din viaţa aceasta vremelnică"*. Iar el, ascultând cuvintele acestea ca de la un înger al lui Dumnezeu, îndată şi-a împărţit toată averea la săraci şi, făcându-se monah iscusit, după puţină vreme a răposat întru Domnul.

O femeie care avea mare durere de cap şi pătimea rău, ca şi cum ar fi fost îndrăcită, neavând altceva ce să facă, a venit la sfântul şi, luând binecuvântare, i-a spus patima durerii capului. Apoi, căzând cu totul la picioarele cuviosului, se ruga cu lacrimi s-o tămăduiască. Iar cuviosul, apropiindu-se de dânsa, şi-a pus mâinile pe capul ei şi, făcând rugăciune către Dumnezeu, i-a şters sudorile de pe faţă şi în acest chip a izbăvit-o de acea mare fierbinţeală şi durere. Iar ea s-a dus la casa ei bucurându-se, preamărind pe Dumnezeu şi mulţumind sfântului.

Un om pe care îl prindeau frigurile, cheltuindu-şi toată averea sa la doctori, în nici un chip nu s-a tămăduit, ci, dimpotrivă, mai rău îi era. Deci a venit în taină la cuviosul şi s-a îmbrăcat

cu rasa lui, pe când îl scuturau frigurile și îl chinuiau; iar când s-a dezbrăcat de rasă, îndată a scăpat de friguri și s-a făcut sănătos.

Un monah avea un duh necurat ce îl muncea foarte tare. Deci a mers la sfântul, neștiindu-l nimeni că este îndrăcit, căci toți socoteau că pătimește de o boală firească. Însuși dracul din el grăia către cuviosul zicând: *„Grigorie, iarăși ai venit să mă izgonești și de aici?"* Căci îl mai izgonise cuviosul pe acest drac dintr-un om pe care îl lovise boală grea la șale și la pântece. Și iarăși a început dracul a striga zicând: *„Grigorie, cu rugăciunile tale mă arzi și mă izgonești de aici! Iar acum, că intră în biserică, a ridicat mâinile către Dumnezeu și se roagă Lui ca să mă izgonească și de aici. De aceea, iată, ies și mă duc de frica Lui și de acum înainte nu voi mai intra în zidirea lui Dumnezeu."*. Acestea zicând, a ieșit diavolul în fața tuturor și îndată s-a tămăduit monahul din ceasul acela.

Un ucenic al cuviosului, anume Ioan, bărbat cucernic și împodobit cu tot felul de fapte bune, ne-a povestit multe fapte folositoare de suflet, între care și următoarele: „Ieșind noi din chilie, într-o dimineață, ca să mergem undeva, pentru oarecare treabă și mergând pe cale, mi s-a întâmplat de m-am depărtat de cuviosul și de frații cu care eram și m-am rătăcit; apoi, căutând pe cuviosul prin multe locuri, nu l-am aflat nicidecum. Într-al șaselea ceas din zi,

umblând şi căutându-l şi uitându-mă înapoi, am văzut pe cuviosul venind după mine.

Iar când am zis: *«Iată-l pe părinte!»* el îndată s-a făcut nevăzut ochilor mei. Şi abia după trei zile, întorcându-mă, am venit la cuviosul şi i-am zis: *«Părinte, dar nu te-ai arătat mie alaltăieri în cutare loc?»* Iar el, smerindu-se, voia să ascundă cele ce s-au întâmplat, însă în urmă, fiind silit de mine, mi-a spus acestea: *«Într-adevăr, în ziua aceea mergeam cu tine pe cale, fiule, până te-ai dus în cutare sat; atunci m-am despărţit de tine, precum şi tu singur ştii»"*.

Însă şi Simeon, despre care am pomenit de multe ori, ne-a povestit astfel, zicând: *„De multe ori am stat în biserică şi mi s-a arătat cuviosul, cântând împreună cu mine şi îndată se făcea nevăzut din calea mea. Însă după puţină vreme iarăşi mi se arăta, stând în acelaşi loc unde stătea şi altădată"*.

Un om, fiind cuprins de răceală, se ruga cuviosului ca să-l scape de acea neputinţă, însă dânsul nu voia. Iar bolnavul, aflând vreme potrivită, când s-a sculat cuviosul de pe cinstitul său aşternut, atunci îndată s-a culcat acolo bolnavul cu mare credinţă. Cuviosul, venind şi găsindu-l culcat în aşternutul său, voia să-l izgonească. Dar el a zis către dânsul: *„Nu mă voi scula, până nu mă voi face sănătos!"* Atunci, atingându-se sfântul cu mâna de cel bolnav, îndată s-a izbăvit de acea boală, sculându-se sănătos.

Un cuvios care petrecea pe un stâlp, trimiţând odată pe ucenicul său la ascultare, vrăjmaşul, urâtorul mântuirii oamenilor şi pierzătorul, a meşteşugit şi a adus o femeie să slujească stâlpnicului aceluia, până când îi va veni ucenicul, zicând că este cunoscută şi rudenie a ucenicului. Deci zăbovind ucenicul între acea ascultare şi petrecând ea multă vreme lângă stâlpnic şi slujindu-l, aşteptând venirea lui, semănătorul de neghini a început a aprinde în trupul stâlpnicului dorinţă necinstită. Fiind şi femeia aprinsă de aceeaşi dorinţă, se silea să se suie la stâlpnic ca să se înfăptuiască fărădelegea şi să se nască păcatul.

Cunoscând aceasta, cuviosul, cu darul lui Dumnezeu, a înţeles că trebuie să alerge acum să ajute fratelui său, în vremea nevoinţei, după cuvântul înţeleptului, care zice: *„Fraţii întru nevoi, de bună treabă să fie"*, şi, *„Frate pe frate ajutând sunt ca o cetate nebiruită"*; că, dacă nu se va grăbi a scoate pe fratele din gura vicleanului, îndată se va face robul celui străin şi de mare bucurie diavolilor. Măcar că era slab cu trupul, îndată luându-şi toiagul, s-a dus acolo şi a gonit pe femeie cu mare ruşine. Iar pe stâlpnic, dojenindu-l şi mult învăţându-l pentru folosul sufletului şi întărindu-l, l-a lăsat cu pace.

Însă dacă am voi să povestim toate minunile câte a făcut cuviosul Grigorie, ele covârşesc mintea noastră şi cuvântul nu poate să le cuprindă, iar vremea nu ajunge a povesti faptele

bune şi darurile ce le luase de la Dumnezeu şi la ce înălţime de fapte bune se suise acest sfânt de Dumnezeu înţelepţit. Dar din cele ce am scris, poate să cunoască fiecare câtă îndrăzneală avea către Domnul. Căci adunând toate faptele bune, s-a făcut locaş al Sfântului Duh şi a ajuns la culmea faptelor bune.

Cu dumnezeiască cugetare netezea calea postniciei, stricând toate împiedicările vrăjmaşilor şi povăţuind la calea credinţei. Cu privegherea a izgonit lenevirea şi atât de mult a risipit întunericul ei, încât nici chiar în somnul lui n-a putut să-i arate vrăjmaşul vreo nălucire, precum are obiceiul de a se arăta în vis celor iubitori de înţelepciune. Căci el, după numele lui, era priveghetor întru faptele bune, încât nicidecum nu era cuprins de somnul cel purtător de moarte. Înfrânarea ucigătoarelor patimi şi izgonirea plăcerilor atât de mult a păzit-o, încât petrecea ca un înger, căci se hrănea cu darul Prea Sfântului Duh.

Sărăcia lui era apostolică şi îmbrăcămintea evanghelicească, căci numai cu o haină proastă îşi acoperea trupul. Cu astfel de petrecere trăind el, atât de mult şi-a curăţit sufletul şi trupul de toate patimile, încât s-a făcut vrednic de preoţie şi hirotonindu-se după lege, a fost preot vrednic şi de Dumnezeu ales, slujind Sfânta Liturghie cu inima zdrobită şi cu duhul smereniei.

Avea încă şi răbdare multă, încât toate ispitele ce i se întâmplau, ori de la draci, ori de la oameni, cu multă blândeţe le înlătura, urmând pe părinţii cei mai înainte de Lege: pe Iov, întru pătimiri şi întru munci; pe Iosif, întru ispite; pe Avraam, întru credinţă şi pe toţi ceilalţi. Cu smerenia lui, a smerit şi pe cei tineri şi mândri; îngâmfarea slavei deşarte a lepădat-o şi a urât-o, precum îl arăta haina lui cea smerită şi proastă. Sfiala în vorbire era neasemănată, căci vorbea cu multă blândeţe şi cucernicie, de aceea a moştenit pământul, cum zice Domnul.

Dragostea şi milostivirea atât de mult le-a câştigat cuviosul Grigorie, încât nu pomenea nicidecum răul cuiva şi toate supărările ce-i veneau asupra le răbda ca pe nişte pricini de bucurie, păzind până la sfârşitul vieţii sale această lăudată doime a faptelor bune, adică dragostea şi milostivirea. Dar mai înainte de toate, a păzit cu de-amăruntul credinţa cea dreaptă şi în cuvinte şi în fapte, având către dânsa râvnă nemărginită şi înfocată.

Pe eretici îi gonea cu toată puterea sa şi pe toţi îi învăţa cu cuvintele sale să se închine sfintelor icoane şi să le cinstească după predania Bisericii, nu ca pe Dumnezeu, precum bârfesc cei fără de minte şi nebuni. Pentru aceea a izbăvit pe mulţi de urâciunea aceasta şi i-a povăţuit la dreapta credinţă, făcându-i să-şi verse şi sângele pentru aceasta; după cum el mărturiseşte către toţi că era gata, pentru cinstirea sfintelor icoane,

să primească moartea. Deci, cu mărturisirea aceasta, s-a făcut mucenic şi, fără bătăi şi fără răni, a luat cununa mucenicească.

Pe lângă toate aceste fapte bune, era înrădăcinată şi sfânta rugăciune în inima lui, având mintea sa întotdeauna pironită la Dumnezeu şi se veselea vorbind cu El, pe Care împreună cu sfinţii îngeri lăudându-L şi slăvindu-L, a luat de la El arvuna Împărăţiei cerurilor şi negrăita dulceaţă a fericirii dumnezeieşti.

Deci, petrecând cu astfel de cuviosie şi văzând cele cereşti fiind încă pe pământ, a venit vremea să se ducă către Cel dorit. Şi vrând Dumnezeu ca să-l cheme la Sine şi să-l aşeze în ceata îngerească ca pe un înger pământesc, ca să-l preamărească cu lumina cerească şi să-l odihnească în bucuria drepţilor şi preacuvioşilor, ca unui drept şi preacuvios pustnic desăvârşit, a trimis asupra lui o boală foarte grea, a epilepsiei, încât zăcea pe pat nemişcat. Pentru aceea se ruga lui Dumnezeu fierbinte, ca să-l uşureze de boala aceea şi să-i dea boala hidropicei, ca să se umfle şi să putrezească trupul lui. Deci Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui şi a ridicat de la dânsul patima aceea şi i-a dat-o pe cea pe care a cerut-o; şi atât de mult i s-a umflat trupul, încât se vedea ca o folie umflată de vânt şi numai după glas se cunoştea.

Acestea pătimindu-le cuviosul în oraşul Avlon, lângă cetatea Tesalonicului, a auzit de boala lui preacuviosul Simeon, pe care de multe

ori l-am pomenit mai sus, care era şi stareţ şi unchi al cuviosului. Acesta s-a întristat foarte şi a trimis scrisoare cu mare rugăminte chemându-l la sine, scriindu-i astfel: *„Fiule Grigorie, am auzit de boala ta şi foarte mă mâhnesc şi, ca să nu se scurteze viaţa mea fără de vreme, cu amară şi jalnică moarte, din pricina întristării despre boala ta, vino, te rog, fiule, ca să ne mai vedem întru această viaţă, căci cred că, dacă vei ruga pe Dumnezeu, ţie îţi va da putere şi vei putea veni, ca auzind învăţăturile tale bune şi vorbele dulci şi de suflet folositoare, să ne bucurăm împreună şi să mulţumim bunătăţii lui Dumnezeu".*

Deci fericitul, primind scrisoarea de la unchiul şi stareţul său, deşi era foarte slab şi obosit de bătrâneţe şi de nevoinţele pustniceşti, cum şi de boala cea cumplită ce-l cuprinsese, punându-şi nădejdea în Dumnezeu şi întărindu-se cu ajutorul Lui, apoi fiind îndemnat de dragostea şi dorul către duhovnicescul său părinte şi învăţător, a trecut toate cu vederea, bătrâneţe, slăbiciune, boală şi lungimea călătoriei şi, pornind în cale încet-încet, cu ajutorul lui Dumnezeu, a trecut lungimea căii şi cu multă osteneală a ajuns la Constantinopol. Acolo a aflat liber pe unchiul său Simeon, căci până atunci fusese închis în temniţă din porunca lui Leon Armeanul, care împărăţea atunci, pentru mărturisirea bunei credinţe şi pentru cinstirea sfintelor icoane.

Deci văzându-se unul cu altul, cu nespusă bucurie s-au mângâiat foarte tare, apoi, sărutându-se cu dragoste duhovnicească, cuviosul Grigorie a căzut la pământ și a îmbrățișat picioarele stareţului și părintelui său duhovnicesc. Iar unchiul său, Sfântul Simeon, a sărutat pe cuviosul Grigorie, ca pe un iubit fiu și rudenie după trup, căci din tânără vârstă îl crescuse și îl povățuise la calea mântuirii și a vieţuirii pustnicești. Apoi după ce s-au bucurat și s-au mângâiat din destul, îndulcindu-se cu vorbirile duhovnicești și de folos sufletului, s-au despărţit. Sfântul Simeon s-a dus iarăși la mănăstirea sa, iar cuviosul a rămas la Constantinopol.

Deci chinuindu-se cuviosul un an întreg cu acea boală cumplită și necăutându-se cu nici un fel de doctorie, căci se pregătise de moarte, și-a cunoscut mai înainte mutarea sa și a zis către fraţii care erau cu dânsul: *„Fraţilor, îndrăzniţi, că sfârșitul vieţii mele s-a apropiat. Deci luaţi-mă și duceţi-mă în casa cea primitoare de străini, căci după douăsprezece zile va fi sfârșitul meu"*. Căci aceia pregătindu-i patul, l-au pus pe dânsul și, ridicându-l, l-au dus acolo unde le-a poruncit. Și după douăsprezece zile, adică în a douăzecea zi a lunii noiembrie, și-a dat cinstitul său suflet lui Dumnezeu. Atunci omul ceresc s-a dus la ceruri și a adormit cu părinţii lui, ajuns întru bătrâneţi adânci și desăvârșit în faptele pustnicești.

Fraţii, după fericitul său sfârșit, au pregătit cele de îngropare și, când îl duceau pe năsălie

ca să îngroape cinstitele şi sfintele lui moaşte, s-a apropiat cu credinţă un bolnav care avea o boală cumplită, încât nu putea să stea drept, ci era aplecat şi gârbovit.

Acesta cum s-a apropiat de năsălie, părându-i că a pus cineva mâna pe el, s-a întors şi a întrebat pe fratele care era aproape de dânsul: *„Au tu te-ai atins de mine?"*. Iar el a răspuns: *„Nu, nu eu."*. Atunci a cunoscut că era puterea lui Dumnezeu care umbrea moaştele sfinte ale cuviosului şi i-a dat îndată tămăduire şi s-a îndreptat de gârbovirea lui, neavând nici urmă de boală.

După ce s-au îngropat sfintele moaşte în pământ, un alt om având un duh necurat care îl chinuia cumplit, veni şi se apropie de mormântul sfântului şi, stând acolo, chema numele lui în ajutor. Fraţii care erau şi petreceau în acea mănăstire unde era îngropat sfântul, judecând cu toţii că nu se cade să îngroape în pământ un asemenea odor scump ca acela, au scos afară racla cu sfintele moaşte. Iar cel îndrăcit, petrecând puţine zile lângă racla sfântului, a scăpat de duhul cel necurat cu rugăciunile lui şi, făcându-se cu totul sănătos, s-a dus acasă slăvind pe Dumnezeu.

Un altul iarăşi era supărat de un duh necurat, ca şi cel dintâi. Acesta, cum a venit şi s-a atins de moaştele sfântului, îndată s-a izbăvit de duhul cel necurat şi s-a dus la casa sa bucurându-se.

Un om avea la un picior o bubă ce se numea carchin (cancer) şi, mulţi ani pătimind de acea

boală nevindecată, a venit la sfintele moaşte ale sfântului şi numai ce s-a uns la buba sa cu picăturile ce ieşeau din racla sfântului, îndată s-a tămăduit.

Un altul, având o rană nevindecată de mulţi ani şi neputând nici un doctor să-i folosească, nici cu alte buruieni vindecătoare a-l vindeca, acela numai ce a venit şi s-a uns cu mir de la sfântul şi îndată s-a tămăduit.

O femeie oarecare se chinuia de trei zile şi nicidecum nu putea să nască. Aceasta trimiţând la sfintele moaşte şi aducându-i-se untdelemn din candela sfântului, numai ce s-a uns cu dânsul şi îndată a născut fără nici o durere.

O altă femeie, având o boală grea în părţile ascunse, pătimea foarte rău şi nu se putea tămădui cu nici un chip. Iar după ce a venit la sfintele moaşte şi şi-a pus capul pe sicriul sfântului, mărturisindu-şi patima cu credinţă, numaidecât a primit tămăduire precum a dorit.

Un om avea mare durere de cap şi, nemaiputând răbda durerea, a venit la sfintele moaşte şi s-a atins cu capul de racla Sfântului Grigorie şi întru acea noapte i s-a arătat sfântul în vis şi l-a apucat de creştet şi i-a despicat capul în două şi, scoţând o bucată de carne putredă, i-a zis: *„Iată, din această pricină ţi-a venit durerea capului. Deci acum mergi cu pace şi fii sănătos."* Şi s-a dus mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu.

Alt frate avea atâta război şi sminteală în trupul lui, încât îi primejduia mântuirea. Acesta,

ducându-se la mormântul Sfântului Grigorie, şi-a mărturisit patima cu lacrimi şi a cerut ajutor de la dânsul. Şi îndată, o minune! – a încetat războiul din trupul lui şi a rămas fratele nesupărat şi neispitit, slăvind pe Domnul şi mulţumind sfântului.

Un monah, anume Petru, a fost robit de tătari şi, ţinut fiind multă vreme închis în temniţă împreună cu mulţi alţii, într-una din zilele acelea i s-a spus că a doua zi vor să le taie capul la toţi. Iar Petru, auzind răspunsul cel de pierdere, a făcut rugăciune stăruitoare către Sfântul Grigorie toată noaptea, ca să-l izbăvească de moartea cea fără de vreme. Şi, adormind puţin către ziuă, i s-a arătat sfântul în vis şi i-a zis: *„Nu te teme, Petre, că nu vei muri!"* Şi făcându-se ziuă, toţi cei ce erau închişi îşi aşteptau moartea. Iar sfântul, cu rugăciunile sale către Dumnezeu, mai presus de toată nădejdea, i-a izbăvit de robie, din închisoare şi de la moarte. Şi întorcându-se către sfintele moaşte ale sfântului, i-au dat mulţumire pentru izbăvire.

O femeie fiind îndrăcită de paisprezece ani şi venind la sfântul ca la un liman liniştit şi petrecând câteva zile cu rugăciunile Sfântului Grigorie, s-a izbăvit de dracul ce o muncea şi s-a întors acasă sănătoasă. După câtăva vreme, iar a căzut într-un păcat şi iarăşi s-a îmbolnăvit, mai rău ca înainte. Deci chinuindu-se foarte rău de duhul cel necurat, iarăşi a alergat la racla sfântului, mărturisindu-şi păcatul cu zdrobire

de inimă, cu lacrimi și cu făgăduință că de acum înainte nu va mai păcătui. Și, cerând izbăvire cu credință neîndoită, îndată s-a izbăvit de duhul cel necurat și s-a dus acasă bucurându-se, slăvind pe Dumnezeu și mulțumind Sfântului Grigorie.

Sfintele moaște au rămas multă vreme în acea mănăstire în care s-a săvârșit sfântul și dădeau tămăduiri neîncetat, pentru toate felurile de boli, tuturor celor ce alergau cu credință neîndoită către dânsele. Astfel străbătea vestea minunilor sale pretutindeni.

Atunci, prea binecredinciosul ban Barbu Craioveanul, care se trăgea din neamul Basarabilor, acei care au umplut Țara Românească de sfinte mănăstiri, zidind din temelie Sfânta Mănăstire Bistrița, întru cinstirea Adormirii Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, în județul Vâlcea, pe apa Bistriței și, vrând să o împodobească cu un odor scump și sfânt ca acesta, cu multă sârguință și cu multă rugăciune către Dumnezeu și către sfântul, le-a adus cu mare cheltuială din mănăstirea unde se aflau, în sfânta mănăstire cea din nou zidită și le-a așezat acolo, cu multă cinste și evlavie, în sfânta biserică în partea dreaptă.

De atunci până în ziua de astăzi se află acolo nestrămutate, întregi și nestricate, izvorând mireasmă preafrumoasă și dând tămăduiri pentru tot felul de boli, ca și mai înainte, celor ce aleargă cu credință către ele. Căci darul și

sfinţenia aleşilor lui Dumnezeu este neîmputinat. Iar ţara o păzeşte şi o ocroteşte de multe feluri de necazuri şi de primejdii.

Cred că ajung cele scrise până aici, pe care, pe scurt le-am scris, pentru dragostea voastră, ca să se arate fapta cea bună şi îndrăzneala Sfântului Grigorie către Dumnezeu. Căci de aş fi avut – zice scriitorul vieţii sfântului – zece limbi şi tot atâtea guri, tot nu mi-ar fi ajuns să-l laud după cuviinţă şi de ajuns. Iar tu, o! fericite părtaş al cuvioşilor părinţi, vorbitorule cu sfinţii îngeri, sfinte al lui Dumnezeu Părinte Grigorie, cerescule om, pământescule înger, roagă-te totdeauna pentru noi, slugile şi robii tăi şi izgoneşte de la noi toată ispita şi toată greutatea, izgoneşte cu toiagul rugăciunilor tale împerecherile din Biserica lui Hristos Dumnezeu, că au înconjurat-o acum ereticii din toate părţile ca nişte lei şi ca nişte pui de lei caută să o răpească şi să o înghită.

Aşa, sfinte al lui Dumnezeu, alungă departe de la dânsa tot eresul, că poţi câte voieşti, căci te afli în lumină înaintea Domnului şi locuieşti în locaşurile cele nestricăcioase, după ce ai păzit nestinsă făclia faptei celei bune pustniceşti. Şi acum primeşti negrăitele bunătăţi ale desfătării şi ale fericirii veşnice întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava şi stăpânirea, împreună cu Cel fără de început al Lui Părinte şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

ACATISTUL
CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU
GRIGORIE DECAPOLITUL

RUGĂCIUNILE ÎNCEPĂTOARE

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.

Doamne, Iisuse Hrisoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pre noi. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie.

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le împlineşti; Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi. *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi. Doamne,curăţeşte păcatele noastre. Stăpâne,

iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*, Slavă... Şi acum...

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Amin.

Apoi, *troparele:*

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău; toţi, lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu;

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne izbăvim prin tine din nevoi, căci tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor. Şi întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut; Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioară şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat, şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi. Şi S-a suit la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui.

Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.

Întru una, sfânta sobornicească şi apostolească Biserică.

Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor.

Aştept învierea morţilor.

Şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Doamne miluieşte *(de 12 ori)*.

Slavă... Şi acum...

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împărat şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru credincioşia Ta; auzi-mă întru dreptatea Ta; să nu intri la judecată cu robul Tău că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta; vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-am să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-Ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.

Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă... Şi acum... Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie *(de 3 ori).*

Dumnezeul este Domnul şi S-au arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului *(de 3 ori).*

Apoi troparul glas al 3-lea.

Chip te-ai făcut înfrânării şi prin dumnezeiescul Duh pre toţi i-ai luminat; alergarea dreptei credinţe o ai săvârşit şi cu învăţăturile tale lumea ai luminat şi ai mustrat cugetele celor rău credincioşi, Părinte Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Doamne miluieşte *(de 3 ori).* Slavă... şi acum.

După aceasta:

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea

mea este pururea. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptăţit întru cuvintele Tale şi să biruieşti când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop, şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei, şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele, şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacul I

Apărătorul nostru şi folositorul cel fierbinte, după datorie mulţumiri aducem ţie, sfinte, noi, cei izbăviţi din nevoi cu rugăciunile tale. Ci ca cel ce ai către Domnul îndrăzneală, din toate primejdiile izbăveşte-ne pe noi, ca să-ţi cântăm ţie: bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Icosul I

Îngerească viaţă alegând a petrece pe pământ, părinte, ca să te bucuri cu îngerii în ceruri ai părăsit toate cele veselitoare ale lumii şi, rănindu-te cu dumnezeiasca dragoste, ai alergat la limanul cel de mântuire al sihăstriei pentru care noi, minunându-ne, zicem ţie:

Bucură-te, că din pruncie ai ridicat pe umeri Crucea Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos ai uitat dorul părinţilor tăi;

Bucură-te, că ai ales fecioria mai mult decât nunta;

Bucură-te, că ţi-ai logodit ţie curăţia;

Bucură-te, că nu te-ai amăgit ca Adam prin lăcomie;

Bucură-te, că prin postire ai domolit săltările trupului;

Bucură-te, că ai câştigat în inima ta frica Domnului;

Bucură-te, că dintr-însa ai născut duh de mântuire;

Bucură-te, căci cu secera rugăciunii ai curăţit spinii patimilor;

Bucură-te, căci cu plugul înfrânării ai arat pământul sufletului tău;

Bucură-te, că ai semănat într-însul seminţele dreptei credinţe;

Bucură-te, că dintr-însele odrăsleşti nouă roadele tămăduirilor;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 2-lea

Văzându-se pe sine sfântul izbăvit de grijile lumeşti, tăinuindu-se de slugile sale, a alergat la părintele şi păstorul care l-a învăţat rânduiala vieţii sihăstreşti şi l-a trimis a se nevoi cu pustnicii cei ce petreceau acolo aproape de dânsul şi cu care a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 2-lea

Înţelegerea cea răzvrătită a răucredinciosului egumen cunoscându-o, cu îndrăzneală l-ai înfruntat în sobor mustrându-l; iar el, trufaşul, mâniindu-se, a poruncit să te bată fără de milă; tu însă, primind mulţimea loviturilor ca nişte rouă cerească, mulţumit-ai lui Dumnezeu; pentru care noi, lăudând râvna ta cea dumnezeiască, grăim ţie:

Bucură-te, că ai vădit cu îndrăzneală eresurile celor răucredincioşi;

Bucură-te, că ai fugit de locuirea cea împreună cu dânșii;

Bucură-te, că pentru dreapta credință primind răni, te bucurai ca Apostolii;

Bucură-te, apărătorul dogmelor celor sobornicești și apostolești;

Bucură-te, râvnitorul vieții îngerești;

Bucură-te, locuitorul pustiei cel ales;

Bucură-te, că prin vărsările lacrimilor ai stins focul păcatului;

Bucură-te, că prin stările la privegheri ai adormit valurile patimilor;

Bucură-te, căci cu dumnezeiasca smerenie ai smerit răutatea vrăjmașilor diavoli;

Bucură-te, că nu te-ai amăgit de nălucirile lor cele prefăcute în chip de lumină;

Bucură-te, că prin sihăstrie te-ai arătat ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor;

Bucură-te, căci cu lucrarea cuvântului te-ai arătat vie mult roditoare;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 3-lea

Puterea Celui Prea Înalt prin rugăciunile tale cele primite pogorându-se, a gonit pe diavolii care te supărau și te luptau spre păcatul trupesc; de care izbăvindu-te în vis prin venirea Prea Curatei Maicii lui Dumnezeu ce s-a arătat în chipul maicii tale, ai cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 3-lea

Având dorire să vezi pe fratele tău cel după trup, ai trimis la dânsul pe ucenicul tău; iar tu, fiind cuprins de lumina cerească ce s-a pogorât peste tine, ai petrecut în bună mireasmă multe zile, până ce s-a întors ucenicul; atunci te-ai deşteptat, iar el, înţelegând acea taină preamărită, a grăit către tine:

Bucură-te, văzătorule de cereşti vedenii;

Bucură-te, lăcaş de cerească lumină;

Bucură-te, că prin buna mireasmă a ei te-ai izbăvit de curgerea sângelui;

Bucură-te, că printr-însa ai scăpat de patimi şi de supărările diavolilor;

Bucură-te, că răstignindu-te lumii, Domnului te-ai adus jertfă;

Bucură-te, căci, cu sudorile sihăstriei, ai stins cărbunii patimilor;

Bucură-te, că ai fost pildă tuturor spre mântuire;

Bucură-te, că pe mulţi mântuiţi, ai adus Domnului;

Bucură-te, temelia cea neclintită a pustniceştilor strădanii;

Bucură-te, că ai înflorit ca un trandafir şi crin bine mirositor în văile sihăstriei;

Bucură-te, că de la cer ai primit dar în chipul focului;

Bucură-te, că ai strălucit mai mult decât soarele;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 4-lea

Vifor de gânduri îndoite având sfântul pentru vedenia de care a fost uimit în multe zile, a chemat pe unchiul şi părintele său, Simeon, ca să vină la dânsul; de la care luând bună încredinţare că vedenia aceea n-a fost de la întunecaţii diavoli, ci dumnezeiască şi îngerească, a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Auzit-ai glas din cer strigându-te ca pe patriarhul Avraam: ieşi din pământul tău şi din rudenia ta şi mergi în pământul în care vei putea sluji lui Dumnezeu; şi îndată ascultând dumnezeiasca poruncă, sculându-te, te-ai dus; pentru aceea grăim:

Bucură-te, că te-ai făcut următor lui Avraam cu credinţă;

Bucură-te, căci ca dânsul ai părăsit patria şi neamul;

Bucură-te, cu Isaac, moştenitorule al credinţei;

Bucură-te, cu Iacov, minte văzătoare de Dumnezeu;

Bucură-te, noule Moise, cu nerăutatea;

Bucură-te, noule David, cu blândeţea;

Bucură-te, că te-ai arătat nouă Iov cu răbdarea;

Bucură-te, că ai râvnit credinţa lui Iosif;

Bucură-te, că pentru credinţă te-ai aprins cu râvnă ca Ilie;

Bucură-te, căci cu îndrăzneală ai mustrat ca Botezătorul;

Bucură-te, bărbat al dorirlor duhului, noule Daniile;

Bucură-te, prooroc văzător de cele viitoare;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 5-lea

Stea nerătăcită mult-luminoasă povățuită de Duhul Sfânt te-ai arătat în pustietăți și în orașe, strălucind cu minunile, diavolii gonind și bolile tămăduind; pentru care, de către toți vestindu-se minunile tale, cu mulțumită se aduce lui Dumnezeu cântare: Aliluia!

Icosul al 5-lea

Văzând popoarele faptele tale cele bune și viața ta cea mai presus de om, cu credință au alergat ca la un trimis al lui Dumnezeu, primind folosul cererilor, cu care și noi, împărtășindu-ne de facerile tale de bine, după Evanghelie preamărind pe Tatăl ceresc, cu mulțumire cântăm ție:

Bucură-te, că ai îmbogățit pe cel sărac din Priconis ca marele Nicolae;

Bucură-te, că te-ai arătat cu blândețe către cel ce te-a bătut ca pe o iscoadă;

Bucură-te, că ai vădit avuția lui Mercurie că era din nedrepte agoniseli;

Bucură-te, că ai izbăvit din mare pe călugărul ce-ţi slujea ţie;

Bucură-te, că la Roma te-ai arătat făcător de minuni;

Bucură-te, că de acolo ai fugit de lauda oamenilor;

Bucură-te, că în Sicilia ai gonit pe balaurul ce se pornise asupra ta;

Bucură-te, că acolo pe femeia cea desfrânată o ai îndreptat la pocăinţă;

Bucură-te, căci cu rugăciunea ta către Dumnezeu ai îmblânzit pe cetăţenii idrisini;

Bucură-te, că în chip nevăzut ai trecut prin oastea de saracini;

Bucură-te, că ai vindecat mâna ce se uscase a saracinului, pe care o ridicase ca să te junghie;

Bucură-te, căci cu rugăciunile tale s-a tămăduit cel îndrăcit;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 6-lea

Propovăduitor, purtător de Dumnezeu fiind, ai învăţat a ne închina Treimii în Unime şi Unimii în Treime şi, făcându-te vas ales ca marele Pavel, te-ai aprins de râvnă, dorind mucenicie pentru sfintele icoane; iar Dumnezeu te-a păzit în viaţa aceasta ca să foloseşti multora care au cântat Lui: Aliluia!

Icosul al 6-lea

Strălucind tu ca al doilea Pavel în Tesalonic, petreceai în multe lipsuri dintre cele ale vieţii trupeşti; dar Dumnezeu, purtând grijă de tine, te hrănea prin cinstita femeie, ca pe Ilie prin corbi şi ca pe Daniil în groapa leilor, prin îngeri; iar noi, lăudând credinţa ce aveai către Dumnezeu în Care ai nădăjduit, grăim ţie:

Bucură-te, că în multă lipsă fiind nu ai slăbit nevoinţele sihăstriei;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hrisos ai răbdat foamea şi lipsa de îmbrăcăminte;

Bucură-te, că ai folosit pe femeia cea săracă cu izvorârea de smoală;

Bucură-te, că ai vădit pe cel ce ascunsese din milostenia cea rânduită pentru săraci;

Bucură-te, că ai tămăduit pe cel nebun îndrăcit ce sărise în spatele tău;

Bucură-te, că ai vădit pe călugărul ce se prefăcea că este îndrăcit;

Bucură-te, căci cunoscând vicleşugurile diavolilor, ca pe nişte păianjeni le-ai risipit;

Bucură-te, că întru toate desăvârşit i-ai ruşinat pe ei;

Bucură-te, că mai înainte ai spus pristăvirea stâlpnicului şi a celor doi fraţi;

Bucură-te, că asemenea ai vestit şi altui bătrân să-şi gătească mormântul;

Bucură-te, căci, cunoscând cu duhul, ai înfruntat pe cel ce nu îngropase pe cel mort găsit pe cale;

Bucură-te, că deşteptezi mintea celor ce sunt îngropaţi în mormântul lenevirii;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 7-lea

Vrând odinioară să mergi în părţile slovenilor spre a vieţui în mai multă linişte acolo, mergând puţin pe cale, te-ai întors degrabă, căci ai cunoscut urgia lui Dumnezeu ce era să cadă peste puţin timp asupra lor, iar ucenicul tău, spăimântându-se de mai înainte cunoştinţa ta, a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 7-lea

Arătat-a Dumnezeu prin tine minune preamărită cu boierul cel închis în temniţă, căci, hotărât fiind el de pierzare, ai cunoscut aceasta cu darul lui Dumnezeu, pentru care, asemănându-te marelui Nicolae, îndată ai alergat la mai-marele cetăţii şi cu multe rugăciuni l-ai izbăvit din amara moarte; iar el, aducându-ţi mulţumire, a grăit către tine:

Bucură-te, izbăvitorul celor osândiţi la moarte;

Bucură-te, ajutătorul celor în primejdii;

Bucură-te, că ai fost liman celor învăluiţi de marea acestei vieţi;

Bucură-te, că din nevoi se izbăveau şi se izbăvesc cei ce cheamă numele tău;

Bucură-te, că mai înainte, cunoscând venirea ucenicului tău, l-ai întâmpinat;

Bucură-te, că ai izbăvit de moarte pe cel muşcat de viperă;

Bucură-te, că ai izbăvit pe fecioară de durerea ochilor şi de orbire;

Bucură-te, că ai tămăduit de răceală pe cel bolnav ce se culcase pe patul tău;

Bucură-te, că ai tămăduit pe cel bolnav de friguri prin îmbrăcarea cu rasa ta;

Bucură-te, că ai izbăvit pe o femeie săracă, bolnavă de durerea capului;

Bucură-te, că ai gonit pe diavolul din călugărul ce se chinuia rău;

Bucură-te, primeşte de la noi, cei supăraţi de diavoli, de trup şi de lume;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 8-lea

Străină viaţă petrecând pe pământ, fericite părinte Grigorie, cu totul ţi-ai înălţat mintea către cele cereşti, minunând pe îngeri şi pe oameni cu răbdarea ta; pentru aceasta acum, luând răsplătire de la Dumnezeu, cânţi Lui neîncetat împreună cu îngerii: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Cu trupul ai fost întru cei de jos, ca un om, iar cu mintea nu te-ai dezlipit de cele de sus; pentru această te-ai învrednicit a scoate foc din

gura ta, care ţi-a luminat faţa mai mult decât soarele; de care înfricoşându-se ucenicul tău, i-ai poruncit ca până la sfârşitul tău să păzească taina, ferindu-te de laudele oamenilor, deci şi noi cu dânsul grăim ţie:

Bucură-te, cel ce ai lucrat privind spre cele de sus;

Bucură-te, că întotdeauna ai privit la sfârşitul lucrării cea de Dumnezeu iubită;

Bucură-te, că pentru neîncetatele rugăciuni ai primit de la Dumnezeu sabie aurită;

Bucură-te, căci cu dânsa ai tăiat spinul păcatului;

Bucură-te, că în trup fiind ai auzit cântare îngerească;

Bucură-te, că prin curăţia minţii te-ai învrednicit de taine dumnezeieşti ca acestea;

Bucură-te, căci, cu voinţa cea îndreptată spre Dumnezeu, te-ai îndumnezeit după dar;

Bucură-te, că în trup te-ai făcut locaş curat Prea Sfintei Treimi;

Bucură-te, că în chip nevăzut ai mers cu Ioan, ucenicul tău, pe cale;

Bucură-te, că de multe ori te arătai unchiului tău în vremea rugăciunii;

Bucură-te, că mai înainte apucând ai mântuit pe stâlpnicul ce era să cadă în păcat;

Bucură-te, grăim ţie cei ce ne izbăvim de toate păcatele în toată vremea;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 9-lea

Toată latura Decapoliei, Asia, Bizanțul, Tesalia, Roma, Răsăritul și Apusul propovăduiesc lucrarea minunilor tale, cu care pe mulți din dureri și din necazuri i-ai izbăvit, vrednicule de minune, pe cei ce au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Retorii cei mult-bârfitori, care se fălesc numai cu filosofia cea deșartă, nu pricep cum tu, în trup muritor fiind, ai biruit toate hotarele firii, vieţuind ca unul fără de trup cu darul lui Dumnezeu; iar noi, mulțumire aducând Celui Ce te-a mărit în viață și după moarte, cântăm ție:

Bucură-te, că prin multă strădanie ai câștigat înțelepciunea cea de sus;

Bucură-te, cel ce ai defăimat înțelepciunea cea deșartă;

Bucură-te, cel ce ai fost dulce la cuvânt și mângâietor în învățături;

Bucură-te, cel ce multe cetăți le-ai izbăvit din rătăcirea idolilor;

Bucură-te, căci corabia Bisericii lui Hristos la liman bun a ajunge te-ai nevoit;

Bucură-te, că pentru dânsa te-ai primejduit până la moarte;

Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos te-ai nevoit până la vărsarea sângelui;

Bucură-te, căci cu râvna dreptei credinţe te-ai făcut mucenic fără de sânge;

Bucură-te, că ai mărturisit pe Hristos a fi Dumnezeu şi om;

Bucură-te, că icoană ai zugrăvit întrupării Lui;

Bucură-te, căci cu focul duhului ai ars bârfele ereticilor, ca pe nişte neghină şi pleavă;

Bucură-te, căci cu lopata dreptei credinţe le-ai vânturat pe ele;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 10-lea

Voind a te asemăna Stăpânului Hristos, cu nerăutate ai iubit pacea şi dragostea şi n-ai răsplătit rău pentru rău; ci pentru cei ce s-au năpustit şi te-au bătut, te-ai rugat ca şi Acela pentru răstignitorii Lui şi ca întâiul mucenic Ştefan pentru cei ce l-au ucis cu pietre; cu care acum, bucurându-te, cânţi lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 10-lea

Zid nebiruit împotriva patimilor şi turn nesurpat al curăţiei te-ai arătat, părinte cuvioase, căci, cu privegherea gonind somnul lenii, te-ai făcut casă Duhului Sfânt şi nici măcar în somn sau în vis n-au putut diavolii cu năluciri să te înşele; pentru care noi, lăudându-te, grăim către tine:

Bucură-te, păzitorul cel ales al fecioriei;

Bucură-te, că urmarea lui Hristos ca Pavel în trupul tău o ai purtat;

Bucură-te, că eşti numit cu numele privegherii;

Bucură-te, că te-ai învrednicit de cămara cea de mire a Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, slujitorule al Preacuratei Fecioare şi Maicii lui Dumnezeu;

Bucură-te, apărătorule al cinstitei Sale icoane;

Bucură-te, că prin alegerea lui Dumnezeu ca un vrednic ai primit preoţia;

Bucură-te, că ai adus lui Hristos jertfă cu inimă curată;

Bucură-te, că pe mulţi i-ai tras din adâncul pierzării de suflet;

Bucură-te, că pe mulţi i-ai făcut îngeri la minte;

Bucură-te, că din poftele cele necurate izbăveşti pe mulţi;

Bucură-te, că potoleşti aprinderea patimilor noastre celor trupeşti;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 11-lea

Împăratul împăraţilor şi Dumnezeu, vrând să te cheme la Sine ca să-ţi răsplătească cu bogate daruri pentru multe ostenelile tale, a îngăduit să pătimeşti de boală cumplită; din care, după rugăciunea ta izbăvindu-te, ai cerut boala hidropicii, prin care s-a făcut mai mult arătată răbdarea ta; iar tu până la sfârşit ai dat lui Dumnezeu laudă, cântând: Aliluia!

Icosul al 11-lea

Făclie primitoare de lumină înţelegătoare te cunoaştem pe tine, părinte, că râvnind la bunătăţile cuvioşilor celor mai înainte de tine, te-ai aprins de dumnezeiescul foc, pe care Domnul a venit să-l arunce pe pământ şi ai ars toată materia cea poftitoare de cele de jos şi către cunoştinţa cea dumnezeiască ai povăţuit pe cei ce au năzuit către tine; pentru care grăim ţie:

Bucură-te, că întru toate te-ai făcut următor al marelui Antonie;

Bucură-te, cel ce cunoşti gândurile ca marele Eftimie;

Bucură-te, cel ce înfrânezi poftele ca Sava sfinţitul;

Bucură-te, învăţătorule al pustiei ca marele Teodosie Chinoviarhul;

Bucură-te, cel ce iubeşti tăcerea ca marele Arsenie;

Bucură-te, cel ce îndrepţi spre pocăinţă ca Efrem Sirul;

Bucură-te, stâlp al răbdării şi făcătorule de minuni;

Bucură-te, apărătorule al dreptei credinţe ca mărturisitorii Maxim şi Teodor Studitul;

Bucură-te, că ai vieţuit în blândeţe şi în nerăutatea inimii;

Bucură-te, că te-ai făcut comoară a toată fapta bună;

Bucură-te, că prin aceasta te-ai făcut bună-mireasmă a lui Hristos;

Bucură-te, că te desfătezi întru viaţa veseliei celei de taină;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 12-lea

Vrând unchiul şi părintele tău să te vadă mai înainte de a trece tu din viaţa aceasta, ţi-a scris să mergi la dânsul, aflându-se el închis pentru sfintele icoane; iar tu, fericite, deşi erai cuprins de boală, ai mers cale îndelungată, ca un diamant mult-răbdător şi, sărutându-vă unul pe altul şi duhovniceşte bucurându-vă, v-aţi despărţit; şi după pătimirea unui an deplin în boală cumplită, ai adormit somnul cel cuvios al sfinţilor, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Cântând adormirea ta, te lăudăm ca pe cel ce bine te-ai nevoit, alergarea ai săvârşit, credinţa ai păzit; pentru care mărturie este cinstitul tău trup, care cu darul lui Dumnezeu se păzeşte întreg şi nestricat. Din el culegem noi nenumărate tămăduiri de boli, de faceri de minuni, grăind ţie cu credinţă:

Bucură-te, cel ce ai fost înger în trup şi acum dănţuieşti cu Îngerii;

Bucură-te, Sfinte, care te veseleşti cu toţi Sfinţii;

Bucură-te, cu Apostolii şi Mucenicii vorbitorule;

Bucură-te, cu Cuvioşii şi cu Drepţii locuitorule;

Bucură-te, că după trup ţi-a fost naşterea şi creşterea în Decapolia;

Bucură-te, că în veci moștenești Ierusalimul cel de sus;

Bucură-te, comoara nepreţuită a ţării Valahiei;

Bucură-te, că de multe feluri de primejdii pe aceasta o păzești;

Bucură-te, lauda cea de cinste a Sfintei Mănăstiri Bistrița;

Bucură-te, podoaba a tot clerul bisericesc;

Bucură-te, mângâierea celor deznădăjduiți;

Bucură-te, bucuria celor scârbiți;

Bucură-te, Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie!

Condacul al 13-lea

O, Părinte Sfinte, Prea Cuvioase Grigorie, plăcutule al lui Hristos și ajutătorul tuturor celor în nevoi, care în viața ta pe pământ după Evanghelie ai fost lumina lumii, iar după moarte, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ai fost dat păzitor acestei ţări creștinești (și acestui sfânt lăcaș) prin aducerea sfintelor tale moaște, primind acum acest puţin dar de la noi smeriții, mijlocește către Dumnezeu ca în veacul acesta să ne izbăvească de toată primejdia și neputința, iar în cel viitor de veșnicele chinuri și împreună cu tine să ne învrednicească în pământul celor vii să cântăm Lui: Aliluia.

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăşi **Icosul întâi:** Îngerească viață alegând a petrece pe pământ, părinte... și **Condacul întâi:** Apărătorul nostru și folositorul cel fierbinte...

După aceea zicem aceste rugăciuni:

Rugăciunea întâi

O, Prea Cuvioase Sfinte Grigorie, credem că încă în trup vieţuind te-ai făcut lăcaş Sfintei Treimi, la Care acum mutat fiind, neîncetat te rogi împreună cu toţi Sfinţii şi cu Preacurata Maică lui Dumnezeu pentru întărirea sfintelor biserici, a patriarhilor, a împăraţilor, a domnilor, a supuşilor, a preoţilor, a călugărilor şi pentru sănătatea şi mântuirea tuturor dreptcredincioşilor creştini. Cu umilinţă cădem la sicriul sfintelor tale moaşte şi le sărutăm cu dragoste, rugându-te: întăreşte şi păzeşte acest sfânt locaş, pe care ţi l-ai ales sălaş, această sfântă mănăstire care te are pe tine întru sine, precum şi toate oraşele şi pe toţi locuitorii din ele. Nu trece cu vederea nici pe cei ce năzuiesc la sfintele tale moaşte, care cu credinţă căzând se închină şi le sărută, rugându-se a li se dărui sănătate şi izbăvire de supărarea duhurilor necurate şi de alte boli nenumărate, care dobândindu-şi dorita izbăvire şi sănătate, împreună cu noi lui Dumnezeu să-I înălţăm slavă, iar ţie pentru datornica mulţumire îţi aducem icoasele acestea întru care mărim şi lăudăm nevoinţele tale, privegherile, posturile, rugăciunile, luptele cu diavolii, bătăile şi toate ale tale fapte bune, pentru care toţi zicem: bucură-te, preafericite Părinte, preaînţelepte Grigorie!

Rugăciunea a doua

O, întru tot Sfinte Prea Cuvioase Părinte Grigorie, cel ce din pruncie te-ai dat pe tine

Domnului, rănindu-te de focul dragostei Lui şi părăsind toate deşertăciunile lumii ca pe nişte gunoaie, lăsând şi pe părinţii tăi, ai urmat cu toată dragostea după Dânsul, iubindu-L mai mult decât toate bunătăţile cele trecătoare ale lumii acesteia. Că luminându-ţi-se ochii sufletului tău, cu toată curăţia i-ai slujit ca un înger în trup Lui, Celui Care te-a preamărit cu darul facerii de minuni în viaţă şi după moarte, că aşa măreşte Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe El. De la Care, fericite, după multe trude şi osteneli ai aflat har şi milă, că, sfinţindu-te, priveşti cu cetele îngereşti la lumina cea preadulce a Prea Sfintei Treimi. Rugămu-te dar, sfinte al lui Dumnezeu, primeşte aceste rugăciuni de la noi, slugile tale, care nădăjduim la ajutorul tău, cei ce ne-am îmbogăţit cu sfintele tale moaşte, care cu darul lui Dumnezeu revarsă mireasmă bună şi încuviinţată celor credincioşi. Deci, avându-te către Milostivul Dumnezeu bun părtinitor, aducem ţie această puţină rugăciune şi fii folositor şi rugător pentru noi către Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să fim apăraţi de duşmanii noştri văzuţi şi nevăzuţi, ca, izbăvindu-ne de toată ispita şi necazul cel negândit şi neaşteptat şi de chinurile cele veşnice ce vor să fie, să aflăm milă în ziua Judecăţii. Şi învrednicindu-ne şi noi cu tine de nespusele bunătăţi, privind lumina cea preadulce şi desfătată a feţei lui Dumnezeu, să slăvim pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CINSTITUL PARACLIS AL PREA CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU GRIGORIE DECAPOLITUL

Se zic rugăciunile începătoare de la acatist (pag. 56) şi apoi următoarele:

Doamne miluieşte *(de 12 ori).*

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împărat Dumnezeul nostru.

Psalmul 142 *(vezi pagina 59).*

Dumnezeul este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului *(de 3 ori) şi troparele următoare:*

Glasul al 3-lea

Chip te-ai făcut înfrânării şi prin dumnezeiescul Duh pe toţi ai luminat. Alergarea dreptei credinţe o ai săvârşit şi cu învăţăturile tale lumea ai luminat şi ai mustrat cugetele celor răucredincioşi. Părinte Preacuvioase Grigorie, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... şi acum... A Născătoarei

Pre tine, ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Căci cu trupul cel luat dintru tine, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Psalmul 50 *(vezi pagina 60).*

CANONUL SFÂNTULUI GRIGORIE DECAPOLITUL

Cântarea I, glasul al 8-lea

Irmos: *„Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm".*

Pripeală: Sfinte Preacuvioase Părinte Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi. *(Se repetă înainte de toate troparele care nu au:* **Slavă... şi acum...***)*

Smeritul meu suflet, omorât cu dulceţile trupului, înviază-l, părinte Grigorie, cu rugăciunile tale, că viaţa cea veşnică ai dobândit-o, omorând pe omul cel vechi cu nevoinţele postniciei.

Înfrânându-ţi dulceţile trupului cu puterea minţii, din pruncie te-ai făcut vas ales Duhului,

părinte, arătând lucrurile Lui prin blândeţe şi smerenie, văzătorule de Dumnezeu.

Slavă...

Cu iubire dumnezeiască, poftele trupului le-ai veştejit şi ţi-ai dobândit soţie curăţia, fericite, din care s-au născut ţie fii bunătăţile preamărite, care te-au făcut pe tine dar bineprimit lui Dumnezeu.

Şi acum...

Ceea ce eşti scară cerească care ajunge de la pământ la cer, prin care Cuvântul lui Dumnezeu cu oamenii S-a unit, Preacurată, binecuvântată, minune negrăită, vedere necuprinsă cu mintea, miluieşte pe cei ce se roagă ţie.

Cântarea a 3-a

Irmos: *„Doamne, Cela Ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule Iubitorule de oameni".*

În muntele faptelor bune alergând, cuvioase, ai intrat în norul privirii la cele de sus şi ai cunoscut pe cât ai putut cuprinde pe Cel necuprins de fire, fiind plin de lumină, părinte.

Cel Ce S-a născut în peşteră pentru mântuirea neamului omenesc, pe tine cel ce ai locuit în peşteră, preafericite, cu lumina cerească te-a luminat, ca pe Pavel, luminos arătându-te, părinte Grigorie.

Slavă...

Uşa cea cerească, Preacurată Maica lui Hristos, ţie, celui împresurat de asupririle diavoleşti, părinte, ţi-a dat aripi şi puternic asupra protivnicului te-a făcut cu harul Duhului Sfânt şi ai biruit toate uneltirile lui.

Şi acum...

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Domnul tuturor; bucură-te, ceea ce ai mijlocit viaţa oamenilor, bucură-te, munte umbrit şi netăiat, întărirea credincioşilor, bucură-te, ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Următoarele stihiri se zic după **Cântarea a 3-a şi a 6-a:**

Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toţi după Dumnezeu, la tine scăpăm, ca şi către un zid nestricat şi folositor.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Preotul zice ectenia: **Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule...** *la care pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul;* **Doamne miluieşte** *(de 3 ori). Apoi preotul zice ecfonisul:* **Că milostiv şi iubitor de oameni...**

şi îndată **Sedelna**, glasul al 4-lea:

Cu dumnezeiasca strălucire fiind luminat, ai izgonit întunericul patimilor celor de suflet stricătoare, Grigorie pururea mărite; înălțându-te spre suirea nepătimirii cea prea curată, ai izvorât, preamărite, raze de tămăduiri, sălășluindu-te în lumina cea neapusă a Împărăției lui Hristos.

Slavă... și acum...

Astăzi toată lumea s-a umplut cu bucurie întru praznicul cel binecuvântat al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Fecioară, tu ești cortul cel ceresc.

Cântarea a 4-a

Irmos: *„Tu ești întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu ești lumina celor întunecați și pe Tine Te laudă duhul meu".*

Cela Ce pentru noi străină pogorâre a avut, Grigorie, străin făcându-Se pentru bunătate, pe tine străin pentru Dânsul văzându-te, te-a primit și dumnezeiesc moștenitor al Împărăției Sale strălucit cu bunătățile te-a făcut.

Pentru Hristos, Cel ce S-a făcut prunc pentru noi, te-ai dus la școala ascultării, prunc cu nerăutate făcându-te, de Dumnezeu înțelepțite părinte; și cu dumnezeiasca smerenie, ai smerit răutatea vrăjmașilor, fericite Grigorie.

Slavă...

Cu ploile lacrimilor tale, părinte Grigorie, ca și cu niște rouă dumnezeiască adăpându-te,

întru toată fapta bună ai sporit; toată roada bunătăţii ai înflorit; ca un pom roditor, lângă izvoarele apelor răsădit, ai adus roadele desăvârşirii în pustie.

Şi acum...

Maica lui Dumnezeu binecuvântată, cu totul fără prihană, rănile sufletului meu vindecă-le, desfătările trupului stinge-le; inima mea cea întunecată lumineaz-o; împacă mintea mea şi mă izbăveşte de toată vătămarea şi năvălirea vrăjmaşilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: *„Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni".*

Cu lucrarea cuvântului, viţă aducătoare de roadă te-ai arătat, cuvioase, care aduce struguri de fapte bune, care dau din sine vin duhovnicesc de mântuire, părinte, veselind inimile credincioşilor.

Roma cea mărită, părinte, de la Răsărit, pre tine luminător neapus te-a primit prin credinţă şi s-a luminat cu darurile tale cele cinstite; că pe Hristos ai avut în suflet ca o lumină, luminând pe cei ce te văd pe tine, părinte.

Slavă...

Pe şarpele ce se târa şi păzea călcâiul tău, Grigorie, cu dumnezeiasca priveghere, în căile

vieţii umblând ca o slugă a lui Dumnezeu, ca un lucrător al poruncilor lui, l-ai omorât cu puterea Duhului.

Şi acum...

Folositoare lumii, Maică pururea Fecioară, tu mă ajuţi şi mă povăţuieşti la calea cea dreaptă şi conduci la cărările dreptăţii gândul meu şi mişcările sufletului meu.

Cântarea a 6-a

Irmos: *„Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi mă ridică din adâncul răutăţilor, rogu-mă; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele".*

Cu voinţa cea către Dumnezeu fiind îndumnezeit, preasfinţite, prin vedeniile cele tainice şi dumnezeieştile străluciri, ca un proroc îndumnezeit şi ca o slugă a lui Dumnezeu, te-ai învrednicit de dumnezeiescul dar.

În linişte şi tăcere viaţa ta petrecând, Grigorie, te-ai arătat mai presus decât valurile lumeşti şi mai înalt decât patimile şi străin a tot ce este pământesc.

Slavă...

Ca o oglindă curată ai primit dumnezeiasca rază şi ai împodobit ca un vas sfinţit Biserica cea de sus, Grigorie, şi ai luminat adunarea celor întâi născuţi.

Marie, Maica Preacurată, palat al Împăratului, pe mine,cel ce m-am făcut necurat, peşteră tâlharilor, curăţeşte-mă cu rugăciunile tale, arătându-mă Biserică sfântă Celui Ce S-a născut din tine.

Preotul pomeneşte pe cei pentru care s-a făcut Paraclisul, aşa cum s-a arătat după **Cântarea a 3-a**.

Apoi ecfonisul şi condacul glasului al 3-lea.

Soare luminos, pe tine biserica te cunoaşte, care cu podoabele faptelor bune şi cu razele tămăduirilor pe toţi luminezi, a lui Hristos slugă. Pentru aceasta prăznuim dumnezeiasca pomenirea ta şi cinstim nevoinţele tale, preafericite părinte, înţelepte Grigorie.

Prochimen, glasul al 4-lea

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă.

Preotul: Domnului să ne rugăm

Credincioşii: Doamne, miluieşte.

Preotul: Că Sfânt eşti, Dumnezeul nostru...

Credincioşii: Amin.

Preotul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Credincioşii: Doamne miluieşte *(de 3 ori).*

Preotul: Cu înţelepciune drepţi, să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.

Credincioşii: Şi duhului tău.

Preotul: Din Sfânta Evanghelie cea de la Luca citire.

Credincioşii: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie.

Preotul: Să luăm aminte.

Urmează **Evanghelia** *pe care, în lipsă de preot, poate s-o citească şi un simplu credincios, cu toată smerenia, dragostea şi cu toată frica.*

„În vremea aceea, sta Iisus în loc şes şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care venise ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El, că putere ieşea din El şi îi vindeca pe toţi. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi, voi, cei săraci, că a voastră este Împărăţia lui Dumnezeu. Fericiţi voi, care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer" (Luca 6,17–23).

Credincioşii: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie.

Slavă... glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile preacuviosului tău Grigorie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.

Apoi: **Stihira, glasul al 6-lea,** *cântată sau citită.*

Tinde mâinile tale către Dumnezeu, pentru cei ce năzuiesc la ajutorul tău, Grigorie, purtătorule de Dumnezeu, prea înţelepte şi te roagă pentru dânşii să se izbăvească de toată scârba şi de mânia cea viitoare.

Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta...

Credincioşii: Doamne, miluieşte *(de 12 ori)*

Apoi ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni...

Cântarea a 7-a

Irmos: *„Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat".*

Cu vărsările lacrimilor ai stins focul păcatului, apa nepătimirii şi izvoarele curate ale

tămăduirilor izvorăşti, părinte Grigorie, celor ce cântă: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu căruţa de văpaie a dragostei curate şi a faptelor bune te-ai ridicat la înălţime, întru care ţi-ai agonisit viaţa, de Dumnezeu înţeleptite, strigând: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Valurile patimilor le-ai secat cu stările la priveghere şi, adormind cu somnul cel cuvios al sfinţilor, părinte Grigorie, la lumină ai trecut, strigând: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum...

Ceea ce ai născut Viaţa, Preacurată Fecioară, înviază-mă pe mine, cel ce sunt mort prin păcat, miluieşte-mă şi de gheenă izbăveşte-mă pre mine, cel ce cânt: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: *„Pe Împăratul ceresc, pe Care-L laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii".*

Prin rugăciunile tale către Dumnezeu, având răbdare, preafericite, ai dobândit ceea ce ai cerut cu credinţă, că noaptea dormind ţi s-a arătat îngerul ce ţi-a dat sabie de foc, care ţi-a tăiat

patimile inimii, şi cu foc dumnezeiesc te-a luminat, curăţindu-te cu mărire negrăită.

Ca un soare prea luminos ai strălucit cu înţelepciunea şi te-ai arătat cu lumina faptelor bune, preacuvioase Grigorie, şi cu strălucirea minunilor ai revărsat raze în tot pământul, luminând pe cei ce cântă cu bună credinţă: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi; popoare preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cântare îngerească ai auzit, părinte Grigorie, în trup muritor fiind, din care ţi-ai îndulcit simţirile sufletului şi luminos te-ai cunoscut, strigând Stăpânului: Preoţi, binecuvântaţi, popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum...

Ceea ce ai născut mai presus de cuvânt pe Judecătorul şi pe Domnul, pe Acela ca pe Fiul tău roagă-L, Preasfântă, ca în ceasul judecăţii de osândă şi de foc şi de întunericul cel neluminat şi de scrâşnirea dinţilor să izbăvească pe cei ce cu dreaptă credinţă cântă: Popoare, preaînălţaţi pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: *„Spăimântatu-s-au cerurile şi marginile pământului s-au cutremurat, că Dumnezeu*

S-a arătat oamenilor în trup, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te preamăresc".

Cu sudorile pustniciei ai stins cărbunii păcatului şi din cer în chipul focului ai luat harul care nu te-a ars, înţelepte, ci mai mult te-a rourat şi puternic împotriva păcatului te-a arătat.

Ca un trandafir şi ca un crin binemirositor ai înflorit în văile pustniciei, părinte Grigorie! Pentru aceasta trupul tău cel sfinţit izvorăşte har cu îmbelşugare, că mireasmă plină de viaţă este şi gura ta ca un potir plin de aromate s-a arătat.

Astăzi împreună cu noi, adunarea pustnicilor şi a cuvioşilor se veseleşte. Patriarhii şi proorocii, apostolii şi mucenicii, întru pomenirea ta, Grigorie, împreună cu noi prăznuiesc, cu care pomeneşte pe cei ce te cinstesc cu credinţă, vrednicule de minuni.

Slavă...

Sicriul unde zace cinstitul şi mult pătimitorul tău trup ne izvorăşte nouă daruri de minuni, părinte Grigorie, sfinţind sufletele şi trupurile noastre, ale celor ce ne îmbogăţim cu tine, folositor şi fierbinte sprijinitor avându-te.

Şi acum...

Noi, credincioşii, cu bucurie strigăm către tine, Fecioară, ca şi Arhanghelul Gavriil: Bucură-te, rai care ai răsărit Pomul Vieţii; bucură-te, dezlegarea blestemului, încununarea muce-

nicilor, lauda cuvioşilor şi întărirea binecredincioşilor creştini.

Apoi urmează aceste Stihiri:

În cereştile lăcaşuri te veseleşti cu îngerii, părinte şi cu îndrăzneală stând înaintea tronului ceresc, roagă-te Domnului să ne dăruiască nouă iertare de greşeli şi izbăvire de patimi, celor ce săvârşim pe pământ pomenirea ta.

Cu secera rugăciunii ai tăiat spinii patimilor, părinte Grigorie, cu plugul înfrânării ai arat ogorul sufletului tău şi ai semănat într-însul seminţele bunei credinţe, din care ne răsar nouă multe tămăduiri.

Vas plin de fapte bune te numim, cuvioase, că ai fost dătător de daruri, iubitor de tăcere, lucrător al privegherii, stâlp înfrânării, lăcaş necurmat de rugăciune, vistierie Domnului şi fierbinte rugător pentru cei ce te cinstesc pre tine.

Zid şi temelie a dreptei credinţe te numim pe tine, părinte şi mucenic adevărat, că mustrând pe cei rău credincioşi, de la dânşii ai răbdat chinuri şi bătăi, pentru care acum în ceruri te bucuri, fiind încununat cu mărire de la Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă... şi acum... a Născătoarei

Preasfântă Fecioară, primeşte rugăciunile păcătoşilor şi suspinul celor necăjiţi nu-l trece cu vederea, iar pe Cel Ce S-a născut din pânte-

cele tău cel curat roagă-L să ne mântuiască pe noi, cei ce te mărim pe tine.

După aceasta: **Cuvine-se cu adevărat... Sfinte Dumnezeule... Prea Sfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăția...**

Apoi troparele acestea, glasul al 3-lea:

Chip te-ai făcut înfrânării și prin dumnezeiescul Duh pe toți ai luminat. Alergarea dreptei credințe o ai săvârșit și cu învățăturile tale lumea ai luminat și ai mustrat cugetele celor rău credincioși, Părinte Prea Cuvioase Grigorie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă... și acum... a Născătoarei

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, căci cu trupul cel luat dintru tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, luând prin Cruce patimă, ne-a izbăvit pre noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

Apoi preotul face otpustul mic, iar de nu este preot se zice:

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hrisoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!

NOI MINUNI ALE SFÂNTULUI CUVIOS GRIGORIE

"Pre toate le dă Duhul Sfânt: izvorăşte proorociri, sfinţeşte pre preoţi, pre necărturari i-a învăţat înţelepciune, pre pescari teologi i-a arătat; toată rânduiala Bisericii o plineşte..." (Penticostar, p. 314)

Ritmul accelerat al vieţii cotidiene astăzi nu ne permite să acordăm răgazul cuvenit pentru a simţi că fiecare zi este o minune şi că dragostea dumnezeiască se revarsă prin fiecare fir de iarbă, ne-am obişnuit cu acestea şi nu le observăm. Dar Domnul şi Dumnezeul nostru, Părintele îndurărilor şi Domnul a toată mângâierea ne dăruieşte şi minuni mai presus de fire pentru a întări credinţa noastră, cu nădejdea că vom înţelege că El este pretutindenea şi că toate le plineşte, chiar şi în ceasul deznădejdii noastre şi al suferinţei.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi toţi Sfinţii s-au asemănat lui Dumnezeu, atât cât este cu putinţă, prin voinţa lor, prin locuirea lui Dumnezeu în ei şi prin conlucrarea lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură zice: „Fiţi sfinţi, căci şi Eu Sunt Sfânt" (Lev. 11,14; 19,2; 20,7; I Petru 1,16). Aceasta depinde în primul rând de voinţă, apoi de ajutorul lui Dumnezeu: fiecăruia care alege binele, Dumnezeu îi ajută spre bine. Apoi Dumnezeu zice: „Voi locui în ei şi voi umbla întru ei"(II Cor. 6,16; Lev. 26,12) şi „suntem Biserica lui Dumnezeu" şi „Duhul lui Dumnezeu locuieşte întru noi"(I Cor. 3,16). Apoi: „le-a dat lor putere peste duhurile necurate ca să le scoată şi să vindece orice boală şi orice neputinţă"(Matei 10,1).[1]

Acelaşi Duh Se odihneşte în ei, cu Sfinţii lui Dumnezeu împlinindu-se ultima rugăciune pe pământ a Mântuitorului, „ca toţi să fie una". Dragostea lor duhovnicească pentru întregul neam al lui Adam îi

[1] Arhim. Nicodim Sachelarie, "Pravila bisericească", Ed. a II-a, 1996

determină să se roage şi pentru noi, cei care luptăm pentru mântuirea noastră şi să ne ajute, dar ei se roagă şi pentru cei păcătoşi care au uitat de ei. Biserica triumfătoare din cer nu cunoaşte odihna, ci este alături de Biserica luptătoare, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească de pe pământ, căci Biserica lui Hristos este doar una şi El este Capul ei şi în cer şi pe pământ.[2]

„Deci ne închinăm Sfinţilor ca unora ce sunt slăviţi de Dumnezeu, ca unora ce sunt făcuţi de Dumnezeu temători potrivnicilor şi binefăcători celor ce se apropie de El cu credinţă; nu ne închinăm lor ca unora care ar fi prin fire Dumnezeu şi binefăcători, ci ca unor robi şi slujitori ai lui Dumnezeu, care au dobândit din dragoste către Dumnezeu deplina încredere faţă de El" (I Ioan 3,21).

Prin virtuţi, conştiinţa omului devine tot mai profundă. „Sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre au văzut sfinţenia umană ca asemănare a omului cu Făcătorul Său în măsura curăţirii de patimi şi a sporirii în calea virtuţilor, culminând întru dragoste fără de sfârşit. Virtuţile sunt, astfel, formele umane ale atributelor lui Dumnezeu, adică reflexul mereu mai profund al Luminii Lui, al conştiinţei Lui în conştiinţa omului" (Pr. Dumitru Stăniloae).[3]

Pentru viaţa sfântă a Cuviosului Grigorie din Decapolia şi pentru minunile mai presus de fire ce le-a săvârşit cu ajutorul harului Duhului Sfânt, racla cu sfintele sale moaşte este înconjurată şi astăzi de către credincioşii de pretutindeni care vin cu evlavie să mulţumească pentru binefacerile primite şi să se roage cu durere în suflet în momentele de cumpănă ale vieţii.

---

[2] Vademecum creştin ortodox, Editura Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2003, pg.184-185

[3] Pr. D. Stăniloae, "Rugăciunea lui Iisus şi experienţa Duhului Sfânt", p. 64, Ed. Deisis, Sibiu, 1995

În anul 1913, la hramul Mănăstirii Bistrița, la 15 august, a fost adusă la moaștele Sfântului Grigorie o femeie tânără, având paralizie la ambele picioare. Era dintr-un sat din apropierea orașului Râmnicu-Vâlcea. Stătuse deja în spital vreme de șase luni, fără niciun rezultat. Rudele ei au așezat-o mai întâi la Sfintele Daruri, apoi au închinat-o la sfintele moaște, trecându-o pe sub raclă și i s-a făcut Sfântul Maslu. Apoi au dus-o din nou acasă.

După trei săptămâni, femeia a revenit la Sfântul Grigorie, însă de data aceasta mergea pe picioarele sale, ca să-i mulțumească pentru ajutorul primit.

Prin anul 1920, o femeie, Maria, din comuna Cacova – Vâlcea, lucrând în ziua de 27 iulie, prăznuirea Sfântului Mucenic Pantelimon, la cules de prune, a căzut din pom, paralizând în întregime. După câteva zile, rudele au adus-o la sfintele moaște pentru slujbe.

Cei ce o însoțeau au trecut-o cu mare greutate de trei ori pe sub racla Sfântului Grigorie. A început să deschidă ochii. În vremea Sfintei Liturghii, au așezat-o pe o pătură, lângă raclă.

După ce i s-a făcut Sfântul Maslu, îndată femeia și-a revenit în simțiri, vindecată de cumplita ei paralizie. Apoi a cerut să fie ridicată în picioare, a trecut singură din nou pe sub sfânta raclă, făcând metanii de mulțumire și a urcat la Peștera Sfântului Grigorie.

În vara anului 1925 a fost adus legat un tânăr lăutar din comuna Șirineasa – Vâlcea. În timp ce cânta la o nuntă, a căzut la pământ fără de simțire. Când se trezea, era foarte fioros și doar legat îl puteau stăpâni. De aceea, cu mare greutate l-au trecut pe sub sfintele moaște. Apoi i s-a făcut Sfântul Maslu și s-a mai

liniştit. A stat la Mănăstirea Bistriţa vreme de şapte zile, făcându-i-se zilnic slujbe şi rugăciuni. La urmă s-a însănătoşit cu totul şi a plecat acasă vindecat. Venea adesea la Sfântul Grigorie ca să-i mulţumească pentru această mare binefacere.

În anul 1946, vara, a fost adus la Sfântul Grigorie, Ion Ionescu din comuna Novaci – Gorj, care orbise. Îl însoţea femeia sa, Domnica.

După ce i s-au făcut rugăciuni la sfânta raclă, s-a însănătoşit, recăpătându-şi vederea ca mai înainte.

O femeie tânără, anume Ileana, dintr-o comună aproape de Târgu Cărbuneşti, fiind grav bolnavă de epilepsie, a fost adusă la moaştele Sfântului Grigorie. I s-a făcut Sfântul Maslu în mai multe zile la rând, până ce s-a vindecat deplin. A rămas în ascultarea mănăstirii încă opt luni de zile, reîntorcându-se sănătoasă acasă.

În anul 1930 a fost adusă legată, din satul Vaideeni – Vâlcea, o tânără de şaisprezece ani. Fiind silită să se căsătorească de foarte tânără, suferise un şoc şi îşi pierduse minţile. Ţipa, răcnea şi vorbea cuvinte urâte prin curtea mănăstirii.

După ce a fost trecută pe sub sfânta raclă, i s-au făcut multe rugăciuni ziua şi noaptea, dimpreună cu Sfântul Maslu. Timp de o săptămână, a fost dusă la toate slujbele. Pe fiecare zi ce trecea, se simţea tot mai bine. Sfântul Grigorie a vindecat-o complet cu darul său şi a şaptea zi a plecat acasă pe jos, peste deal.

Credinciosul Ioan Ciorgan din Costeşti, satul Pietreni – Vâlcea, mărturiseşte următoarea minune, văzută chiar de el: "În vara anului 1927 era secetă mare. Eu eram muncitor forestier la fabrica de cherestea Brezoi. S-a anunţat sosirea moaştelor Sfântului Grigorie

la Brezoi. Proprietarul fabricii de cherestea, nefiind ortodox, a interzis să se sărbătorească ziua când va sosi racla cu sfintele moaşte, ci toată lumea să vină la muncă.

Într-adevăr, când au sosit sfintele moaşte, s-a făcut procesiune şi Sfântul Maslu pentru ploaie, dar era lume puţină, căci toţi lucrau în fabrică. După sfintele rugăciuni, imediat a dat Dumnezeu o ploaie salvatoare. Dar, drept pedeapsă asupra proprietarului fabricii de cherestea, până seara fabrica a ars toată, rămânând doar temeliile.

Monahia Ermionia Turică, născută în anul 1922 în comuna Creţeni – Drăgăşani, mărturiseşte că de mică a fost bolnavă de epilepsie. Zadarnic a fost dusă la doctori şi la diferiţi preoţi, unde i se făcea Sfântul Maslu. În anul 1936 a venit ca soră la Mănăstirea Hurezi. De aici, maica ei duhovnicească o trimitea peste deal, în fiecare miercuri şi vineri, la moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, pentru a i se face Sfântul Maslu.

A urmat aşa tot Postul Mare din anul 1938. Iar în ziua Sfintelor Paşti, după ce a chinuit-o foarte tare, duhul cel rău a fost alungat definitiv din ea. În prezent, maica Ermionia este vârstnică şi dă laudă lui Dumnezeu şi Sfântului Grigorie că a fost izbăvită de lucrarea diavolului.

În toamna anului 1956, la moaştele Sfântului Grigorie, a venit o bătrână cu un nepoţel bolnav, din comuna Băileşti – Craiova. După câteva zile de rugăciuni la sfânta raclă, copilul s-a vindecat de boală. Apoi bătrâna, mişcată de puterea minunii acesteia, a mărturisit maicilor de la Mănăstirea Bistriţa o altă mare minune a Sfântului Grigorie, în aceeaşi comună.

În vara anului 1932, fiind secetă mare în Oltenia, au fost aduse moaştele Sfântului Grigorie în această

comună. Era în sat o anume femeie, Leana, care zăcea de ani de zile paralizată în pat. Când a auzit că sfintele moaşte au fost aduse în biserica satului, bolnava a rugat câteva vecine să o ducă şi pe ea la biserică. La cererea ei, a fost aşezată sub masa pe care se aflau sfintele moaşte. Acolo a stat câteva ore, cât timp a durat slujba la biserică, rugându-se Sfântului Grigorie să aibă milă şi de ea. Se ruga în tăcere şi plângea.

După ce au plecat cu sfintele moaşte în procesiune pe câmp, femeia s-a vindecat definitiv şi a mai trăit încă douăzeci de ani.

Creştina Elena Spălăţel, născută în 1930, în comuna Lungeşti – Drăgăşani, mărturiseşte că la vârsta de 4 ani era bolnavă de epilepsie. Dar, fiind secetă în acel an şi aducându-se sfintele moaşte ale Cuviosului Grigorie în satul Lungeşti, pe când procesiunea trecea prin mijlocul satului şi ţăranii aruncau buchete de flori înaintea Sfântului, a fost adusă şi fetiţa aceasta bolnavă, de către mama ei. Deci îndată ce mama şi-a atins copila de sfânta raclă, s-a făcut sănătoasă complet. Drept recunoştinţă, tânăra s-a stabilit în satul Bistriţa, pentru a fi aproape de Sfântul Grigorie, "părintele vieţii sale", spre a vesti tuturor minunile acestuia.

La 24 martie 1947 a fost adusă la Sfântul Grigorie o femeie bolnavă de nervi, legată, din comuna Cârstăneşti – Vâlcea.

Abia o ducea bărbatul ei. Era mamă a patru copii. Stătuse luni de zile la spitale de boli nervoase la Cluj, Sibiu şi în alte oraşe, dar zadarnic. Femeia îşi pierduse complet raţiunea şi era foarte tulburată. Avea chipul vânăt, ochii roşii şi tulburi, mâinile şi picioarele pline de lovituri şi răni. I s-a făcut mereu Sfântul Maslu şi alte rugăciuni, până când bolnava a început a se limpezi la minte, a-şi reveni la normal şi încet – încet, s-a vindecat cu totul.

După câteva luni de zile, femeia care fusese bolnavă a venit împreună cu soțul ei pentru a mulțumi binefăcătorului său, Sfântul Grigorie de la Mănăstirea Bistrița.

În anul 1956, un cetățean din Constanța avea niște bube pe față, care nu i se mai vindecau. Se credea că este cancer. Cum i s-a adus de la Sfântul Grigorie Decapolitul untdelemn sfințit și s-a uns cu acest untdelemn pe față, îndată bubele cangrenate au început a se usca, iar bolnavul, pe nume Eugen, s-a făcut sănătos.

O altă persoană, o femeie din Constanța, era în chinurile nașterii de trei zile. Dar cum s-a miruit cu untdelemn sfințit de la Sfântul Grigorie Decapolitul, îndată a născut ușor un copil frumos și sănătos.

Sofia Patrichi, o învățătoare pensionară din București, mărturisește cum s-a vindecat la moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul.

În anul 1957, i-a apărut pe față o infecție suspectă, nevindecabilă, care părea cancer. Îngrijorată, a alergat cu credință la Mănăstirea Bistrița și s-a rugat cu lacrimi pentru sănătate. A doua zi, când s-a deșteptat din somn, nu mai avea nicio urmă de infecție pe față. Tot la fel s-a vindecat și de cataractă la ochi.

Aceste minuni au fost redactate de către monahia Olga Gologan, stareță a Mănăstirii Bistrița într-o perioadă de grele încercări ce s-au abătut asupra acestui lăcaș de rugăciune, culminând cu aplicarea cunoscutului Decret nr.410/1959, ce a izgonit viețuitorii din mănăstiri.[4]

[4] Arhim. Ioanichie Bălan, "Sfintele moaste din România", Edit. Episcopiei Romanului, 1999, pag. 80-91

Iată câteva din însemnările maicii Florentia, astăzi vieţuitoare în obştea Sfintei Mănăstiri Polovragi, odinioară copilă rămasă orfană de la vârsta de trei anişori şi adusă în 1924 la Mănăstirea Bistriţa – Vâlcea, unde funcţiona un orfelinat condus de călugăriţe, ce adăpostea aproape două sute de fetiţe orfane.

În perioada 1942-1943, au venit la Mănăstirea Bistriţa două fete având cam 18-20 de ani. Amândouă erau bolnave de epilepsie şi au venit să se roage la Sfântul Grigorie, despre care auziseră că face mari minuni. Maica stareţă Olga Gologan le-a primit cu bunăvoinţă, le-a învăţat cum să se roage lângă racla cu sfintele moaşte şi a făcut apel şi la rugăciunile maicilor din soborul mănăstirii pentru tămăduirea lor. Cele două fete au stat atunci o lună de zile, participând la sfintele slujbe şi ajutând cu ceea ce le stătea în putere. Au făgăduit Sfântului Grigorie că, dacă se vor va face sănătoase, vor rămâne la mănăstire.

După o lună de zile s-au vindecat complet şi şi-au ţinut făgăduinţa de a rămâne la Mănăstirea Bistriţa ca vieţuitoare în obştea monahală. S-au comportat cu multă bunăcuviinţă, împlinind toate ascultările obişnuite din cadrul mănăstirii. Cea mai mare a primit numele de Ermionia, iar cea mai mică a rămas în mănăstire fără a face făgăduinţele voturilor monahale. Lucra cu mult talent şi iscusinţă la atelierul de ceramică ce funcţiona în cadrul mănăstirii noastre. Era atât de pricepută, încât, prin anul 1954, venind la Mănăstirea Bistriţa, Preafericitul Patriarh Chiril al Bulgariei, a rugat-o pe maica noastră stareţă să îi dea blagoslovenie acestei surori să meargă în Bulgaria pentru a deschide un atelier de ceramică. Acest atelier chiar a fost pus în funcţiune. Iată ce pot face oamenii cu harul primit din

partea Sfinților, atunci când doresc să slujească lui Dumnezeu și aproapelui cu toată ființa lor.

Sfântul Grigorie vindeca în mod special boli psihice. Prin anii 1949-1950 veneau mulți bolnavi de la distanțe mari și participau la Sfântul Maslu. Printre aceștia erau și două femei, dintre care una era aproape oloagă și o aduceau cu căruța. Cealaltă avea o boală nervoasă gravă. În biserică făcea gălăgie multă, cânta, juca, plesnea din degete. Odată s-a urcat pe postamentul unde erau așezate de obicei moaștele Sfântului Grigorie, care acum erau duse în procesiune și a strigat: "Eu sunt Ioana România Mare!". După ce au participat la trei Sfinte Masluri consecutive, adică în trei săptămâni, s-au vindecat amândouă.

După vindecare au mai venit ca să mulțumească Sfântului Grigorie pentru ajutorul primit și cu multă sfială se rugau să fie iertate pentru purtarea cea fără de rânduială ce o aveau în vremea bolii.

Și printre fetițele de la orfelinat era o fetiță bolnavă de epilepsie. Aceasta participa la toate sfintele slujbe. Adesea când se afla printre ceilalți copii, la joacă sau la lecții, cădea jos, făcând crize cu spume la gură și zbătându-se. După doi ani de suferință, s-a vindecat și ea cu ajutorul Sfântului Grigorie.

Tot o minune a fost socotită o întâmplare cu o altă fetiță din orfelinat. Suindu-se pe una dintre stâncile de pe malul râului Bistrița ca să culeagă garofițe sălbatice albe și foarte parfumate, a căzut de pe stâncă în apă. Râul era foarte umflat de ploi. Celelalte fete stăteau atunci pe malul râului și priveau înspăimântate cu sufletul la gură. Una dintre ele, mai curajoasă, s-a aruncat în apă cerând ajutorul Sfântului Grigorie și a reușit să o scoată afară înainte de a ajunge la vâltoare.

Şi alte minuni s-au întâmplat în acei ani la Orfelinatul din Mănăstirea Bistrița. Era în preajma celui de al doilea război mondial. Întreaga țară se confrunta cu greutăți mari şi cu lipsuri materiale. Şi la noi s-a întâmplat să se isprăvească aproape toate alimentele. Maicile erau îngrijorate, agitate că nu mai aveau ce pregăti pentru masa copiilor din orfelinat şi pentru sobor şi au chemat toată obştea în biserică să facă rugăciuni către Maica Domnului şi către Sfântul Grigorie. La sfârşit, după rugăciune, maicile s-au răspândit în curte şi pe aleea din fața mănăstirii.

În fața porților erau trase două căruțe încărcate cu alimente: cartofi, făină, ulei, brânză şi alte alimente de neapărată trebuință. Maicile i-au întrebat pe căruțaşi ce doresc. Aceştia au răspuns că sunt din Ardeal şi se duc la o mănăstire de călugări, dar că s-au rătăcit şi că doresc să lase alimentele aici şi să se întoarcă acasă.

Maicile le-au mulțumit şi le-au răspuns cu emoție în glas că Sfântul Grigorie i-a călăuzit spre Mănăstirea Bistrița, căci orfanii săi nu mai aveau ce mânca. Atunci întreaga obşte a plâns, văzând purtarea de grijă a Sfântului pentru noi toți.

Tot în acea perioadă, înaintea celui de al doilea război mondial, erau lipsuri materiale foarte mari şi mai ales, lipsă de bani. Mănăstirea rămânea adesea fără niciun ban în casierie.

Într-un asemenea moment, conducerea era foarte îngrijorată şi maica stareță a apelat din nou la ajutorul rugăciunilor. S-a strâns întreaga obşte în biserică, citindu-se acatistul Sfântului Acoperământ şi al Sfântului Grigorie Decapolitul. Cele mai multe maici făceau în acest timp metanii, altele plângeau cu multă umilință, îngrijorate de soarta micuților noştri orfani şi a întregului sobor.

După două zile, pe poarta mănăstirii a intrat o maşină cu patru sau cinci doamne, care au intrat în expoziţie. Atunci noi lucram multe produse de artizanat: covoare, cusături naţionale, vase de ceramică, broderii, pe care le expuneam într-un mic spaţiu la intrarea în mănăstire. Doamnele au cerut să li se împacheteze imediat absolut toate obiectele ce se aflau în expoziţie, obiecte care valorau o sumă mare de bani, aşa încât s-a putut face apoi o aprovizionare serioasă cu toate cele necesare mănăstirii.

Am înţeles cu toţii în acel moment că rugăciunile noastre au fost ascultate şi am socotit aceasta o altă minune pe care Sfântul Grigorie a mijlocit-o pentru întărirea credinţei noastre şi a micuţilor orfani.

Sfântul Grigorie făcea mari minuni vara în timpul secetei, dând ploi îmbelşugate şi folositoare când cerul părea că-şi închide milostivirea către noi.

În astfel de vremuri, se scoteau moaştele Sfântului Grigorie în curtea mănăstirii, făcându-se o slujbă pentru ploaie şi de obicei, pe la sfârşitul rugăciunilor, începea ploaia.

Se dusese vestea despre aceste minuni în tot cuprinsul ţării şi mulţi preoţi veneau împreună cu credincioşii să ceară sfintele moaşte pentru a fi purtate în procesiune prin locurile cuprinse de secetă.

Prin 1938-1939 s-au cerut moaştele Sfântului Grigorie pentru a fi purtate la Romanaţi şi prin alte câteva localităţi de pe malul Dunării. Pe unde treceau cu sfintele moaşte, începeau ploi binecuvântate. Sfintele moaşte erau întotdeauna însoţite de doi preoţi dintre cei ce slujeau la mănăstire.

Aşa au găsit căzut într-o fântână din sat trupul unui copil mort. După ce trupul acestuia a fost scos, coloana ce purta moaştele Sfântului Grigorie a putut înainta mai departe. *(monahia Florentia)*

În perioada 1930-1937 fratele meu a fost paralizat la pat. La îndemnul unei bătrâne, mama mea a mers cu el la Sfânta Mănăstire Bistrița, la sfintele moaşte şi atunci am văzut minunea petrecută cu el, căci s-a întors sănătos. *(Maria N., Brezoi)*

În anul 1977, la începutul lunii martie, am rămas însărcinată. Pe atunci lucram la Direcția Sanitară Vâlcea. Bucuria aducerii pe lume a unui copil mi-a fost umbrită de o mare încercare.

Când pruncul a mişcat în pântece, mâinile mi-au paralizat şi am primit, în urma examinării medicale, diagnosticul de polinevrită gravidică, devenind un caz deosebit. Dar prin puterea lui Dumnezeu şi ajutorul Maicii Domnului cea făcătoare de minuni mi s-au luminat gândurile şi am luat hotărârea de a nu lua medicamentele şi a nu întrerupe sarcina. M-am rugat în biserici şi mănăstiri, participând la slujbe, respectând rânduiala posturilor şi dând milostenie celor ce aveau nevoie.

În Sfânta Mănăstire Bistrița, cu rugăciuni la Sfântul Grigorie făcătorul de minuni, cu răbdare, nădejde şi credință, am cerut ajutorul său şi m-am uns cu untdelemn sfințit de la candele.

Maica Domnului a avut mare grijă de mine, roaba sa Cornelia şi am adus pe lume un fecior sănătos, chiar în ziua de 20 noiembrie 1977, purtând numele de Mihail. *(Cornelia S., Râmnicu Vâlcea)*

În anul 1986, fiul meu Petre, în vârstă de aproape 3 ani s-a îmbolnăvit de epilepsie. Am fost la doctori cu el şi a urmat tratamentul prescris timp de un an de zile, dar fără a-i folosi la nimic. Am încercat chiar şi cu leacuri băbeşti, dar nimic n-a mers.

În primăvara anului 1987, cineva ne-a îndrumat să mergem la Sfântul Grigorie. L-am adus pe fiul meu la Sfânta Mănăstire Bistrița şi l-am rugat să treacă pe sub

racla cu sfintele moaşte. Am plecat cu el fără a mai avea crize, vindecat. Am mai venit de vreo trei ori, vrând să fim siguri că boala nu va mai reveni. Acum are 24 de ani şi de atunci nu a mai avut niciodată vreo criză de epilepsie.

Împreună Îi mulţumim Domnului Iisus Hristos, Maicii Domnului şi Sfântului Grigorie Decapolitul pentru minunea săvârşită cu băiatul meu.

(Nicolița S., Valea Mare, județul Vâlcea)

În anul 1989 am venit să mă rog la racla cu sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul, având paralizate mâna şi piciorul drept. M-am vindecat de paralizie imediat. *(Irina C., Galați)*

Maria, fiica noastră, s-a născut la 9 septembrie 1993. Dintr-o neglijență medicală, la naştere a făcut hipoxie de grad I. Cu darul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Maicii Domnului, fetița s-a dezvoltat normal, fără a avea probleme cu sănătatea până la vârsta de 4 anişori.

Începând cu anul 1997, în timpul somnului a debutat o criză cu aspect de falsă absență şi cu hipertonie axială. Mergând cu ea la diferiți medici, chiar şi la Bucureşti, profesori universitari şi alți specialişti, diagnosticul inițial de epilepsie s-a modificat în diagnostic ADHD. Un copil care suferă de ADHD - hiperkinezie, nediagnosticat şi tratat la timp se confruntă cu multe probleme atât acasă, cât şi în societate. Din cauza comportamentului său, va fi izolat la şcoală, respins de colegi, certat de profesori pentru neatenție. Acasă, părinții, simțindu-se ei înşişi vinovați, îşi vor revărsa supărarea asupra sa. Cu timpul situația se poate atât de mult înrăutăți, încât copilul devine extrem de agresiv, cu comportament antisocial. În cazul nostru, din pricina tratamentului îndelungat pentru epilepsie,

evoluția bolii a devenit foarte cumplită începând din anul 2006.

În timpul somnului trupul fetiței devenea rigid și ea ar fi putut să nu își mai revină la trezire. Doctorii afirmaseră că, repetându-se crizele, inima și creierul vor ceda. În momentul când ne era foarte greu să acceptăm că fetița noastră nu mai are șanse de salvare, am fost îndrumați de către o asistentă medicală să mergem la Costești, la Mănăstirea Bistrița, pentru că acolo este posibil să fie salvată cu ajutorul rugăciunilor.

Înainte de Sfintele Paști, în primăvara anului 2006, am petrecut aici o săptămână. După primele trei zile, crizele au încetat, fără a se mai repeta. În scurt timp, aflând că mai sunt locuri la Seminarul Ortodox "Sfânta Muceniță Filofteea" de la Brănești-Ilfov, fiica mea s-a înscris la examenele de admitere și a fost admisă ca elevă.

Într-adevăr, aici, cu rugăciunile noastre fierbinți către Mântuitorul nostru Iisus Hristos și către Maica Domnului și, mai ales, prin mijlocirea Sfântului Grigorie Decapolitul, miracolul s-a produs. Acel miracol la care nu mai îndrăzneam să sperăm.

De atunci, din 2006, fiica mea Maria nu-și mai găsește liniștea decât în acest loc. La ultimul control medical, Profesorul universitar Dr.Mircea Tiberiu și-a exprimat părerea că "pentru ea, rugăciunea este tratamentul de menținere în viață".

Ne rugăm cu mulțumire adâncă Sfântului Grigorie și dorim foarte mult ca această minune ce s-a petrecut cu copila noastră să fie spre folos tuturor pentru a se convinge de puterea lucrătoare a credinței, mai ales atunci când este însoțită de post și rugăciune stăruitoare. *(Maria B., Drobeta Turnu-Severin)*

În anul 1995 lucram împreună cu alte maici la pregătirea materialelor necesare pentru fresca de la

Paraclisul închinat Sfintei Treimi aflat în incinta Sfintei Monastiri Bistrița. Mi-am tăiat degetul cu toporul, secționându-l, astfel încât se mai ținea doar într-o mică porțiune de piele. Înainte de a merge la spital m-am rugat Sfântului Grigorie atingându-mi mâna de raclă. La spital doctorii au fost foarte sceptici, iar după ce doar au prins falanga de deget cu câteva copci mi-au spus să vin a doua zi, cu gândul că va trebui operată tăietura după care voi pierde falanga retezată. Spre surprinderea lor degetul s-a prins la loc.

Mulțumesc Sfântului Grigorie pentru purtarea de grijă ce o arată către pentru noi în toată vremea. *(monahia Anastasia, Mănăstirea Sărăcinești -Vâlcea)*

Suferind de ulcer varicos, în perioada 1995-1996, Doamna Constantina din municipiul Constanța avea o rană deschisă la picior. Timp de patru ani de zile această plagă nu se vindecase, deși fusese examinată de mai mulți medici de specialitate și încercase nenumărate tratamente. Apelase chiar și la ajutorul medicinii naturiste, dar rana continua cu încăpățânare să se agraveze, adâncindu-se. Descurajată de aceste suferințe, viața ei devenise un calvar.

La îndemnul plin de credință și evlavie către Sfântul Grigorie al părintelui său duhovnic, preotul Gheorghiță Dumitru Nistor, acum adormit întru Domnul, a venit la mănăstirea Bistrița pentru a se ruga lângă racla sfintelor moaște.

Tot timpul miezonopticii și al utreniei s-a rugat Sfântului Grigorie lângă racla sa. Dimineața a constatat că rana începe să se închidă, dar neîncrederea încă nu o părăsise. A plecat totuși acasă și seara a anunțat bucuroasă telefonic la mănăstire vindecarea definitivă a plăgii. După această vindecare a suferințelor trupești și sufletești ale mamei, și fiica dânsei a îmbrățișat viața monahală. *(din mărturiile maicilor viețuitoare în obștea mănăstirii Bistrița)*

În luna iunie a anului 1997 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița pentru a mă ruga Sfântului Grigorie Decapolitul și a plăti un acatist pentru sănătatea familiei mele. După trei-patru luni, diagnosticul de metastază osoasă al tatălui meu Stan a fost schimbat cu cel de boală Paget. Acum este bine, după un tratament adecvat. *(Geta R., Bucureşti)*

În perioada 1998-1999 am primit ascultare la pangarul mănăstirii noastre, unde îndrumam credincioșii care vizitau Sfânta Mănăstire Bistrița printr-o scurtă prezentare sau un sfat, uneori, îndemnându-i să ceară ajutorul Sfântului Grigorie pentru ușurarea suferințelor și să se închine la sfintele sale moaște. În această perioadă am fost martorul ocular al unui eveniment care m-a impresionat în chip deosebit.

Într-una din zile, au intrat în biserica mănăstirii noastre patru bărbați care purtau cu greutate un alt bărbat pe o pătură. Acesta era în imposibilitate totală de a se mișca, nici nu vorbea. După aceea aveam să aflu că doctorii nu îi acordaseră nici măcar o șansă de a mai trăi.

Cu efort și rugându-se cu credință pentru cel pe care-l purtau, cei patru au reușit să-i treacă trupul în care abia mai pâlpâia suflare de viață pe sub racla sfintelor moaște de trei ori. Cerând rugăciunile cuvenite, au plecat acasă luând cu ei anaforă, aghiasmă, ulei sfințit și părticele de veșmânt binecuvântate.

După o săptămână, mă găseam din nou cu ascultare la biserică, după Sfânta Liturghie, când un bărbat a deschis cu putere ușa bisericii strigând: "Maicilor, eu sunt acela care am fost trecut cu pătura acum o săptămână pe sub racla Sfântului Grigorie!". Chiar acestea au fost cuvintele celui care s-a tămăduit și a venit să mulțumească pentru ajutorul primit.

Această întâmplare a fost pentru mine una dintre cele mai cutremurătoare minuni. Impactul asupra mea

a fost atât de puternic, încât am căzut imediat în genunchi, deşi, datorită acestei ascultări am avut adesea ocazia să aud nenumărate mărturii ale ajutorului dat de Sfântul Grigorie celor aflaţi în suferinţă, chiar şi familiilor de rromi.

Un alt caz de vindecare minunată al cărui martor ocular am fost este acela al fiicei doamnei Mariana Lăcătiş din Bucureşti, consemnat deja de către Părintele Arhimandrit Veniamin Micle *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa).*

În anul 1999 am venit la Sfânta Mănăstire Bistriţa la recomandarea unei persoane apropiate mie. În acea perioadă fusesem diagnosticată cu fibrom uterin şi nu eram încredinţată de puterea tămăduitoare a Sfântului Grigorie. Intrând în biserică cu gândul să mă închin la sfintele icoane, atunci când m-am apropiat de racla sfintelor moaşte, mi-a venit în minte acest gând: „Ce poate să-mi facă mie mortul acesta?"

Stând la rugăciune, la utrenie, am simţit atingerea unui cerc care mi-a înconjurat trupul în dreptul pântecelui şi m-am luminat din întunericul minţii ce se abătuse asupra mea. Nu numai că am crezut că m-am vindecat, dar m-am simţit eliberată de toată povara grijilor mele de până atunci.

Plecând acasă, am mers la doctorul care supraveghea starea sănătăţii mele şi i-am spus că m-am vindecat. În urma ecografiei făcute, medicul de specialitate, care îmi recomandase intervenţia chirurgicală de urgenţă, a constatat cu uimire că fibromul uterin dispăruse şi a zis: „Mare este puterea lui Dumnezeu!".

(Ioana N., Craiova)

În vara anului 1999, am plecat spre Dobrogea cu intenţia de a procura fructe de la o staţiune pomicolă pentru masa noastră şi pentru preparatele din fructe atât de necesare pe timp de iarnă într-o familie,

chiar şi mai numeroasă, aşa cum este o obşte monahală. După ce am încărcat fructele la staţiune, am plecat înapoi la Mănăstirea Bistriţa. În drum ce ne îndreptam spre Bucureşti, am primit un telefon din partea inginerului pomicultor pentru a ne duce să mulţumim grabnic Sfântului Grigorie.

Iată şi motivaţia acestui gest. Îndată ce noi am încărcat cantitatea de fructe necesară şi am plecat din staţiunea pomicolă, pe terenul cultivat cu cereale din cadrul aceleiaşi staţiuni a izbucnit un puternic incendiu. Alături de forţele de care dispunea Poliţia din localitate, aşteptând sosirea pompierilor, inginerul privea neputincios cum focul se extindea către sat. În imediata apropiere, până la intrarea în localitate, era amplasată o butelie de gaz butan având capacitate mare, a cărei explozie ar fi provocat un incendiu de amploare, cu pagube de vieţi omeneşti. Gândul inginerului s-a îndreptat în acele momente de o tensiune extraordinară către Sfântul Grigorie Decapolitul. Cu câţiva metri înainte ca focul să ajungă la marginea terenului, a început o ploaie binecuvântată, deşi cerul era perfect senin şi a continuat să rămână senin până ce ploaia a eliminat total pericolul. *(Nicolae C., Valul lui Traian, judeţul Constanţa)*

Sfinte, îţi mulţumesc din tot sufletul şi toată fiinţa mea pentru sfânta ta rugăciune şi mijlocire către Domnul Dumnezeu pentru robii tăi Constantin, Adrian, Iancu şi Rodica. Mulţumescu-ţi, Sfinte Grigorie, din adâncul sufletului, pentru minunea vindecării şi ridicării din patul suferinţelor a robului tău Adrian. Mulţumescu-ţi din toată fiinţa pentru că ai ascultat cuvântul rugăciunii mele. Mulţumescu-ţi acum prin aceste rânduri şi sper ca prin mijlocirea ta, Sfinte, să aduc prinos în casa Domnului. *(Constantin G., Târgu Cărbuneşti, 1999)*

Prima tămăduire minunată pe care Sfântul Grigorie a făcut-o cu mine s-a petrecut în anul 2000, când abia venisem în obştea acestei mănăstiri, pentru ca să realizez cât este de prezent aici cu noi şi să-mi dea curaj să îl chem întotdeauna în ajutor.

Într-una din seri, după terminarea slujbei la biserică, am urcat la chilie şi am început să mă simt atât de rău, încât nu puteam să respir, nicidecum să stau în picioare sau în genunchi ca să mă rog. Sufeream de o criză de fiere, a cărei durere devenise de nesuportat, în ciuda pastilelor pe care le luasem. Atunci am citit acatistul Sfântului Grigorie, stând în pat culcată. Abia mai înţelegeam ce citesc din cauza durerilor şi când am terminat, nu am mai avut putere nici ca să citesc rugăciunile de la sfârşit. Am închis cartea zicând: "Iartă-mă, Sfinte Grigorie, eu atât am putut!". În secunda următoare au încetat toate durerile şi am adormit pe loc, un somn liniştit şi profund până dimineaţă. Când m-am trezit nu mai aveam nimic.

Îi mulţumesc Sfântului Grigorie pentru tot ajutorul pe care mi l-a dat de când vieţuiesc aici şi pentru că s-a milostivit de mine păcătoasa.

În iarna anului 2002 lucram la icoana Sfântului Grigorie. În acel timp m-am îmbolnăvit foarte rău de stomac. Aveam o durere acută continuă, febră şi o stare generală de slăbiciune, aşa încât nu mai puteam să pictez şi zăceam în pat bolnavă.

Pentru că în acel moment nu avea cine să îmi acorde îngrijire medicală, m-am gândit să încerc să fac un efort din toate puterile mele pentru a ajunge la punctul medical din incinta Căminului social din apropierea mănăstirii.

Ajungând cu mare greutate în curte, în faţa bisericii am făcut trei închinăciuni către Sfântul Grigorie cu rugăciunea fierbinte: „Vindecă-mă, Sfinte Grigorie,

ca să-ți pot termina icoana!" și am continuat să mă îndrept spre poartă. Imediat, după primii pași, am simțit însănătoșirea trupului meu. Nevenindu-mi să cred minunii, m-am dus, totuși, până la acel dispensar, dar nu era nimeni acolo în acel moment. Mă simțeam din ce în ce mai bine, cu adevărat vindecată și simțeam o vioiciune și o bucurie în sufletul meu, încât îmi venea să zburd pe dealuri precum un copil.

Am făcut o plimbare pe colina din spatele mănăstirii, apoi m-am dus la atelierul de pictură și, spre mirarea maicilor care mă știau bolnavă, în pat, le-am spus cu bucurie:"Hristos a înviat!" din toată inima, deși atunci nu era vremea Sfintelor Paști.

Așa am putut termina cu bine icoana Sfântului Grigorie, căruia îi mulțumesc pentru ajutorul primit și îi cer binecuvântare și ajutor mereu când mă îndrept spre atelier, pentru că am văzut că te poate ajuta oriunde te afli când îl chemi, nu doar atingându-te de racla sa. *(monahia Ignatia, Sfânta Mănăstire Bistrița)*

Cam de prin luna septembrie 2000, am început să am ceva probleme cu ochii. La oboseală mi se încrucișa privirea, ca mai târziu, prin octombrie-noiembrie, să-mi lăcrimeze foarte rău și să nu mai suport lumina. Purtam ochelari de soare și ziua și noaptea.

Cu câteva zile înainte de 20 noiembrie, Dumnezeu m-a luminat și am citit ce tratament să fac și m-am dus și la doctor. Eu cred însă că tămăduirile toate vin de la Dumnezeu, cum și bolile sunt urmarea păcatelor noastre sau sunt îngăduite de Domnul cu un anumit scop.

Eram convinsă că o mână sfântă îmi luase cumplitele dureri de ochi. Ajunsesem să nu mai pot ține ochii deschiși din cauza luminii și de la lumină puternică să nu mai văd decât un contur în colțul ochilor.

M-am îngrijorat gândindu-mă că îmi pot pierde vederea, dar cu credința că Domnul rânduieşte toate cu un scop, nu m-am alertat şi a venit ziua Sfântului Grigorie, când, citind acatistul Sfântului, am realizat de unde a venit ajutorul şi ce mână sfântă m-a atins.

Pe la începutul lui decembrie am aflat că prietena mea din Bucureşti trimisese pomelnicul meu pentru rugăciune la mănăstire cu ocazia zilei Sfântului Grigorie.

Eu cad la Măicuța Domnului în orice nevoie şi nu plec de acasă fără iconița ei. De această dată, mi l-a trimis pe Sfântul Grigorie spre mângâiere. *(Alexandra C., Manchester)*

Am cunoscut aici în America o familie care a venit cu băieţelul de nouăsprezece luni, orb, la nişte operații. Un ochi este nerecuperabil. La celălalt s-a lucrat şi sunt speranțe. Se pare că vede puțină lumină, dar după trei operații complicate, ochiul începuse să i se scurgă. I-am dat mamei untdelemn sfințit de la candelele Sfântului Grigorie şi, ungându-l, s-a oprit scurgerea. *(Alexandra C., Manchester)*

În anul 2001, cu ajutorul Sfântului Grigorie Decapolitul, am primit tămăduire de tumoarea pe care o aveam la ochi. *(Anda L., Târgu Cărbuneşti)*

Prin voia Bunului nostru Domn Iisus Hristos şi ajutorul Maicii Domnului, în anul 2001 am venit la Sfânta Mănăstire Bistrița. Eu sufeream de douăzeci de ani de cancer la sân, răstimp în care am fost consultată de mulți doctori. Dar, după ce am fost la Mănăstirea Bistrița, unde am sărutat moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, citind acatistul Sfântului şi ungându-mă cu untdelemn sfințit de la Sfântul Maslu, tumoarea a dispărut fără urmă, printr-o minune. Am scris aceste

rânduri ca să mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Grigorie. *(Maria S., Ploiești)*

În anii 1999 și 2000 am vizitat mănăstirea Bistrița și m-am închinat moaștelor Sfântului Grigorie Decapolitul. Noaptea au avut loc slujbele rânduite – miezonoptica, utrenia și eu m-am rugat pentru sănătate și pentru alte trebuințe în acest timp, stând la sfintele moaște. Aveam o problemă de sănătate care se manifesta prin dureri acute în zona gâtului, a umărului stâng și a mâinii stângi. Medicii au stabilit că este vorba de spondiloză. După ce am aflat de Sfântul Grigorie m-am rugat lui neîncetat, deoarece am simțit un mare har stând lângă sfintele sale moaște.

În ajunul zilei sale de prăznuire, 20 noiembrie/ 3 decembrie, m-am rugat din suflet Sfântului Grigorie Decapolitul, căci avusesem dureri atât de mari, încât nu am putut nici măcar să țin cartea de rugăciuni în mâna stângă, apoi am mers la culcare. A doua zi dimineață, în ziua prăznuirii Sfântului Grigorie, am pornit spre biserică, fără a simți vreo durere. Am crezut că aceasta se datorează faptului că m-am odihnit fizic și că durerile au trecut pe moment. Din pricina puținătății credinței mele, a existat o umbră de îndoială, dar am simțit în continuare harul primit din partea Sfântului Grigorie. Toată ziua am fost bucuroasă, veselă, căci nu mai aveam dureri și îmi tot cercetam umărul și mâna, poate voi găsi un loc dureros. Nu mai era niciunul.

Am urmărit zi de zi ce se întâmplă cu membrele mele bolnave, dar erau sănătoase acum, adică vindecate. A încetat apoi orice îndoială, mi s-a întărit credința și am mulțumit Domnului Iisus Hristos și Sfântului Grigorie pentru vindecare.

Pot afirma că atât timp cât voi trăi, le voi fi recunoscătoare pentru marea lor milă. Este atât de minunat să trăiești minunea aceasta mare, care a semănat și în mine un grăunte mic de credință vie. Nu există cuvinte

care ar putea exprima totul; pot doar să zic: Sfinte Preacuvioase Părinte Grigorie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! *(Mira Avramoviç, Niš, Serbia)*

Am venit cu fiul nostru Andrei, bolnav de tumoră de trunchi cerebral, la sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul, în 2002 după prima şedinţă de terapie cu raze. La examinarea medicală efectuată cu prilejul celei de-a doua şedinţe s-a constatat stagnarea bolii. *(Cosmin R., Târgu Jiu)*

Lucram la o fundaţie de terapie intensivă. Într-o situaţie familială foarte dificilă, m-am urcat în maşină, mergând cu viteză maximă, fără o destinaţie precisă şi fără să-mi pese ce se va întâmpla cu mine. Nu ştiu cum am ajuns la Sfânta Mănăstire Bistriţa după câteva ore, nevătămată. Aici am realizat purtarea de grijă a Sfântului Grigorie pentru mine şi familia mea. *(Mirela, Craiova)*

Am vizitat în mai 2002, împreună cu soţul şi fratele meu Sfânta Mănăstire Bistriţa, unde doream de foarte mult timp să ajungem. Pe drumul de întoarcere, la o serpentină pe Dealul Negru, o maşină de pe sensul opus a intrat la curbă pe banda noastră, aproape să ne arunce în prăpastie. Am cerut ajutorul Sfântului Grigorie şi coliziunea nu a mai avut loc, reuşind să redresăm maşina în ultimul moment. *(Mihaela S., Grecia)*

Fiica mea, Violeta, are douăzeci şi şase de ani şi suferă de handicap locomotor şi psihomotor. De Pogorârea Sfântului Duh, în 2003, s-a împărtăşit la biserica parohiei noastre.

Preotul slujitor a insistat să merg cu ea la moaştele Sfântului Grigorie în aceeaşi zi. Fiind o familie fără posibilităţi materiale, iar eu neavând loc de muncă, aveam un cărucior foarte vechi şi deteriorat.

În vreme ce ne închinam la moaştele Sfântului Grigorie, a venit o doamnă din acelaşi oraş cu noi, care a hotărât să-i dăruiască un cărucior nou. Totodată, aceasta a fost prima zi când Violeta a rostit câteva sunete articulate.*(Mariana S., Piteşti)*

Tradiția purtării sfintelor moaşte ale sfântului Grigorie Decapolitul în procesiune prin regiunile afectate de secetă a putut fi reluată după 1990. Astfel, în vara anului 1993, la invitația Părintelui Paroh Grigore Neculai din Troinicul de Dolj, sfintele moaşte au fost purtate din nou în procesiune pentru ca Bunul Dumnezeu să dăruiască ploaie pământului însetat de arşiță.

În anul 2000, delegații Parohiei Lipovu, Dolj şi ai Consiliului local veneau să cheme în ajutor rugăciunile Sfântului Grigorie, căci seceta excesivă îi amenința iarăşi cu foamete şi dureri. La rugăciunile smerite ale creştinilor din Dolj şi Olt s-a adăugat atunci şi nevoința de a posti a soborului mănăstiresc, ca având aceste plăpânde aripi, rugăciunile să fie mai degrab ascultate.

La trecerea sfintelor moaşte prin localitățile din Vâlcea, Dolj şi Olt unde Sfântul Grigorie era aşteptat cu credință, nădejde şi dragoste, lacrimile binecuvântate ale ploii udau pământul încremenit de secetă. Cu bucurie credincioşii aşterneau flori şi cununi pe drum spre binecuvântare oaspetelui drag. În fiecare localitate s-au făcut opriri şi rugăciuni pentru ploaie.

Şi suspinele lor au fost auzite. Cine poate grăi despre bucuria celor din Lipovu şi nu numai a lor, când ploaia s-a aşternut pentru câteva zile, izbăvind de secetă întreg ținutul însetat?

Drept mulțumire Sfântului Grigorie, delegația comunei Lipovu a adus prinos din rodul bobului de grâu din acel an şi soborului mănăstirii Bistrița, ca semn al împreună-pătimirii şi al bucuriei.

În luna martie a anului 2002, a doua zi după praznicul Buneivestiri, sfintele moaşte au plecat iarăşi

în procesiune sub privirile înlăcrimate ale întregului sobor. Luau drumul Govorei, al Drăgăşanilor, al Slatinei şi al Craiovei, unde soarele privea cu nemilostivire spre câmpurile înverzite. Şi Domnul Şi-a plecat urechea cu milă asupra rugăciunilor robilor Săi, cu ploi binecuvântate şi de această dată, aşteptând pocăinţa celor ce nu cinstesc sfintele sărbători şi a celor care lucrează în duminici fără de mare nevoie, a celor care mai degrabă risipesc vremea mântuirii cu cele deşarte prin localuri şi a nemilostivilor şi împietriţilor cu inima.

În anul 2004, la prăznuirea Izvorului Tămăduirii de la Sfânta Mănăstire Dervent, au fost aduse pentru închinare moaştele Sfântului Grigorie, ca bucuria praznicului să fie mai deplină, spre ajutorul credincioşilor din Arhiepiscopia Tomisului.

Pe traseul de întoarcere, s-au făcut opriri în localităţi din judeţele Ialomiţa şi Călăraşi, unde seceta îşi arăta chipul hain.

Preotul Parohiei Dridu-Movila, Părintele Alexandru V., a aflat prea târziu de aceste opriri şi alte abateri în localităţi mai îndepărtate de la traseul iniţial nu mai erau posibile de acum. Credincioşii din parohia sa erau mâhniţi că nu aveau să mai primească binecuvântarea Sfântului Grigorie, mai ales acum când seceta se anunţa mai puternică decât în anii trecuţi. S-au adunat la biserica satului şi cu inima strânsă au început să se roage pentru ca bunul Dumnezeu să reverse şi asupra ţinutului lor ploaia de bună trebuinţă. Părintele şi-a amintit în acele clipe de darul binecuvântat pe care îl primise odinioară: un epitrahil păstrat în racla sfintelor moaşte, atins de trupul Sfântului Grigorie. Cu bucurie sfântă a îmbrăcat acest epitrahil, îmbrăcându-se totodată cu armele nădejdii, ale credinţei şi ale dragostei. Rugăciunile ce au urmat s-au rostit în sobor: nu mai era singur, ci împreună slujitor era cu el Sfântul Grigorie, a cărui prezenţă l-a întărit în chip

simțit. Și roadele dragostei nu au întârziat să apară: a început să plouă chiar atunci, spre bucuria tuturor.

Iată cum putem primi ajutor în orice clipă prin rugăciunile Sfântului Preacuvios Părinte Grigorie. Este nevoie însă de o credință sinceră, căci Însuși Dumnezeu a spus: „După credința voastră fie vouă" (*Ev. după Matei 9;29*).

În anul 2003, a venit să se închine la racla Sfântului Grigorie Decapolitul o femeie însoțită de un bărbat. Femeia a trecut pe sub racla Sfântului, așa cum fac toți cei care cer ajutor și tămăduire neputințelor sufletești și trupești. De îndată ce s-a ridicat, femeia a început să țipe de durere și spunea că se simte ca și cum cineva i-ar sfâșia carnea. A cerut să i se aducă degrabă un preot care să îi citească rugăciuni de dezlegare.

Părintele nostru duhovnic Ghenadie P. era în acel moment în biserică și a venit repede să o ajute. Cerându-i să citească o rugăciune de dezlegare, femeia i-a mărturisit că este soție de preot. Atunci părintele a întrebat-o cine era bărbatul care o însoțea. Necunoscuta a mărturisit că l-a părăsit pe soțul ei, preotul și că acesta este un turc, cu care trăia acum.

Auzind acestea, părintele i-a răspuns că situația nu se poate repara doar cu o simplă rugăciune, ci că ea însăși trebuie să se lase de păcat și să-și îndrepteze viața. Acest avertisment din viața ei a fost trimis spre salvarea sufletului prin pocăință, iar nu spre pedeapsă. *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Lavinia, în vârstă de douăzeci și unu de ani, suferind din naștere de maladia Lobstein, „boala oaselor de sticlă", a fost supusă în cadrul Spitalului „Marie Curie" din București, la o intervenție de transplant osos autogen pe tije telescopice, pe femurul stâng și pe tibia stângă, operație care a durat șase ore, fiind o premieră în domeniu.

„M-am rugat toată viața să mă fac bine, să pot să merg, să-mi fac prieteni, să nu mă mai ducă mama la școală cu căruciorul. Știți care o să fie primul drum pe care o să-l fac atunci când voi putea pășI? La Mănăstirea Bistrița. Acolo m-am rugat să mă fac bine, acolo am implorat să se găsească un leac pentru boala mea, acolo vreau să mă duc să-I mulțumesc lui Dumnezeu". *(Lavinia C., Vâlcea, „Libertatea", 27 decembrie 2005)*

Împreună cu părintele paroh din localitatea noastră și alți creștini am fost în anul 2005 într-un pelerinaj prin Moldova. În timpul călătoriei i-am povestit prietenei mele Viorica M. despre problemele ce mă apăsau și care mă determinaseră să pornesc în acest pelerinaj, ca să mă rog Maicii Domnului să aibă milă și de mine și să-L roage pe Hristos să-mi mai ușureze din greutățile de zi cu zi. Prietena mea a văzut că la fiecare oprire a autocarului, coboram repede să-mi aprind o țigară și tare nu i-a plăcut.

M-a luat cu binișorul, mi-a explicat că nu este bine să fumez pentru sănătatea mea, că fumul de la țigară este „tămâia celui rău", că ard banii care mi-ar fi de folos în alte trebuințe. I-am zis atunci cu tărie că nu pot renunța la țigări și că fumatul mă liniștește. Dar prietena mea nu s-a lăsat impresionată de vorbele mele și a scos dintr-un pliculeț o iconiță a Sfântului Grigorie și câteva bucățele de veșmânt binecuvântate de la mănăstirea Bistrița. Apoi mi-a povestit cu multă dragoste despre acest sfânt necunoscut mie. Îmi spunea cu atâta convingere că, dacă mă voi ruga cu credință, voi reuși să mă las de fumat. Nu i-am spus atunci nimic, dar eram convinsă că sigur nu mă voi putea lăsa de fumat.

Și totuși... Ne-am întors acasă, am citit și eu viața Sfântului Grigorie și acatistul ce îi este închinat câteva zile la rând. Apoi am ajuns și eu la mănăstirea Bistrița împreună cu prietena mea cu ocazia sărbătoririi

hramului Sfântului Grigorie. Am ajutat împreună la pregătirile ce se făceau în mănăstire, am participat la sfintele slujbe şi m-am rugat sub racla Sfântului. Apoi m-am hotărât să mă spovedesc şi am făgăduit la spovedanie că nu voi mai fuma niciodată, ca să pot primi şi eu Sfânta Împărtăşanie, doctoria neputinţelor noastre.

De atunci au trecut mai bine de trei ani şi m-am lăsat de ţigări, ca şi cum nu aş fi fumat niciodată. Mi-am dat seama câtă dreptate a avut prietena mea când mi-a mărturisit că, dacă mă voi ruga cu credinţă, Sfântul Grigorie mă va ajuta. *(Veselinca J., judeţul Timiş)*

Am văzut lumina zilei la 29 octombrie 1940. Pe la şaizeci şi cinci de ani, cu câtva timp în urmă, mă simţeam foarte rău. Nu ştiam din ce cauză şi nici nu prea aveam vreme să merg la doctor din pricina gospodăriei.

Într-o noapte l-am visat pe Sfântul Grigorie, plimbându-se prin curtea casei noastre. M-a chemat la mănăstirea Bistriţa, cu hotărâre: „Să vii la noi! Să vii la noi!". Şi zăbovea în dreptul uşii la intrare în casă.

Dimineaţa i-am spus soţului: "Mişule, eu te las cu toate treburile, că trebuie să mă duc la mănăstire, la Sfântul Grigorie". Când am ajuns la mănăstire, m-am dus de îndată să mă închin Sfântului, să-i mulţumesc pentru toată purtarea de grijă şi să mă rog.

Noaptea, după ce am venit de la slujba utreniei, pe care o îndrăgesc mult şi care mă bucură şi mult mă foloseşte când ajung să particip şi eu, m-am aşezat să mă odihnesc. L-am visat iarăşi pe Sfântul Grigorie şi-mi spunea: „Bine că ai venit. Dacă nu veneai, puteai să mori. Acum să te duci neapărat la spital".

A doua zi am mers la Sfânta Liturghie şi. După slujbă, m-am dus iarăşi să mă rog ocrotitorului meu şi să-i mulţumesc, pentru că deja mă simţeam un pic mai

bine, parcă eram mai în putere acum. Am reuşit, cu ajutorul Sfântului Grigorie, să ajung cu bine acasă, ca şi în celelalte dăţi când veneam să mă închin şi să mă rog la Sfintele moaşte. Eu am avut toată viaţa probleme de sănătate, iar din pricina unei infecţii foarte puternice, am rămas fără auz. Din acest motiv, mi-este foarte greu să călătoresc mai departe de casă, pentru că nu mă pot orienta aşa lesne ca ceilalţi oameni. Dar Sfântul Grigorie mă ajută întotdeauna când plec la drum. Cu primul prilej am mers la doctor şi după analizele pe care mi le-au făcut la spital, doctorii au spus că am diabet. Acum urmez tratamentul recomandat de medic şi mă simt mult mai bine.

Mulţumesc Sfântului Grigorie că m-a ajutat să-mi recapăt puterile şi că a lucrat în aşa fel încât să descopăr această boală la timp. *(Elisabeta, Turnu Roşu)*

Cu ajutorul Sfântului Grigorie Decapolitul am revenit în 2006 la credinţa ortodoxă întru care am fost botezată. *(Floarea D., Vâlcea)*

La cei optzeci şi şase de ani ai săi, Maica Porfiria de la Sfânta Mănăstire Bistriţa a văzut multe minuni săvârşite la racla Sfântului Grigorie.

Sub ochii ei, o femeie din Costeşti s-a vindecat de paralizie. A venit adusă pe braţe de neamuri şi a doua zi a intrat în biserică pe picioarele ei, pentru a mulţumi Sfântului.

Un alt bărbat, bolnav de cancer de piele, s-a tămăduit ungându-se cu ulei de la candela aprinsă la icoana Sfântului, în zilele următoare minunând pe medicul care deja îl programase de urgenţă pentru operaţie.

În 1956, un băieţel din Băileşti, bolnav de epilepsie, s-a vindecat doar trecând în genunchi (aşa cum este obiceiul) pe sub sfânta raclă.

Chiar şi în zilele noastre, maica a văzut o femeie stăpânită de draci şi prinsă în lanţuri de rude, care doar

atingând moaştele s-a trezit ca dintr-un somn adânc, a început să plângă şi să-şi ceară iertare oamenilor din biserică, pentru toate câte făcuse vreme de 10 ani, spre mirarea şi bucuria familiei.

La Sfântul Grigorie îi sunt mereu gândul şi rugăciunea. Maica Porfiria îi cere necontenit ajutorul. Odată i-au anchilozat de tot mâinile. Nu mai putea întoarce nici filele unei cărți. A fost suficient să intre în biserică şi să întindă mâna spre candela de la căpătâiul Sfântului. Fără să-şi dea seama ce face, s-a trezit schimbând uleiul şi aprinzând fitilul. Se vindecase într-o clipă. *(Formula AS, martie 2005)*

Din anul 1996 m-am rugat în mănăstiri şi biserici pentru a-mi găsi izbăvire de demonii ce mă chinuiau zi şi noapte. În anul 1998, prin rânduiala lui Dumnezeu m-am vindecat la mănăstirea Clocociov din Oltenia şi timp de şase săptămâni am fost uşurată de povara acestei boli, dar apoi au revenit aceleaşi crize şi stări, parcă mai înfricoşătoare ca înainte. De ziua hramului, Izvorul Tămăduirii (16.04.2004), eram la Mănăstirea Dervent. Seara am fost dusă pe braţe de mai multe persoane la moaştele Sfântului Grigorie, în dimineaţa următoarei zile am fost adusă iar lângă racla Sfântului, unde toţi au cerut milă de la Dumnezeu şi de la Sfântul aflat înaintea lor. Apoi am fost dusă la Sfânta Cruce din Paraclis pentru 10-15 minute, şi, de necrezut, m-am sculat sănătoasă. Am putut merge singură pe picioarele mele la Sfintele Moaşte şi m-am atins de raclă cu uşurinţă. Am căzut în genunchi mulţumindu-I lui Dumnezeu, Sfintei Sale Cruci şi Sfântului Grigorie pentru darul ce mi-au trimis. *(Nicoleta I., Călăraşi)*

În 20 noiembrie 2005 cu ajutorul bunului Dumnezeu, am ajuns la hram la Mănăstirea Bistriţa.

Am fost tare fericită că am putut ajuta la pregătiri şi am avut ocazia să particip la frumoasele slujbe închinate Sfântului Grigorie.

M-am rugat la racla Sfântului să facă o minune, să mă ajute să ajung şi eu la mormântul părintelui Arsenie Boca, la Mănăstirea Prislop. În seara zilei următoare primesc de la o bună prietenă invitaţia de a merge împreună cu ea şi cu nişte rude ale ei tocmai la Mănăstirea Prislop.

Am fost sfătuită la Mănăstirea Bistriţa că ar fi bine dacă soţul meu, capul familiei, ar citi zilnic măcar câte un acatist. Soţul meu suferise două infarcturi şi trebuia să ţină regim, însă nu reuşea. De atunci şi până în prezent, în fiecare dimineaţă citeşte o rugăciune, un acatist. Merg cu el regulat la cardiolog. A făcut nişte analize, care de această dată au ieşit foarte bune. Sfântul Grigorie intervenise.

Eu sunt contabil şi nu am reuşit să termin toate declaraţiile ce trebuie depuse la termen fix. M-am rugat Sfântului Grigorie să mă ajute, iar a doua zi am reuşit să le depun cu uşurinţă pe toate. *(Viorica M., Ghiroda)*

Prin puterea rugăciunii către Maica Domnului şi către Sfântul Grigorie Decapolitul, l-am întâlnit pe cel care avea să devină soţul meu, într-un timp foarte scurt, doar de patru luni de zile şi ne-am căsătorit, apoi am reuşit să trecem împreună peste toate încercările vieţii acum, la început de drum. Când simţeam că nu mai aveam forţă pentru a reuşi, Cineva de sus ne sprijinea. Am devenit o familie armonioasă, iar Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat viaţa cu un copil. Zilnic îi mulţumim atât Sfântului Grigorie că ne-a ascultat micile rugăciuni, cât şi Măicuţei Sfinte, când familia noastră se adună seara acasă şi suntem împreună.

(Tiberiu şi Alina K.)

Doresc să continui a mărturisi cu toată dragostea, minuni de-ale Sfântului Grigorie Decapolitul pe care le-am trăit efectiv.

În iarna anului 2005 am primit o felicitare de Crăciun de la o colegă de serviciu, care de 14 ani este paralizată de la brâu în jos. Ştiam de ea că este paralizată, dar nu am avut niciodată puterea ca să merg la ea în vizită, vorbeam la telefon, dar în ultima vreme nu mai răspundea la telefon şi n-am ştiut că i-a fost întrerupt telefonul pentru că nu avea posibilitatea ca să-l plătească. Prin acea felicitare mă anunța că şi-a vândut apartamentul şi s-a dat în îngrijire fiicelor ei, care după ce i-au cheltuit banii de pe apartament, având prea multe probleme personale, nu mai aveau grijă şi de ea, fiindu-le o povară. A cumpărat totuşi o căsuță mică într-o comună din județul Timiş, unde s-a mutat cu fiica ei mai mică, ginerele şi două nepoțele. M-a rugat să-i fac rost de un televizor, că îi trece foarte greu ziua. I-am răspuns la scrisoare, i-am trimis nişte iconițe, cumpărate de la Mănăstirea Bistrița şi de la Mănăstirea Prislop, pentru ea şi pentru cele două nepoțele. Am vorbit la telefon cu măicuța pe care am cunoscut-o în anul 2000 de la Mănăstirea Bistrița şi am rugat-o să o pomenească la Sfântul Maslu pe colega mea, sperând nu la o vindecare, ci la o ameliorare a durerilor.

Măicuța m-a îndemnat să caut un preot, să o spovedească (în cazul în care şi colega mea ar fi fost de acord) şi m-a asigurat că o va pomeni cu drag la slujbele din mănăstire. Am cumpărat un îndreptar de spovedanie, aveam o carte de rugăciuni de la mănăstire, am primit un televizor de la cuscra mea, o altă colegă de serviciu mi-a dat 2 milioane lei vechi să-i cumpăr câte ceva de mâncare, am căutat ceva hăinuțe de la nepoții mei şi am plecat în grabă acasă la colega mea. Am rămas şocată când am găsit-o (în februarie 2006) într-o

cameră cu gheață la geamuri, fără foc, ceva sinistru. Am găsit un preot călugăr, care a acceptat să vină s-o spovedească, era cam prin a doua săptămână din postul Sfintelor Paşti. Când am mers cu Părintele la ea, am găsit-o în comă, se asfixiase cu fum de la sobița de tablă, care nu prea ştia cum arătau lemnele. După spovedanie, am dus-o urgent la spitalul din orăşelul Deta şi într-o săptămână, un doctor arab a reuşit s-o salveze. Atunci am vorbit cu mai multe colege de serviciu ca să mă ajute s-o salvăm din mizeria în care trăia (era şi dorința ei să o ducem la un azil, pentru că ginerele ei era mai tot timpul beat şi nu o mai suporta). Nu ştiam unde s-o ducem, dar acasă nu mai vroia. Am plâns atunci şi am rugat-o din nou pe măicuța de la mănăstirea Bistrița să o pomenească pe colega mea şi pe părintele acela să mă ajute, să găsesc o portiță de ieşire din această situație. Am fost îndrumată de Sfinția sa ca să mă rog Sfântului Ierarh Nicolae, grabnic ajutător în necazuri şi măicuța m-a îndemnat să mă rog fierbinte Sfântului Grigorie Decapolitul.

Şi minunea s-a întâmplat. Mi-am adus aminte de un coleg de serviciu care acum este un om implicat în viața politică, i-am povestit totul. Acesta a dat un telefon şi s-a rezolvat internarea ei într-un azil (chiar de Bunavestire, în 25 martie, a fost transferată din spitalul din Deta la azilul din Ciacova, cu salvarea). Îmi venea să sar în sus de bucurie, de la slujbă am plecat direct spre azil şi mare mi-a fost uimirea că din cei 200 de bolnavi, câți sunt în azil, pe colega mea au pus-o în acelaşi salon cu o altă colegă de-a noastră (despre care noi ştiam că ar fi murit).

Colega mea a primit un cărucior cu rotile (în 14 ani n-a ridicat-o nimeni în şezut), un grup de foste colege ne întâlnim, punem mână de la mână şi le cumpărăm „pampers" şi tot felul de fructe sau alimente pentru cele două colege ale noastre. De Sfântul Ierarh

Nicolae, în 2006, am organizat o ieşire cu autocarul a corului nostru bisericesc, am pus un parastas, pregătind pachetele cu de toate pentru toţi bolnavii spitalului – hăinuţe, iconiţe şi le-am cântat colinde de Crăciun şi am dat răspunsurile la Sfânta Liturghie la bisericuţa din incinta spitalului. A fost ceva minunat!

Viaţa colegei mele s-a schimbat cu 180^0, este îngrijită, are mâncare caldă, iese în curtea spitalului cu căruciorul, asistă la Sfânta Liturghie (nu poate sta mult în cărucior, dar totuşi merge la slujbe). Eu le vizitez mereu şi păstrăm legătura prin telefon. Cam atât despre aceasta întâmplare. Mulţumesc din suflet bunului Dumnezeu pentru felul în care am fost ajutată de Sfinţii Grigorie Decapolitul şi Nicolae la care m-am rugat şi că mi-a îndeplinit gândul bun cu care am pornit la drum. Doamne, ajută-ne! *(Viorica M., judeţul Timiş)*

După şase ani de căsnicie, din septembrie 2006 soţul meu îşi găsise o altă femeie. În luna octombrie am aflat de această relaţie a lui şi de durere am vrut să plec de acasă. Nu auzisem atunci şi nu ştiam nimic despre Sfântul Grigorie. Am dat telefon la o mănăstire pentru a solicita cazare pentru câteva zile în care doream să mă rog şi să mă gândesc ce trebuie să fac în această situaţie şi am primit recomandare să merg la Mănăstirea Bistriţa. Aici am aflat despre Sfântul Grigorie. Am petrecut aici trei zile, timp în care m-am rugat Sfântului Grigorie şi mi-am dorit ca, venind acasă, să aflu tot adevărul despre ceea ce face soţul meu. Tot drumul înapoi spre casă am simţit binecuvântarea Sfântului şi am ajuns acasă înaintea soţului meu, care nu ştia că voi veni înapoi. Când a intrat, l-am auzit vorbind la telefon cu acea femeie şi m-am încredinţat că nu mă înşelasem în privinţa lui.

Atunci soţul meu a hotărât să plece şi să se mute cu femeia aceea, dar de Crăciun s-a decis totuşi să

mergem împreună la Mănăstirea Bistrița, unde am rămas împreună patru zile.

Când ne-am întors acasă, eu am rămas însărcinată, deşi în toți aceşti şase ani de când eram împreună nu am putut rămâne însărcinată niciodată, iar soțul meu nu a mai plecat de acasă. Deşi nu dorea absolut deloc să ne cununăm în fața lui Dumnezeu, pe 21 ianuarie a venit acasă de la serviciu şi mi-a spus că vrea să ne logodim la biserică pe 28 ianuarie, iar pe 3 iunie să ne cununăm religios.

Încă nu s-a rezolvat problema noastră, dar mă rog zilnic la Sfântul Grigorie şi la Maica Domnului să ne ajute să avem o familie fericită. În septembrie 2007 s-a născut fetița noastră, Maria.

De câte ori am fost supărată sau îndurerată, l-am simțit pe Sfântul Grigorie alături de mine. Într-o noapte când eram din nou singură pentru că soțul meu plecase la acea femeie, pe ecranul calculatorului meu scria: „Mănăstirea Bistrița Sfântul Grigorie".Nădăjduiesc în lucrarea Sfântului şi ştiu că este şi va fi mereu alături de mine şi de familia mea. *(Simina V., Bucureşti)*

O creştină din municipiul Piteşti, doamna Mihaela N., ne-a relatat că în anul 2006, în septembrie, a venit la sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul cu copilaşul ei Sandu Virgiliu, care avea aproape trei ani. Sandu era mut din naştere şi nu era singura sa suferință. Copilul era extrem de agitat: țipa, lovea şi nu voia deloc să intre în biserică. Cu greutate l-a dus la moaştele Sfântului Grigorie şi l-a aşezat sub raclă. Acolo s-a liniştit deodată şi a stat acolo cuminte mai mult timp.

După aceasta era mult mai liniştit şi a plecat cu el acasă. După 2-3 zile a început să spună „mamă" şi „tată" şi să vorbească. Acum vorbeşte şi se poate face

înțeles. Deși uneori mai este puțin agitat, situația s-a schimbat foarte mult. Părinții mulțumesc și sunt încredințați că Sfântul Grigorie a făcut această minune cu el. *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

În acel an, 2006, ne pregăteam pentru prăznuirea Sfântului Grigorie, ce urma să aibă loc, ca în fiecare an, la 20 noiembrie. Obișnuiam să cumpărăm încă din octombrie peștele ce urma să fie preparat pentru a fi servit la masa închinătorilor din ziua hramului. Atunci însă, mai multe probleme ce se cereau rezolvate au făcut în așa fel încât călătoria noastră să se amâne.

Abia în ajun cu câteva zile am reușit să plecăm spre Tulcea. Ca de obicei, intenționam să achiziționăm cam cinci sute de kilograme de pește proaspăt, diferite sortimente. Călătoria se anunța destul de lungă și se simțea deja apropierea iernii. Ne gândeam că ar fi fost bine să cumpărăm pește și pentru zilele cu dezlegare din postul Crăciunului.

După aproape șase ore de mers, am ajuns în apropierea Enisalei. Se întrezăreau ruinele castrului sub razele blânde ale soarelui.

Angajații stației piscicole ne-au întâmpinat cu bucurie. Abia veniseră pescarii de pe luciu și aveau o captură frumoasă. Am găsit cam tot ce aveam nevoie, mai puțin caras. Și tocmai pe acesta aveam ascultare să-l căutăm. Am achiziționat însă cele cinci sute de kilograme de pește de care aveam nevoie pentru hram de aici, de la Enisala și am plecat spre alte cherhanale, căci gândul că nu am împlinit dorința maicii starețe nu ne dădea pace.

Am găsit în sfârșit carasul cel atât de dulce, dar acesta era destinat unei societăți piscicole, ai căror delegați urmau să-l preia încă din acea seară. Pe mal

era prezent şi primarul localităţii, care a strigat pescarilor: "Daţi tot peştele mănăstirii, vă ajută Sfântul Grigorie să prindeţi altul!". Aceasta însemna să cumpărăm încă cinci sute de kilograme de peşte, iar pescarii să iasă pe-nserat din nou pe apă.

Se îngâna ziua cu noaptea şi înaintea noastră se aşternea iarăşi acel drum, de această dată către casă, mai greu acum, căci maşina avea să fie încărcată la maximum. Nu reuşeam să luăm legătura cu maica stareţă pentru sfat. Atunci gândul s-a întors spre mănăstire, în câteva clipe, lângă racla Sfântului Grigorie. Apoi am hotărât să cumpărăm întreaga cantitate. Era mult, dar ne gândeam că vom evita un alt drum în acea iarnă. Am plătit, cu o strângere de inimă, gândind că nu aveam nici măcar unde să depozităm o asemenea cantitate şi ne-am luat rămas bun de la acei oameni minunaţi, care nu pregetau să iasă iar în larg, după o zi întreagă de muncă, pentru ca la prăznuirea Sfântului să fie toate cele de trebuinţă la masă. Altfel, ştiau mai bine decât noi că nu-i de ieşit în larg. Povesteau că de fiecare dată când erau nevoiţi să iasă pe vreme rea pentru mănăstire, stihiile se îmblânzeau şi veneau cu năvoadele încărcate.

Tot drumul ne-am gândit cum ne vor întâmpina maicile acasă. Eram îngrijorate şi pentru bani, şi pentru volumul de muncă ce trebuia depus acum, în ajun, când fiecare dintre noi avea timpul drămuit şi, mai ales, că nu aveam unde să-l depozităm până după hram. Mica noastră bucurie era, însă, calitatea achiziţiei şi ne consolam cu gândul că merita dojana ce aveam să o primim.

Aşteptările noastre s-au cam împlinit. Pe maica stareţă o anunţasem de pe traseu de isprava noastră, aşa încât, atunci când ne-a întâmpinat, deja se înseninase. Dar cu maicile nu a mai fost atât de uşor. S-au strâns

toate pentru curățat, spălat și pregătit pentru refrigerare. Afară era o zi friguroasă și posacă de noiembrie.

Curățam deja de câteva ore bune și aproape înghețasem și ne venea atât de greu să știm că din cauza noastră trebuia să stăm și mai mult decât altădată, și maicilor le era atât de greu afară și nici nu prea știam unde și cum vom depozita toată cantitatea de pește. Maica stareță a trimis în acel moment de îndoială să ne cheme cineva în biserică. Ne gândeam că poate ne va certa, văzând cârtirea maicilor. Însă când ne-am apropiat, am văzut că zâmbea ușor. Ne-a prezentat pe cineva care venise să se închine la sfintele moaște și întrebase când are loc prăznuirea Sfântului Grigorie. Cu regret că aceasta urma să aibă loc atât de curând și nu mai putea să ofere personal prinos pentru ajutorul primit, s-a gândit imediat să ofere o sumă de bani, pentru peștele de la masa de hram, insistând să-i primim. Fără să știe, suma oferită reprezenta exact contravaloarea întregii cantități de pește.

Iată minunata purtare de grijă a Sfântului Cuvios Grigorie, care însuși a hotărât astfel ce și cât pește trebuie pregătit la praznicul său, precum un părinte iubitor care își primește an de an fiii, pe cei vrednici și pe cei încă mai puțin vrednici, pentru a-i chema cu mai multă râvnă spre dragostea lui Hristos. *(din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Timp de 14 ani am suferit de endometrioză, boală pe care nici un doctor nu a reușit s-o diagnosticheze, până când am ajuns la Mănăstirea Bistrița, la Sfântul Grigorie Decapolitul. Deși boala în mod normal ar fi dus la sterilitate, am rămas însărcinată după aproximativ trei ani, timp în care m-am rugat și am postit. Am adus pe lume un băiețel sănătos, după două zile și două nopți de travaliu, imediat după ce

mama mea a dat telefon maicii stareţe de la Mănăstirea Bistriţa, cu credinţa că doar Sfântul Grigorie mă poate ajuta să nasc. După naştere au dispărut şi durerile – simptome ale bolii. *(Laura S., jud. Timiş)*

În aprilie 2007, de ziua Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, am suferit un accident de maşină în Austria, lângă Gratz, în urma căruia am avut un picior fracturat la şold, precum şi clavicula şi nouă coaste, care au penetrat pleura şi am intrat în insuficienţă respiratorie.

După două săptămâni de la accident, deşi am fost tratat cu mare atenţie în Clinica Universitară din Gratz, eram într-o situaţie nesigură, cuplat la plămânul artificial, având funcţiile vitale monitorizate. Duminică, pe 6 mai, am fost resuscitat de trei ori pentru a reveni la viaţă.

Mulţumită rugăciunilor care s-au făcut pentru mine, la Mitropolie, la Biserica Tuturor Sfinţilor Români şi la Mănăstirea Bistriţa, la Sfântul Grigorie Decapolitul, după două săptămâni am fost decuplat de la plămânul artificial, iar după încă o lună am renunţat la cârje. Consider că tot ce mi s-a întâmplat este o minune dumnezeiască. Dumnezeu ne iubeşte pe toţi şi, din când în când, lasă să se vadă aceasta.

Mulţumesc Sfântului Grigorie şi celor ce s-au rugat pentru mine. Dumnezeu să ne ajute şi să ne miluiască pe toţi! *(Tudor C., Bucureşti)*

În anul 2007 am avut bucuria de a ajunge şi eu la mănăstirea Bistriţa ca să sărut moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul. Îi citisem viaţa şi ştiam despre minunile pe care le făcuse, ajutând atâţia oameni aflaţi în situaţii ca a mea. La plecare am primit ulei din candelele ce ard la racla sa, ulei cu care urma să mă ung în chipul crucii acolo unde simţeam dureri.

Ajungând acasă am folosit uleiul pentru a mă unge. Într-o noapte soțul meu a făcut o criză de hemoroizi atât de gravă, încât medicii au hotărât să îl opereze de urgență a doua zi. Deoarece zona intervenției era extrem de vascularizată, se anunțase o operație grea și o convalescență îndelungată. L-am uns cu acel ulei, sperând într-o intervenție divină, ca să scape de operație. Dimineață a fost internat la spital, așa cum era stabilit. La un moment dat a adormit și când s-a trezit, întreba ce caută acolo, pentru că se simțea foarte bine. Medicul care urma să-l opereze i-a confirmat vindecarea și i-a spus că poate merge acasă, întrucât intervenția sa nu mai era necesară.

I-am mulțumit împreună și îi mulțumim și acum Sfântului Grigorie pentru ajutorul grabnic pe care ni l-a dat ori de câte ori am avut nevoie. De aceea, la noi în casă nu lipsește uleiul din candela sa, ulei cu bună mireasmă. *(Anca H., Danemarca)*

În anul 2007, am avut o perioadă grea în viața mea. Mama mea era plecată în străinătate în interes de serviciu și mă simțeam extraordinar de singură. Lucrez la o firmă unde sunt ocupată zi-lumină. Fiind tânără, mi-am dorit și eu să am un prieten stabil, să-mi întemeiez o familie, chiar îmi doresc să am și copilași. Din păcate, în realitate, situația mea era cu totul diferită. Aveam un prieten ce locuia în străinătate, cu care vorbeam la telefon fără să ne putem întâlni. Eram tare tristă și o colegă de serviciu pe care o cunosc de foarte multă vreme a observat suferința mea.

Doamna V. m-a întrebat ce se întâmplă cu mine și m-a întrebat unde mi-este veselia de pe chip. I-am povestit cât de mult doream să găsesc persoana cu care aș putea avea o familie creștină, să am și eu o viață normală. Prietenul meu era musulman, mai în vârstă ca mine și viața mea atunci nu avea niciun sens.

Dânsa m-a ascultat şi m-a îndemnat să ţin postul Adormirii Maicii Domnului, mi-a dat o iconiţă a Fecioarei Maria cu Pruncul Iisus şi o icoană a Sfântului Grigorie. Mi-a mai dat nişte bucăţele de veşmânt binecuvântat de la Sfântul Grigorie, aghiasmă şi anaforă, precum şi nişte untdelemn sfinţit de la candela Sfântului. Mi-a promis că se va ruga şi dânsa pentru mine în această perioadă şi va ruga pe o măicuţă de la Mănăstirea Bistriţa să mă treacă pe pomelnic pentru rugăciune la sfintele slujbe.

Am ascultat tot ce mi-a spus, speram într-o minune, dar în însă acelaşi timp mă gândeam că poate nu se va întâmpla nimic. Însă la sfârşitul postului Adormirii Maicii Domnului m-am îmbolnăvit foarte tare, o gripă urâtă combinată cu dureri ale muşchilor şi articulaţiilor. Nu mai puteam merge la serviciu, aşa încât un coleg cu care lucram de mulţi ani la această firmă, a venit să-mi aducă medicamente, să-mi facă un ceai şi să-mi ţină companie. În ultimele zile din post, colegul meu mi-a mărturisit că este îndrăgostit de mine de foarte mult timp, dar nu a avut curajul să-mi spună şi că doreşte să fie alături de mine atât la bine, cât şi la greu. Am fost tare fericită şi nu-mi venea să cred că poate fi adevărat!

Acum suntem împreună, am ajuns şi la mănăstirea Bistriţa unde ne-am rugat sub racla Sfântului Grigorie şi i-am mulţumit Sfântului pentru toate binefacerile ce le-a revărsat asupra mea şi asupra familiei noastre. Sfântul Grigorie ne ajută întotdeauna, trebuie doar să-l rugăm. *(Mihaela D., Timişoara)*

În luna martie a anului 2004 mi s-a descoperit o tumoare pe creier şi mi s-a propus o operaţie pe care am refuzat-o, punându-mi toată nădejdea în Dumnezeu, rugându-L ca, de-mi este de folos, să mă tămăduiască.

Am început să merg în pelerinaje la sfintele mănăstiri şi, după un timp, medicii au constatat că boala a stagnat. Dar din 2005 am avut dureri insuportabile, aproape patru luni de zile. Mergând la Sf. Cuv. Paraschiva în ziua hramului, m-am rugat Cuvioasei să mă ajute şi din acel moment durerile au încetat. Am mers în continuare la sfintele mănăstiri în pelerinaje şi am ajuns, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, la Sf. M-re Bistriţa pe 2 iunie 2007, unde m-am rugat Sf. Grigorie să se milostivească de mine şi să mă ajute. Stând la Utrenie cu capul plecat sub sfânta raclă, am simţit o căldură puternică la cap. Am suportat un timp această căldură, după care m-am ridicat, clătinându-mă şi am mulţumit Sfântului că m-a tămăduit, făcând ca tumoarea să scadă vizibil şi ca ochiul să se dezumfle. Mulţumesc Sfântului Grigorie din tot sufletul pentru ajutorul primit. *(Elena C., Bucureşti)*

În data de 8 septembrie 2007, chiar de praznicul Naşterii Maicii Domnului, tatăl meu Ioan, în vârstă de 89 de ani, s-a împiedicat şi a căzut când s-a sculat din pat, rupându-şi piciorul stâng tocmai din şold. A avut nişte dureri incredibil de mari. Fiind atât de bătrân şi bolnav (probleme cu inima, diabet şi anemie mare), nici un medic nu a avut curaj să-l opereze. Sora mea are un prieten de familie, chirurg în oraşul Lugoj, i-a povestit cele întâmplate şi acesta a hotărât că-l va opera dacă tatăl meu va accepta operaţia, povestindu-i totodată că poate fi foarte riscantă situaţia, atât înainte de operaţie, cât şi după terminarea operaţiei. Din cauza durerilor mari, tatăl meu a acceptat operaţia imediat, fără să-i pese de ceea ce va urma. Eu am plecat în grabă la Sfântul Grigorie Decapolitul cu autocarul de Normandia şi când operaţia începuse, eu plângeam şi mă rugam sub racla Sfântului. Îl rugam pe Sfântul Grigorie să aibă

milă de tatăl meu, să-l ajute să se trezească din anestezie şi să-l roage pe bunul Dumnezeu să-i acorde măcar două zile de viaţă după această operaţie riscantă, ca să moară fericit că totuşi operaţia a reuşit.

În toamna anului 2009 s-au împlinit doi ani de la această operaţie, tatăl meu trăind fericit alături de noi, copiii lui. Am simţit şi cred cu tărie în ajutorul minunat acordat de Sfântul Grigorie Decapolitul tatălui meu drag. În aceşti doi ani am revenit de mai multe ori la mănăstirea Bistriţa să-i mulţumesc Sfântului Grigorie pentru grija şi ajutorul pe care ni-l acordă cu promptitudine, ori de câte ori i-l cerem. Doamne, ajută-ne!

(Viorica M., judeţul Timiş)

Soţul vecinei mele primise diagnosticul de icter negru. Ne aşteptam de la o zi la alta să moară. Vecina mea a început să se roage, dar nu credea că Dumnezeu o va ajuta totuşi. Am îndrăznit să-i duc untdelemn sfinţit de la Mănăstirea Bistriţa, i-am dăruit o carte de rugăciuni, iconiţe cu Maica Domnului cu Pruncul Iisus şi cu Sfântul Grigorie, anaforă şi aghiasmă de la mănăstire. Era deznădăjduită, toate cele ce i-am dăruit le-a luat mai mult ca să-mi facă pe plac. După ce a luat anafora şi aghiasma, ungându-se cu untdelemnul sfinţit, soţului său i-au dispărut negreala de pe corp şi pruritul. Citea rugăciuni, acatistul Sfântului Grigorie, a ţinut postul Sfintelor Paşti, iar acum l-am trecut pe toate pomelnicele. După trei luni, vine mereu la biserică, ţine regim şi merge la serviciu. Şi-a revenit total. Iată ce înseamnă să te rogi cu credinţa că vei fi ajutat. Doar trebuie să te rogi, să fii bun, să ajuţi omul la nevoie, să faci tot ce-I plăcut Bunului Dumnezeu. *(Viorica M., Ghiroda)*

Am fost adus la Sf. M-re Bistriţa pentru a mă ruga la sfintele moaşte, fiind paralizat. Cu ajutorul

Sfântului Grigorie, m-am întors acasă tămăduit. *(Pr. Stelian Păduraru, parohia Militari 2, Bucureşti)*

În anul 2008, la începutul lunii ianuarie, de Bobotează, m-am îmbolnăvit atât de grav, încât se impunea de urgență internarea. Am refuzat, considerând că Hristos, prin sfinții Săi, mă poate ajuta să mă fac bine, așa încât să nu-i lipsesc de ajutorul meu pe cei care mă puteau solicita ca preot în acea perioadă.

În parohia unde sunt preot, casa parohială cuprinde casa de locuit şi o casă cu trei camere – o bibliotecă modestă şi alte două camere libere. Pentru că iarna era destul de grea, iar boala mea persista, am hotărât să amenajăm un paraclis al parohiei, având altar, iconostas, icoane şi toate cele de trebuință sfintelor slujbe. Părintele meu duhovnic m-a sfătuit îndeaproape. Chipul în care Preacuviosul Părinte Grigorie Decapolitul a devenit ocrotitorul paraclisului parohial este o taină pe care o ştie doar Preasfințitul Justinian, Episcopul Maramureşului şi Sătmarului, cel care ne-a dat binecuvântare pentru înființarea paraclisului nostru şi aducerea unui veşmânt sfințit de la moaştele Sfântului Grigorie.

M-am însănătoşit curând şi am pornit către Mănăstirea Bistrița. Am primit veşmântul cerut, iar maicile de la atelierul de pictură al mănăstirii au realizat pentru paraclis şi o icoană a Sfântului Grigorie, ce străjuieşte lângă racla cu veşmântul său, unde arde neîncetat o candelă.

În august 2008, a venit la vecernie d-na Dragoş din comuna Finteuşul Mare, căreia îi mai făcusem şi în luna mai nişte slujbe pentru soțul bolnav. În anul 2006, hrănind dimineața animalele, d-nul Gavriil Dragoş fusese lovit cu cornul de o vacă în zona abdominală stânga, la pancreas. Abia după câteva luni au apărut durerile. Mergând la Baia Mare la spital, în urma

analizelor a fost depistat un hematom pe pancreas şi a fost trimis la Cluj. În perioada 2006-2008 a suferit cinci intervenţii chirurgicale. Cu toate acestea, nu se simţea deloc bine, operaţia nu se închidea, iar durerile continuau să persiste. În acea lună, august 2008, medicii de la Cluj au spus că este posibil să fie vorba de ceva incurabil, dar vor încerca să mai facă încă o intervenţie chirurgicală.

Îndurerată, soţia d-nului Gavriil a venit la biserică şi a citit lângă racla cu veşmântul şi icoana Sfântului Grigorie Acatistul şi Paraclisul sfântului, i-am oferit ulei din candela Sfântului Grigorie ce arde la Mănăstirea Bistriţa şi vată de la sfintele moaşte, sfătuindu-o să-l ungă pe cel bolnav în zona unde urma să fie operat, iar după operaţie să ţină post şi să citească Acatistul Sfântului pentru deplină şi grabnică însănătoşire.

După o perioadă de numai două săptămâni de la operaţie, de data aceasta operaţia s-a închis, iar d-nul Gavriil este astăzi deplin sănătos. Mărturisesc astfel tuturor că Sfântul Grigorie Decapolitul este mare făcător de minuni. *(mărturisire publicată de către Pr. Dorin Tămaş în revista „Lumea credinţei" din februarie 2009)*

În toamna anului 2008 am venit împreună cu un grup de creştine din Timişoara la mănăstirea Bistriţa pentru a participa la prăznuirea Sfântului Grigorie Decapolitul. Auzisem de multe ori că dacă cineva ajunge sub racla Sfântului şi se roagă cu credinţă, poate fi ajutat. Cu acest gând plecasem de acasă, căci vroiam şi eu să îl rog pe Sfântul Grigorie să mă ajute să rămân însărcinată. Aveam deja unsprezece ani de căsnicie şi tot mai speram ca Bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze şi pe noi cu un copilaş.

Mare mi-a fost bucuria la întoarcere, căci după doar două luni, minunea dorită s-a produs. Da, am rămas însărcinată, eram în al nouălea cer, nu-mi venea să cred că era adevărat şi totuşi astăzi am un băieţel scump şi sănătos, pe care-l cheamă Daniel.

Toţi cei care aveţi nevoie de ajutor, alergaţi cu credinţă la racla Sfântului nostru drag şi cereţi-i ajutorul, căci îl veţi primi cu siguranţă. Doamne ajută-ne!

(Iasmina J., comuna Ghiroda, judeţul Timiş)

Sunt profesoară de limba şi literatura română şi am aflat de Sfântul Grigorie Decapolitul atunci când am fost rugată să fac corectura pentru una dintre primele ediţii ale volumului *„Viaţa, acatistul şi paraclisul Sfântului Grigorie"*.

Mie îmi sunt foarte dragi copiii şi am dorit să mă număr şi eu printre cei care pun sămânţa cea bună în sufletele tinerelor generaţii. Pentru activitatea desfăşurată în cadrul şcolii noastre, am fost numită director general al acestei unităţi în mai multe rânduri. Înaintând în vârstă, am decis la un moment dat să mă retrag din această funcţie, dar în anul 2008, la rugămintea colegilor mei din colectivul de conducere, am acceptat din nou numirea în postul de director.

Cu ajutorul lor am iniţiat câteva proiecte, printre care şi un program de semi-internat şcolar, după orele de curs, pentru elevii ai căror părinţi nu le pot oferi condiţiile necesare pentru a învăţa sau care nu le pot supraveghea activitatea. Mărturisesc că eram foarte implicată afectiv în acest proiect.

Am fost destituită după câteva luni, pe motiv de orientare politică sau mai exact pentru că nu aveam o anumită orientare. A fost un moment dificil pentru că toate aceste iniţiative au fost blocate şi mă gândeam cât este de greu să oferi ceva astăzi copiilor noştri. Mă

rugam Maicii Domnului şi Sfântului Grigorie să mă ajute să pot depăşi această mâhnire.

În luna noiembrie am primit însă din nou un document oficial la cancelarie: decizia de numire ca director la şcoala noastră. Privind fila din calendar, am constatat cu uimire că era 20 noiembrie, ziua prăznuirii Sfântului Grigorie. Mi-am amintit de corectura pe care o făcusem odinioară şi am vrut să recitesc acatistul sfântului, ca să-i mulţumesc şi mă gândeam că va fi foarte greu să găsesc cartea printre sutele de volume din biblioteca noastră. Mirarea mea a crescut şi mai mult când paşii mi s-au îndreptat cu precizie spre locul unde se afla cartea.

Am citit cu bucurie acatistul, gândindu-mă că Sfântul Grigorie a vrut să mă ajute să primesc toate cu mulţumire, şi pe cele bune, şi pe cele mai întristătoare şi chiar să fiu apreciată cu dragoste pentru dăruirea mea faţă de atâtea generaţii de elevi. *(Iulia M., Bucureşti)*

În iarna anului 2008, ne aflam într-o călătorie de neapărată trebuinţă pentru rezolvarea unor probleme ce ţineau de activităţile ce se desfăşoară la mănăstirea noastră. După o zi destul de obositoare, la ceas de seară ne întorceam de la Bucureşti pe autostrada Bucureşti-Piteşti, circulând cu autoturismul mănăstirii pe şoseaua de centură. Cu puţin înainte de a intra în pasajul subteran, la prima curbă spre intrarea în oraş, pe partea stângă sunt amplasate câteva depozite mari.

Chiar în momentul când maşina noastră intra în curbă, din curtea unui astfel de depozit ieşea cu o viteză destul de mare un tir încărcat. Ca urmare a manevrelor de viraj, brusc, de pe prelata tirului s-a desprins o placă groasă de gheaţă, având dimensiuni destul de mari, cam 1,5m x 2,5m. Placa de gheaţă a alunecat cu viteză, pe direcţie oblică, spre parbrizul

microbuzului în care ne aflam noi, pe bancheta din față.

Nu am avut răgaz decât să strigăm: „Sfinte Grigorie!" în clipa când placa de gheață a ajuns în dreptul parbrizului. Din acel moment și-a schimbat direcția, căzând jos, chiar în fața mașinii, care nu a avut nici măcar o zgârietură. Am ajuns cu bine acasă, mulțumind Sfântului Grigorie și îngerilor păzitori pentru ajutorul primit. (*din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Perioada adolescenței a fost atât pentru fiul meu un răstimp cu grele încercări, cât și pentru ceilalți din familia noastră. Greutățile financiare cu care ne confruntam zi de zi apăsau pe umerii tuturor, astfel încât el era la un pas de a fi eliminat din școală și amenințat cu corigența la limba română și la limba engleză.

M-am decis în acel moment ca, alături de efortul financiar pentru a-l ajuta să învețe, să adaug la rugăciunile pe care le făceam și acatistul Sfântului Grigorie, către care am evlavie de multă vreme și care m-a ajutat de fiecare dată. Cu ajutorul Maicii Domnului și al Sfinților Săi, fiul meu a susținut examenul de bacalaureat, obținând nota 9,21.

După câțiva ani am plecat să lucrez în străinătate. Aflându-mă într-un moment dificil, căci uneori nu-mi găseam de lucru, în 2009, m-a căutat o doamnă a cărei fiică suferea de o depresie foarte puternică, ce se agravase în ultimii doi ani, întunecându-i viitorul și izolându-o de prietenii ei. Tratamentul medical nu era eficient și se chinuia fără niciun rezultat.

I-am oferit și acestei doamne acatistul Sfântului Grigorie, sfătuindu-o să se roage și să își pună nădejdea în ajutorul lui. După o perioadă de șase

săptămâni în care mama s-a rugat pentru fiica aflată în suferință de atâta timp, a primit vestea că situația a evoluat pozitiv în chip neașteptat. Fiica ei s-a înscris la facultate, unde frecventează cu plăcere cursurile, se poate concentra mai ușor, nu mai privește cu încordare situația din jurul ei și se simte mai relaxată.

Totodată, și eu am reușit atunci cu rugăciunile Sfântului Grigorie să îmi găsesc un alt loc de muncă, mai potrivit cu puterile mele, de care sunt mulțumită.

(Dumitra P., Savona)

Sunt câțiva ani de când pașii mei au fost purtați pentru prima oară spre Mănăstirea Bistrița de lângă Râmnic. Eram atunci într-un pelerinaj cu corul bisericii noastre pe la mănăstirile din Oltenia. Ajunși la amurg de seară, aici la mănăstire am stat în biserică, m-am închinat Sfântului Grigorie Decapolitul, apoi am stat de vorbă cu una din măicuțele din obște care m-a copleșit cu bunătatea și blândețea sa.

În zori, am intrat din nou în biserica mănăstirii, iar părintele ne-a citit o rugăciune pentru călătorie. Am plecat în drumul nostru, dar o parte din sufletul meu a rămas aici în mănăstire și am știut că voi reveni. Au trecut cinci ani de atunci și în fiecare an când am venit, am simțit lucrarea Sfântului Grigorie pentru mine, nevrednica.

La început, cu teamă și cutremur m-am apropiat de racla sfântului și i-am spus problemele care mă înconjurau și de fiecare dată am simțit cum mângâierea, ușurarea și liniștea sufletească îmi umpleau sufletul.

Într-unul din acești ani luasem o eczemă foarte urâtă care tindea să-mi acopere aproape jumătate din corp, indiferentă la încercările medicilor de a o trata. Necăjită din pricina acestui lucru, căci nu mai avusesem așa ceva, m-am rugat Sfântului ca, de este cu

putință, să treacă de la mine acest rău. Şi să ştiți că adevărat s-a întâmplat, căci după cele 3 zile, cât am şezut la mănăstire, când am ajuns acasă nu mai aveam nici urmă de eczemă pe corp. Sfântul Grigorie chiar m-a ascultat şi m-a vindecat, iar eu i-am mulțumit.

Şi ca să vedeți că toate rugăciunile sunt ascultate, şi chiar şi gândurile noastre, într-unul din aceşti ani eram la pangarul mănăstirii ca să cumpăr cărți şi iconițe, unde am văzut o cruce de lemn sculptată aşa de simplu cum mi-am dorit, dar vroiam să mai las şi un pomelnic la Mănăstirea Lainici şi nu-mi ajungeau bănuții. Şi ce credeți că a făcut Sfântul? Mi-a dăruit acea cruce de lemn printr-una dintre maicile din mănăstire chiar la plecare. Aveam acum şi crucea de lemn şi banii pentru pomelnic pentru Mănăstirea Lainici.

Recent, anul acesta, 2009, la hramul Sfântului Grigorie, am venit împreună cu acelaşi grup de persoane, iar în acea zi, înainte de vecernie, ne-am aşezat la rând în curte să ne închinăm la racla Sfântului. Aşteptând şi rugându-ne fiecare în taină, spuneam celor din grup că mi-aş dori o floare cât de mică de la racla Sfântului Grigorie Decapolitul. Când am ajuns de ne-am închinat, am primit de la Sfântul prin măicuța ce era lângă raclă, un buchet uriaş de crizanteme galbene. N-am mai văzut aşa flori frumoase şi erau exact 5 fire, câte femei erau în grupul nostru. Nu-i aşa că este minunat lucru că nu doar rugăciunea, ci şi gândul îți este auzit aici?

Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi.

(Cornelia, județul Timiş)

M-am căsătorit cu Vasilică-Dorinel în luna mai, anul 2005. Totuşi nu aveam copii, deşi trecuseră trei ani de când ne-am căsătorit. După mai multe examinări medicale de specialitate ce nu ne-au dat speranța unei

familii împlinite prin naşterea de prunci, la îndemnul preotului nostru duhovnic, am venit în anul 2008 la Sfânta Mănăstire Bistriţa pentru a ne închina la sfintele moaşte ale Sfântului Grigorie Decapolitul.

Am participat la Denia Canonului cel mare, ne aflam în perioada postului Sfintelor Paşti, pe 9 aprilie 2008. În timpul slujbei ne-am rugat la sfintele moaşte şi apoi am citit împreună acatistul Sfântului Grigorie, cerându-i cu nădejde ajutorul.

Şi bineînţeles că minunea nu a întârziat să apară. Sfântul Grigorie Decapolitul a fost fierbinte mijlocitor către Bunul Dumnezeu şi către Maica Domnului. După postul Sfintelor Paşti am rămas însărcinată.

După ce au trecut patru luni de zile, în timpul postului Adormirii Maicii Domnului, am venit la Sfânta Mănăstire Bistriţa, ca să mulţumim Sfântului Grigorie pentru această mare minune şi măicuţei care ne-a ajutat foarte mult în perioada când am venit la mănăstire.

Pe data de 17 ianuarie 2009 s-a născut fetiţa noastră Antonia, iar în luna mai am venit împreună cu ea la mănăstirea Bistriţa pentru a ne ruga şi a ne închina împreună la Sfântul Grigorie Decapolitul.

(*Ştefania I., Craiova*)

Anul acesta am fost şi eu împreună cu tatăl meu la Sfânta Mănăstire Bistriţa. Auzisem de la o persoană care este un real sprijin în viaţa mea despre Sfântul Grigorie şi despre minunile săvârşite de acest sfânt.

După un drum destul de greu pentru mine ca şofer, atunci când am intrat în biserica atât de impunătoare, m-au cuprins fiori de bucurie. Ajungând în faţa raclei Sfântului Grigorie, am izbucnit în lacrimi că am reuşit să ajung aici şi să cunosc în chip nemijlocit acest

sentiment. Vizita mea la Sfânta Mănăstire Bistrița a fost lucrul pe care mi l-am dorit cel mai mult să se întâmple și care mi-a adus cea mai mare bucurie din acest an. Au fost zile de vis, în care am ajuns să cunosc persoane din mănăstire, locurile din jur, alți oameni deosebiți, simțeam că este cu adevărat un loc binecuvântat, tot timpul îl simțeam pe Sfântul Grigorie că veghează asupra noastră.

Acest moment al apropierii directe de Sfântul Grigorie mi-a schimbat viața, mă simt ocrotită, când am o problemă știu că el mă aude și mă ajută. Am devenit mult mai împăcată cu mine și cu cei din jur după ce am fost la această mănăstire. Am mai avut câteva peripeții, dar Sfântul drag nouă ne-a ajutat și a vegheat asupra noastră.

Până în momentul venirii la mănăstire nu puteam citi un acatist o perioadă de patruzeci de zile la rând integral, nu reușeam, săream cel puțin o zi, dar de când m-am întors acasă, din septembrie, și până la Crăciun am reușit să citesc acatistul Sfântului Grigorie chiar cu ușurință, oricât de obosită eram sau oricât de multe probleme aveam, Sfântul era cu mine și mă ajuta mereu. Sunt convinsă că de când l-am cunoscut, viața mea și a familiei mele s-a schimbat și se va mai schimba, în bine. Sfântul Grigorie ne ajută mereu, în fiecare zi, în fiecare minut și secundă a vieții noastre, trebuie doar să-i cerem ajutorul și să ne gândim la el, căci sigur acest ajutor va veni! Fie ca Sfântul Grigorie să ne ocrotească pe toți! *(Lavinia C., Timișoara)*

Lucram ca asistentă medicală la Secția de Obstetrică și Ginecologie la spitalul din orașul nostru. După ce m-am căsătorit, am dorit să devin mamă, să avem o familie frumoasă.

Şi rugăciunile mele au fost ascultate. Am născut în anul 2007 un băiețel frumos şi sănătos, aşa încât am intrat în concediul post-natal pentru a-i oferi fiului meu îngrijirea şi educația necesară în această importantă perioadă.

După ce a mai crescut, m-am reîntors în colectivul din cadrul spitalului unde lucram înainte de întreruperea din pricina sarcinii.Am optat pentru această meserie din toată inima şi m-am străduit să lucrez cu profesionalism întotdeauna.

Totuşi, acum mă încerca un sentiment de nemulțumire. Ceva în adâncul inimii mele se răzvrătea în timp ce lucram, mai ales atunci când trebuia să fiu în preajma medicilor în cazurile de întrerupere a sarcinii. Mă duceam adesea cu gândul la micuțul meu care mă aştepta cu drag acasă, la bucuria şi sentimentul de împlinire pe care mi l-a dăruit Dumnezeu prin acest copil, cu toate eforturile pe care le cere creşterea şi formarea lui ca om. Apoi mă vedeam iar lângă masa de operație, cu toate instrumentele alături şi vedeam toate acele fragmente din trupurile micuților ce nu aveau să mai zică niciodată „mamă". Nu cred că există o imagine mai cumplită ca aceea a mamei care lasă să fie spulberat darul cel mai scump din viața ei şi cred că dacă aceste femei ar putea să privească ceea ce se petrece cu trupul lor în acele clipe, şi-ar schimba definitiv hotărârea de a da morții pruncul pe care Dumnezeu l-a ascuns acolo pentru a-l creşte şi a-l feri până la vremea rânduită pentru viața aceasta. Dreptul la viață începe cu dezvoltarea în pântecele mamei şi dreptul fătului de a se naşte.

Rana din sufletul meu se adâncea cu fiecare zi. Aproape că-mi pierdusem liniştea şi eram mai iritabilă, oboseam mai repede şi nu găseam în mine puterea de a continua să practic meseria pe care o iubeam.

Obişnuiesc să vin deseori cu familia mea la Sfântul Grigorie de la mănăstirea Bistriţa, pentru a ne închina la sfintele sale moaşte, ca să ne binecuvânteze familia şi să ne ajute să depăşim greutăţile de zi cu zi şi să ducem o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu.

M-am rugat aici ca să primesc ajutor şi de această dată. La scurt timp am primit de la cineva o broşură destul de documentată despre avorturi. Acea persoană mi-a oferit-o fără a cunoaşte frământarea mea lăuntrică, dintr-un îndemn interior şi a continuat să se roage Sfântului Grigorie pentru mine fără ca eu să-i mărturisesc îndoielile şi frământările ce le aveam cu privire la locul meu de muncă. Pur şi simplu dorea ca eu să nu sufăr consecinţele participării la astfel de păcate cumplite, inerente în cazul acelui loc de muncă. Acest păcat înfricoşător nu rămâne fără urmări asupra sănătăţii celor ce-l săvârşesc, asupra familiei şi asupra societăţii.

Dar Bunul Dumnezeu a rânduit cu mijlocirea Sfântului Grigorie în aşa fel încât am putut să îmi schimb curând locul de muncă. Acum lucrez în oraşul natal al soţului meu, aşa încât avem posibilitatea să fim tot timpul alături de fiul nostru. Şi mai mult decât atât, lucrez la un cabinet stomatologic, unde nu mai trebuie să asist neputincioasă la frângerea unei vieţi, ci încerc prin efortul meu alături de medic, să alin durerea aproapelui şi astfel să-mi împlinesc rostul printre oameni. *(Irina B., Râmnicu Vâlcea)*

În anul 2001 m-am căsătorit. La scurt timp după căsătorie au început să mă chinuie tot felul de gânduri negre, necurate. Nu mai puteam să dorm noaptea din pricina acestor gânduri întunecate, chiar de sinucidere. Simţeam că nu mai puteam suporta această presiune, parcă mă sufoca ceva. Nu îndrăzneam să spun nimic despre toate acestea soţului meu, deoarece

credeam că va zice că sunt nebună sau că toate sunt doar niște halucinații în mintea mea. Eram căsătoriți de puțină vreme.

Văzând că nu mai pot să rabd această suferință, mi-am luat însă inima în dinți și i-am spus soțului meu prin ce stări trec și ceea ce simțeam că se petrece cu mine. Realizam că toate aceste gânduri nu pot fi decât de la cel rău. Atunci m-a urcat în mașină și ne-am dus să ne rugăm împreună pe la mănăstiri.

Oprirea la Mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea, la racla cu sfintele moaște ale Sfântului Grigorie Decapolitul avea să-mi schimbe viața.

După ce ne-am închinat de trei ori și am trecut pe sub racla Sfântului Grigorie, când m-am ridicat în picioare, am simțit cum toate acele gânduri au dispărut, parcă le-ar fi luat cineva cu mâna, eram un alt om. Un om mult mai puternic, mult mai luminat, am simțit cu adevărat ajutorul Sfântului Grigorie, care de atunci mă ocrotește și mă ajută neîncetat.

Îi mulțumesc din tot sufletul meu Sfântului Grigorie Decapolitul pentru rugăciunile sale către Bunul Dumnezeu pe care le duce pentru mine păcătoasa. Cu adevărat, Sfinții lui Dumnezeu sunt calzi și grabnici mijlocitori pentru noi. Pe scurt, aceasta a fost prima minune săvârșită de către Sfântul Grigorie pentru mine.

O altă minune s-a petrecut în anul 2007, tot cu mijlocirea Sfântului Grigorie. Deoarece aveam deja două nașteri prin operație de cezariană și din punct de vedere medical, am rămas însărcinată prea curând cu cel de-al treilea copil, doctorii nu mi-au acordat prea multe șanse de a duce această sarcină la bun sfârșit.

Cu toate acestea, nu m-am temut de ceea ce a zis medicul care mă consulta, anume că este foarte posibil ca uterul să nu reziste pe întreaga perioadă a celor nouă luni de sarcină.

Mie nu mi-a fost teamă, pentru că am ştiut că am alături de mine pe Dumnezeu, Dătătorul de viaţă, pe Maica Domnului şi pe Sfinţii Săi. Domnul este Cel Care ne dăruieşte viaţa, deci şi sufletul pe care-l purtam în pântecul meu era tot facerea mâinilor Sale. M-am rugat cu credinţă Sfântului Grigorie Decapolitul, cerându-i în rugăciunile mele să mă ajute el să duc sarcina la bun sfârşit şi i-am făgăduit că, dacă voi naşte un băiat, îi voi pune numele Grigorie.

Cu puţin timp înainte de a veni vremea să nasc, soţul meu a mers la Mănăstirea Bistriţa, la moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul şi eu i-am dat să atingă de racla sa hainele pe care trebuia să le iau la spital pentru naştere şi hăinuţele copilului, cele pe care avea să le îmbrace prima dată după ce se va naşte.

În dimineaţa zilei de 18 iunie 2007 m-am dus la spital pentru internare, aveam nevoie să fiu permanent sub supraveghere medicală. Sfântul Grigorie a luminat mintea medicului ce se ocupa de mine. Acesta a decis să-mi facă cezariană atunci şi să nu mai aşteptăm încă o săptămână, aşa cum era programat.

Înainte de a merge la sala de operaţii, m-am îmbrăcat cu haina pe care de soţul meu o atinsese la racla cu moaştele Sfântului Grigorie. Băiatul meu s-a născut perfect sănătos şi poartă numele Grigorie, aşa cum am făgăduit Sfântului ce ne ocroteşte întreaga familie.

După operaţie medicul mi-a spus că uterul era în pericol, deoarece peretele acestuia se mai ţinea doar într-o mică porţiune de ţesut endotelial ce se subţiase la maximum. Dar Sfântul Grigorie a avut grijă ca eu să pot duce sarcina la bun sfârşit şi băieţelul nostru să se nască sănătos.

Astăzi, când scriu această scrisoare, băiatul meu are trei ani şi jumătate şi atunci când este întrebat de la

cine i-a pus mama numele, răspunde: "De la Sfântul Grigorie Decapolitul".

Îi mulțumesc Sfântului Grigorie pentru minunile săvârșite cu mine și îndemn pe toți să meargă să se roage cu credință la racla cu Sfintele sale moaște și rugăciunea lor va fi primită. Doamne, ajută-ne!

(Maria S., Stremț-Alba)

Fiul nostru, Alin – Adrian, s-a născut la 23 august 2001. La naștere, cordonul ombilical a fost forțat de către medic în timpul travaliului, iar în următoarele ore a făcut hidrocefalie. După două luni și jumătate de stat în spital, atât la Satu Mare, cât și la Cluj, la indicația doctorului am fost îndrumați la operație – ori în București, ori în Ungaria. Am ales Bucureștiul și am plecat la operație. Dar doctorii de acolo nu ne-au dat prea multe șanse, spunând că Alin are creierul afectat în proporție de 70%.

Ne-am întors acasă la Satu Mare fără a mai face operația, iar un prieten ne-a recomandat să mergem în Ungaria, la Debreczen, pentru a afla ce spun și medicii de acolo despre suferința lui Alin.

Mi-aduc aminte că am ajuns într-o zi de vineri în Ungaria, medicii de acolo au confirmat diagnosticul de la București și ne-au propus ca în cel mai scurt timp să-l operăm, întrucât situația era foarte gravă. După încă două zile, copilul a fost operat și i s-a introdus la cap un aparat de drenare a lichidului din zona afectată a creierului. Operația a decurs foarte bine.

La vârsta de doi ani și jumătate, fiul nostru a avut niște crize. Ne-am prezentat cu el la medic și acesta ne-a confirmat diagnosticul de epilepsie Aceste probleme se întâmplau adeseori în apropierea sărbătorilor, de Paști sau de Crăciun.

Am consultat mai mulți preoți, am făcut Sfinte Masluri acasă pentru copil, iar într-una din seri am

discutat cu un preot care ne-a sugerat să îl ducem pe Alin-Adrian la Mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea.

Acum trei ani, în 2008, am reușit să ajungem la mănăstire. Drumul a fost foarte greu, copilului i-a fost rău pe tot parcursul călătoriei. Când am ajuns la mănăstire și l-am închinat la racla Sfântului Grigorie, s-a liniștit.

De atunci, cu ajutorul Sfântului Cuvios Grigorie, se află sub tratament, fără a mai avea astfel de probleme, iar crizele nu s-au mai repetat niciodată.

Iar noi încercăm să venim în fiecare an ca să mulțumim Sfântului Grigorie pentru minunea înfăptuită cu noi. *(Familia Petreșeniuc, Satu Mare)*

În anul 2008, am venit aici la Sfântul Grigorie Decapolitul, într-un pelerinaj. În vreme ce ne închinam la sfintele sale moaște, se afla acolo și o femeie bolnavă, având duh necurat. Aceasta țipa tare și era agitată.

În timp ce se ruga la raclă, lângă mine, sticluța de mir, cu untdelemn de la Sfântul Maslu și untdelemn din candelele Sfântului Grigorie, pe care abia o cumpărasem, s-a spart țăndări și mirul a stropit-o pe această femeie, pe maicile de la strană din apropierea noastră, și mine și pe colega mea. Atunci s-a vindecat această femeie, iar noi am plecat sănătoase, ușurate de suferințele pe care le aveam.

(Aglaia P. și Cornelia G., București)

Un alt prilej de a ne reaminti de purtarea de grijă a Domnului pentru noi, oamenii și cum plinește cererile celor care fac voia Sa este ascensiunea spre Peștera Sfântului Grigorie, în apropierea mănăstirii. Aici, rugăciunile cuvioșilor călugări ce vegheau lângă racla Sfântului Grigorie nu o dată au înduplecat pe Dumnezeu. Astfel ziditu-s-au cele două sfinte lăcașuri din peșteră, primul – Ovidenia, la începutul secolului

al XVI-lea, iar celălalt – schitul Sfinților Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafail, drept mulțumire pentru izbăvirea de la moarte năpraznică a egumenului mănăstirii și a celor dimpreună cu dânsul, "când au intrat ungurii și au tăiat pre călugări".

Viețuitorii acestor așezăminte rupestre se aprovizionau anevoie cu apa necesară tocmai din râul Bistrița, folosind un vas pe care îl ridicau cu un sistem de scripeți, tocmai de la poalele muntelui, după cum se vede în ilustrația arhimandritului Dionisie Eclesiarhul din 1796. După un răstimp, au primit mângâiere acestor aspre nevoințe. Pentru a-și astâmpăra setea și trebuința hranei, în inima de piatră a peșterii se aduna de-acum apă într-un bazinet de piatră. Și așa a rămas locul până astăzi.

Istoria frământată a mănăstirii a presărat cu mărturii întreaga așezare. Și cele două lăcașuri de tainică rugăciune din Peștera Sfântului Grigorie poartă încă neșterse însemnele trecutului.

Dar șiragul rugăciunilor ce s-au rostit încă dintru începuturi aici cheamă și astăzi sufletele noastre la tainică rugăciune, acum, când pare atât de îndepărtată isihia și retragerea desăvârșită din tumultul cotidian.

Credincioșii urcă și astăzi spre acest loc de tăcută nevoință, ca o ofrandă adusă celor care au vegheat aici lângă sfintele moaște, în vreme de restriște, pentru ca și aceștia, dimpreună cu Sfântul Grigorie, să mijlocească la Hristos, ca sufletele noastre să afle întărire și bărbăție pe cale cea strâmtă și anevoioasă a poruncilor lui Hristos.

Asemeni urcușului lăuntric se vădește a fi și drumul ce trebuie străbătut până acolo. Nimic ziditor nu se-mplinește atât de lesne, așa încât nu-i la îndemâna tuturor să parcurgă acest drum, dar cel care încearcă să-l străbată simte ajutor și-nsuflețire.

Am condus și eu grupuri de credincioși pe acest drum, pentru a se închina în cele două bisericuțe din

peşteră. Astfel am putut avea mărturia faptului că „oricui va cere, i se va da" după a sa credinţă. Iată unul dintre aceste prilejuri.

Un grup de pelerini muntenegreni dimpreună cu un preot de mir şi un ierodiacon au vizitat anul acesta mănăstirea noastră şi au dorit să viziteze şi Peştera Sfântului Grigorie. I-am însoţit pe parcursul acestui mic pelerinaj. Am făcut un scurt popas la Sfânta Cruce, unde părintele a rostit ectenia cererilor şi ne-a binecuvântat pe toţi.

La intrarea în peşteră, am mers mai întâi la Ovidenia, monument de la sfârşitul secolului al XV-lea, închinat Maicii Domnului. Aici au cântat „Cuvine-se cu adevărat" şi „Apărătoare Doamnă", spre preamărirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a cărei icoană în frescă s-a arătat mângâietoare şi vindecătoare a neputinţelor noastre. Părintele a rostit ectenia întreită, răspunsurile ţâşneau cu putere din piepturile oamenilor, în bună rânduială. În aceeaşi atmosferă de caldă rugăciune am vizitat şi Schitul Sfinţilor Arhangheli, ctitoria din 1633 a celui ce avea să devină mitropolitul Ţării Româneşti în 1637, Teofil, odinioară egumen al mănăstirii Bistriţa.

Înainte de a încheia călătoria noastră, credincioşii au dorit să mergem la izvorul călugărilor. I-am prevenit că este posibil să nu găsim apă, întrucât în ziua anterioară, maicile au urcat la peşteră să aprindă candelele şi acolo nu se găsea nici măcar un strop de apă. Pentru că prezenţa apei în bazinet nu este legată întru totul de schimbările meteorologice. Adesea plouă torenţial, dar nu se adună niciun pic de apă în inima seacă a muntelui. Alteori, deşi era secetă, acolo se revărsa apă limpede peste marginea stâncii de forma unei cupe de piatră. Suspinul rugăciunii este acela care scoate lacrimi din inima muntelui şi răcoreşte pe cel care însetează după dreptate şi adevăr.

Dar ei au insistat să mergem, măcar să vadă acel loc, unde, precum în Horeb cândva, o pală de vânt subțire a răcorit arșița proorocului. Cerând împreună rugăciunile Sfântului Grigorie, ne-am îndreptat cu toții spre izvor. Am rămas în urma părinților, printre oameni. Astfel m-am putut bucura dimpreună cu ei, pentru că bazinul se umpluse cam două treimi cu apă rece și limpede. A fost suficientă să bea toți cei care erau prezenți, să se răcorească și să dea slavă lui Dumnezeu pentru mila pe care ne-o dăruiește de îndată ce Îl rugăm cu inimă smerită. (*din mărturiile maicilor din obștea mănăstirii Bistrița)*

Am avut bucuria de a vizita în, pelerinaj Sfânta Mănăstire Bistrița, doar de două ori, însă credința și nădejdea în puterea tămăduitoare a Sfântului Grigorie Decapolitul m-au întărit și mi-au dat curajul să mă încumet ca, la vârsta de 39 de ani, să rămân însărcinată și să nasc un copil minunat, o fetiță, ce împlinește 2 luni la data când scriu aceste rânduri.

Cred că nu există bucurie mai mare pentru viețuitoarele acestei mănăstiri decât aceea de a afla că Sfântul Grigorie continuă să facă "minuni". Căci așa le numim noi, cei mai puțin credincioși.

Viața însăși, cu urcușuri și coborâșuri, cu toate provocările ei, este o MINUNE. Dar, vai, cât de mulți ani mi-au trebuit mie să înțeleg acest lucru! Am simțit nevoia să scriu aceste rânduri, ca să mulțumesc pentru răspunsul primit astă iarnă în postul Crăciunului.

Urcușul duhovnicesc al Postului Mare se vrea a fi încă o dată, tămăduitor sufletului ce, din când în când se "murdărește" de grija zilei de mâine, ce ne apasă tot mai greu pe toți. Însă nădăjduim în milostivirea lui Dumnezeu și pomenirea la sfintele slujbe, astfel încât totdeauna în noaptea Sfintei Învieri să fim cu toții

împăcați, noi cu noi înșine și cu toți cei pe care îi avem aproape, lângă noi sau în suflet.

Nădăjduim că ne va îngădui Sfântul Grigorie ca într-o zi, cât mai curând, să venim împreună cu cei dragi, cu fetița noastră, să aducem floarea recunoștinței Sfântului nostru iubit, ce sunt convinsă că m-a ajutat și mă va mai ajuta și în continuare. *(Gabriela D., Ploiești)*

Adesea, printre cei care pragul mănăstirii noastre, se găsesc oameni aproape covârșiți de durere. Uneori această durere pare fără de sfârșit, adânc pre adânc chemând. Cred că nu este suferință mai mare decât aceea de a te vedea neputincios în fața durerii ființei pe care o iubești mai mult. Părinți ce suferă fără alinare pentru durerile copiilor, prunci ce pătimesc din pricina necazurilor părinților, prieteni ce își împărtășesc frământările pentru a depăși situații ce par fără de ieșire, toate acestea ne determină să fim împreună rugători cu tot cel ce are trebuință și să încercăm a ușura unii altora purtarea crucii acestor suferințe.

În luna iulie a cerut găzduire pentru o zi sau două la mănăstirea noastră d-nul Sorin. Cu inima frântă sub povara durerii a venit să se roage pentru sănătatea fiicei sale, în vârstă de numai doisprezece ani. Adela a fost victima unui teribil accident de mașină, soldat cu multiple traumatisme craniene și o fractură a brațului datorită impactului cu o rigolă betonată.

Într-o dimineață, mergând spre școală, a fost lovită pe trecerea de pietoni din apropierea casei de un autoturism condus de o persoană aflată în stare de ebrietate și aruncată spre un arbore, de unde a ricoșat, lovindu-se cu capul de marginea rigolei din apropiere. A fost dusă de urgență la București, pentru intervenții. Din păcate, a intrat în comă profundă pentru o perioadă îndelungată de timp. Personalul Spitalului "Marie Curie"

din Bucureşti i-au acordat toată atenţia cuvenită, îndrăgind-o. Zilnic, părinţii, dimpreună cu cei apropiaţi s-au rugat pentru ca Adela să revină la viaţă. Pretutindeni unde au putut să anunţe, au cerut rugăciunile şi ajutorul Sfinţilor, precum şi ale tuturor care nădăjduiesc că Dumnezeu nu va lăsa fără răspuns rugăciunile noastre.

Dar credinţa acestor părinţi a fost puternic încercată. Au trecut trei săptămâni de zile, iar Adela trăia doar prin funcţionarea aparatelor, fără a da un semn de coerenţă. Părinţii îşi aminteau cu drag cât de mult îi plăcea fetiţei lor la mănăstirea de maici din apropierea oraşului şi încă sperau. Aşa au rânduit să o vegheze cu schimbul, ca fiecare să se poată odihni puţin. Tatăl şi-a amintit că obişnuia să vină la Sfânta Mănăstire Bistriţa pentru a se închina şi a cere ocrotirea Sfântului Grigorie Decapolitul.

Istovit de vegherea la capul fiicei sale, a rugat pe cineva să îl schimbe pentru o zi şi a venit să ceară ajutor celui care a cunoscut atât de bine cumplita suferinţă a trupului: epilepsia şi hidropizia.

După aproape două zile de rugăciune fără de răgaz şi lacrimi ce ţâşneau din ochi fără istov lângă racla Sfântului Părintelui nostru Grigorie, a venit mângâierea. La vremea vecerniei, în timp ce se ruga cu lacrimi lângă sfintele moaşte, soţia a telefonat pentru a-l anunţa că mica lor comoară a deschis pentru prima dată după trei săptămâni întregi, ochii. La scurt timp a fost deconectată de la aparatele de stabilizare a funcţiilor vitale.

Tatăl a plecat în următoarea zi înapoi la spital, pentru a fi alături de Adela şi de soţia sa, mulţumind Sfântului Grigorie pentru toată dragostea ce o are pentru noi, nevrednicii. La plecare a luat o cruciuliţă atinsă de sfintele moaşte, pentru Adela, ca binecuvântare.

La sfârşitul săptămânii, a anunţat că Adela şi-a revenit şi că inimoşii medici sunt mulţumiţi de evoluţia ei.

După o perioadă de timp în care Adela s-a luptat din toată puterea, într-o zi a acuzat dureri foarte puternice de cap şi după câteva ore, sub privirile pline de durere ale părinţilor, a murit. Dragostea celor din jur o smulsese pentru o vreme morţii, prezente, în chip inevitabil, în viaţa fiecăruia dintre noi. De-a lungul existenţei noastre pământeşti, suntem nevoiţi să ne despărţim de oameni dragi nouă, iar aceste despărţiri, deşi temporare, căci ştim că Dumnezeu ne-a zidit suflet fără de moarte şi că nimic nu se petrece întâmplător, ne pot cufunda în adâncă durere pentru multă vreme.

În astfel de clipe să nu uităm că Hristos este Cel care a biruit cu desăvârşire moartea, căci Dumnezeu Viaţa este. *(din mărturiile maicilor din obştea mănăstirii Bistriţa)*

Aş dori, cu credinţă şi dragoste pentru Dumnezeu să adaug şi mărturisirea mea celorlalte minuni ce au fost consemnate aici. În noiembrie 1999, am suferit un infarct, urmat de o lungă perioadă de spitalizare. După trei săptămâni de şedere în Spitalul Judeţean din Târgovişte, simţindu-mă tot mai rău, într-o zi am auzit că la Sfânta Mănăstire Bistriţa se păstrează o icoană făcătoare de minuni. Astfel că am decis să merg şi eu acolo.

Bunul Dumnezeu şi Sfântul Grigorie Decapolitul au rânduit această mare minune ce s-a petrecut cu mine. Nu ştiam că, de fapt, locul unde se păstrează icoana ce revarsă tămăduiri este la Sfânta Mănăstire Bistriţa din judeţul Neamţ. Aşa că paşii mei s-au îndreptat către Sfânta Mănăstire Bistriţa din judeţul Vâlcea, unde se păstrează moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul.

Aici starea mea s-a schimbat foarte mult. La externare, doctorii nu îşi puteau explica această schimbare bruscă, neînţelegând minunea ce se întâmplase şi mi-au mai dat şanse de supravieţuire.

Acum sunt bine în continuare şi vreau ca toţi cei credincioşi să se vindece, cu ajutorul şi rugăciunile Sfântului Grigorie, aşa cum şi eu am fost ajutată.

(Mariana B., Găeşti)

În anul 2002, ajungând şi la Mănăstirea Bistriţa, m-am rugat aici pentru o altă persoană pe care o cunosc şi care timp de douăzeci de ani suferea de epilepsie, manifestând crize epileptice regulate, deşi lua tratament medicamentos.

Din ziua aceea, când m-am rugat Sfântului Cuvios Grigorie Decapolitul cu credinţa că mă va ajuta şi pe mine şi o va vindeca pe cunoştinţa mea, acea persoană s-a vindecat. Din acel moment nu a mai avut niciodată crize de epilepsie, nemaiavând nevoie nici de tablete.

Acum, în anul 2011, când am revenit într-o călătorie la Sfânta Mănăstire Bistriţa, aş dori să menţionez că persoana pentru care m-am rugat este foarte bine şi conduce şi autoturismul, pentru că înainte nu avea permisiunea să şofeze din pricina crizelor epileptice foarte frecvente. Aş mai dori să precizez că acea persoană este atee, deocamdată.

Mulţumesc Sfântului Cuvios Grigorie Decapolitul pentru că mi-a auzit rugăciunea şi continui să mă rog pentru a primi ajutorul lui în toate. Slavă Domnului!

(Otilia-Maria, Anglia)

M-am născut în localitatea Măldăreşti – Horezu, în judeţul Vâlcea şi îmi doresc să aduc pe această cale şi mărturia mea privind minunea pe care a săvârşit-o Sfântul Grigorie Decapolitul cu mine. Am povestit şi altor persoane despre acest fapt, însă acum

doresc din tot sufletul să o relatez şi în scris, pentru ca să poată afla despre ea mai multă lume şi să dea slavă lui Dumnezeu.

În vara anului 1997, perioada august – septembrie, mă aflam la Bucureşti pentru a susține examenul de admitere la Academia de Muzică "Ciprian Porumbescu". Am trecut de etapa eliminatorie, apoi de încă alte două examene, respectiv cele de teoria şi istoria muzicii, după care urma să aibă loc ultima probă şi cea mai dificilă – interpretarea vocală şi scenică a şase arii de operă – în fața comisiei de examinare.

Fac o paranteză şi precizez că în luna iulie a aceluiaşi an, deci, cu o lună şi jumătate în urmă, am suferit o intervenție medicală cu ultrasunete pentru spargerea unor calculului renali, ceva asemănător cu sute de bătăi cu nişte "ciocănele" invizibile la nivelul rinichiului pentru dislocarea şi sfărâmițarea calculilor, la secția de Urologie a Spitalului Panduri din Bucureşti.

După această intervenție, la scurtă vreme, am început pregătirea intensă pentru examenul de admitere. Au urmat zile foarte călduroase prin Bucureşti, cu drumuri zilnice făcute cu tramvaiul la profesorii de canto, pian şi teoria muzicii cu care făceam această pregătire. La acestea s-au adăugat stresul examenelor, consumul insuficient de lichide pentru perioada post-operatorie, astfel că am început să mă simt din ce în ce mai rău din cauza rinichilor.

Timp de o săptămână, lichidul pe care-l eliminam avea culoarea cafelei şi am avut dureri foarte mari, chiar în timpul examenelor.

Cu două zile înaintea probei finale, care era şi cea mai dificilă, de altfel, deoarece trebuia să prezint într-o formă fizică şi vocală de excepție ariile de operă în fața juriului, înainte de acest moment atât de important, eu

nu eram în stare nici să mă ridic din pat, aveam stări febrile şi vomam din cauza calmantelor extrem de puternice pe care eram nevoită să le iau.

În această stare, mi-am zis că nu îmi mai doresc decât să fiu sănătoasă şi să mă pot întoarce acasă cu bine. Dar mai era şi faptul că trecusem cu bine toate examenele, cu excepţia celui final, aşa încât îmi doream să-l susţin şi pe acesta, adică să duc lupta până la capăt, iar apoi, să fie cum va voi Domnul.

Văzându-mă atât de slăbită, fără putere şi cu dureri cumplite în zona rinichilor şi în cea abdominală, sâmbătă după-amiază am sunat-o pe mama mea, la Măldăreşti, la peste 200 kilometri distanţă de mine, ca să o rog să meargă imediat la Sfântul Grigorie de la Bistriţa, ca să atingă la racla cu sfintele sale moaşte o cămaşă şi să vină la mine în Bucureşti.

Duminică dimineaţa, la prima oră, a venit cu autobuzul mama, aducându-mi bluza ce o atinsese la racla cu sfintele moaşte, pe care am îmbrăcat-o peste zona dureroasă, în timp ce ea mă încuraja că totul va fi bine.

I-am simţit atunci obrazul rece, proaspăt, în răcoarea dimineţii, pe care l-a atins de faţa mea când m-a îmbrăţişat şi mi-am dat seama că aveam febră. Apoi mama s-a dus la bucătărie să fiarbă laptele pe care îl adusese pentru mine de la văcuţa noastră de acasă şi să-mi fiarbă un ou moale. Din dorinţa de a-i face o bucurie şi a gusta din cele aduse, m-am încumetat să mă ridic din pat, cu greutate şi am mers la bucătărie, aplecându-mă de povara durerilor. Mama a trebuit să plece după aproape două ore, căci avea un drum lung de făcut. Dar la plecare, m-a încurajat iarăşi, spunându-mi că Sfântul Grigorie mă va ajuta.

În după-amiaza aceleiaşi zile, pe la orele 18-19 am putut să probez rochia de spectacol, cu care trebuia să

apar în fața juriului pentru ultima probă, cea de luni. Și aproape fără să-mi dau seama, încet, încet, am început să mă simt din ce în ce mai bine, tot mai bine, iar luni dimineața la ora 7, eu eram deja îmbrăcată în ținuta de scenă cu rochie lungă, elegantă, cu toate accesoriile necesare, în tramvaiul cu care mergeau muncitorii și cei care lucrau în zona Academiei de Muzică, astfel că am ajuns prima la facultate.

Când mi-a venit rândul pentru a susține proba și am ajuns pe scenă în fața reflectoarelor și a comisiei, mi-am zis cerând ajutorul Sfântului Grigorie în gând că voi da tot ce am mai bun și apoi mă voi întoarce liniștită acasă. Am simțit, după terminarea interpretării celor șase arii, că o căldură deosebită a trecut prin tot corpul meu în acel răstimp de efort și m-am simțit epuizată, dar și eliberată.

Odată cu aceste momente, funcționarea rinichilor a revenit la culoarea normală și nu am mai avut dureri deloc.

M-am întors acasă cu bucurie că am dus lupta până la capăt, iar după o săptămână am fost chemată de către profesorul meu de canto, domnul Iulian Băiașu, înapoi la București. Luasem examenul de admitere!

Între timp, am absolvit Academia de Muzică, iar acum sunt solistă a Operei din Brașov.

Mulțumesc, drag și scump Sfânt Grigorie, pentru minunea pe care mi-ai dăruit-o mie, nevrednica.

(Maria P., Brașov)

Fiul meu, Grigore, în perioada studenției la Facultatea de Matematică din Iași, începuse să meargă pe căi greșite. Nu mai dorea să frecventeze cursurile, voia să emigreze, să plece în Canada.

La îndemnul fratelui meu, preotul Mihai, căruia îi destăinuisem suferința pe care mi-o pricinuia comportamentul fiului, am venit la moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, la Mănăstirea Bistrița din Vâlcea.

Era iarnă, într-o luni după-amiază. M-am rugat la racla cu moaştele Sfântului Grigorie şi am primit acatistul său pentru a-l citi şi acasă.

La scurt timp după această călătorie, fiul meu s-a întors la facultate, frecventând cu regularitate cursurile, cu atenție, astfel că a terminat Facultatea de Matematică din Iaşi cu succes, renunțând la emigrarea în Canada.

În prezent este profesor de matematică, s-a căsătorit şi este tatăl a trei copii.

Dar eu cred că cea mai mare minune pe care Sfântul Grigorie a făcut-o este aceea că băiatul meu s-a întors la Dumnezeu, schimbându-şi viața nu doar în exterior şi îi mulțumesc pentru toate acestea Sfântului Grigorie Decapolitul cu inimă de mamă.

(Elisabeta, Iaşi)

Locuiesc în municipiul Râmnicu-Vâlcea, sunt creştin ortodox, am treizeci de ani şi sunt necăsătorit.

Aflându-mă într-o bună zi la Sfânta Mănăstire Bistrița, am cumpărat o carte intitulată *"Viața, Acatistul, Paraclisul şi noi minuni ale Sfântului Grigorie Decapolitul"*. Răsfoindu-o, m-am hotărât să aştern pe hârtie câteva propoziții, înfățişând minunea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru rugăciunile Maicii Sale şi ale Sfântului Grigorie cu mama mea, în urmă cu aproximativ douăzeci şi doi de ani.

În acea perioadă aveam în jur de 9-10 ani, sora mea fiind mai mică decât mine cu un singur an. Mărturisesc că acest lucru trebuia făcut mai demult; în primul rând, pentru a-i da slavă lui Dumnezeu, iar în al

doilea rând, pentru a-i folosi şi a-i întări duhovniceşte pe toţi cei care, cu voia lui Dumnezeu, vor citi aceste rânduri.

În perioada anilor 1990, mama s-a îmbolnăvit foarte grav, doctorii nereuşind să-i pună un diagnostic precis(mi-aduc aminte de cuvintele unui părinte, care spunea că diavolul nu iese la ecograf).

Menţionez că, înainte de a se îmbolnăvi, mama a avut o discuţie mai "aprinsă" cu o vecină, aceasta a ameninţat-o că o va "aranja", fapt care s-a şi petrecut prin farmecele care i s-au făcut de către o vrăjitoare.

După mai multe luni de internare la diferite spitale din ţară, fiind supusă la diferite tratamente şi analize, medicii au ajuns la concluzia că suferă de o boală psihică. Simptomele bolii se manifestau prin faptul că, noaptea nu se putea odihni, având dureri foarte mari în tot corpul.

Eu şi sora mea, copii fiind, nu înţelegeam cuvintele mamei atunci când, cu lacrimi în ochi, ne spunea că ea o "să plece", iar tata ne va aduce altă mămică, pe care noi nu trebuia să o lăsăm să ne facă vreun rău, căci ea nu era adevărata noastră mamă.

Nemaisuportând durerile, mama a avut mai multe tentative de a se sinucide, dar mila lui Dumnezeu şi ajutorul Maicii Domnului au făcut zadarnice încercările diavolului de a duce sufletul său în chinurile iadului.

Neglijenţa familiei şi sfătuirea greşită a oamenilor a făcut ca mama să ajungă la vrăjitoare şi la cei care lucrează cu puterile întunericului, fără niciun rezultat pozitiv, bineînţeles(mergeau la diavol, ca să scape de el). Însă, cum Dumnezeu lucrează prin oameni, la sfaturile naşei, care în acea perioadă locuia în Bucureşti şi frecventa des Mănăstirea Cernica, părinţii mei şi-au îndreptat paşii spre această mănăstire.

Aici au primit sfătuire de la vrednicul de pomenire părinte, Arhimandritul Ilarion Argatu, care a insistat ca mama să participe la Taina Sfântului Maslu.

În timpul slujbelor şi în timpul când se apropia de mănăstire, mama se simţea din ce în ce mai rău; din nefericire, tata a ajuns la concluzia greşită, că slujbele bisericii nu pot fi de niciun folos pentru sănătatea mamei şi, astfel, după câteva zile, părinţii s-au întors acasă.

Fiind o femeie cu credinţă în Dumnezeu, naşa nu a cedat şi a sfătuit-o pe bunica să meargă la Sfânta Mănăstire Bistriţa, deoarece, aici se aflau de foarte mulţi ani sfintele moaşte Sfântului Grigorie, mare făcător de minuni. Aici, bunica împreună cu mama, au stat aproximativ două săptămâni, fiind primite cu dragoste şi căldură de monahiile mănăstirii.

Cu bucurie în suflet vă scriu că, prin mijlocirea Maicii Domnului şi ale Sfântului Grigorie, dar şi în urma slujbelor şi rugăciunilor care s-au făcut în mănăstire de către preoţi şi monahii, Mântuitorul Iisus Hristos i-a dăruit mamei sănătate şi a scăpat-o din ghearele morţii.

Mai ales mulţumesc Sfântului Grigorie că m-a ajutat pe mine şi pe sora mea să fim crescuţi de aceeaşi mamă care ne-a născut. Câteodată, mă întreb de ce a rânduit Dumnezeu cele petrecute cu mama şi în acelaşi timp, îmi aduc aminte şi de vorbele părintelui Arsenie Boca: "Dumnezeu iartă, dar nimic nu trece nepedepsit". Spun acest lucru, deoarece mama făcuse avorturi şi era cununată cu tata, deşi erau verişori de gradul al doilea.

Cu durere vă scriu că, deşi Dumnezeu a făcut o mare minune cu mama prin mijlocirea Sfântului Grigorie, viaţa familiei şi-a urmat acelaşi curs,

rămânând creştini ortodocşi mai mult cu numele, fără fapte.

În anul 2001, mama a rămas însărcinată şi cu ajutorul Maicii Domnului şi al Sfântului Grigorie, l-a născut pe fratele meu, care are în prezent are unsprezece ani şi este sănătos.

În vara anului 2007, Dumnezeu a rânduit ca mama să treacă la cele veşnice, după ce a suferit un infarct.

În anii precedenți am încercat să fac cunoscută această minune a Sfântului Grigorie, dar marea majoritate a colegilor, prietenilor s-au rezumat la a afirma că mama mea s-a vindecat atunci prin autosugestie. Fie ca Bunul Dumnezeu să le lumineze mintea.

În ceea ce mă priveşte pe mine, nu am fost deloc recunoscător Bunului Dumnezeu, petrecându-mi tinerețea în tot felul de păcate şi patimi, devenind un gunoi pe acest pământ şi am rămas un simplu muncitor, cu puțină carte.

Dumnezeu, Maica Domnului şi Sfântul Grigorie Decapolitul să ocrotească Mănăstirea Bistrița şi pe noi pe toți. Amin.

(Constantin, Râmnicu-Valcea)

Sunt căsătorit, am patruzeci şi unu de ani şi sunt tatăl a două fete.

Începând din mijlocul lunii aprilie, anul acesta, cu o săptămână înainte de Sfintele Paşti, m-am dus la medic, deoarece nu puteam să mai înghit. În timp ce mâncam, trebuia să beau apă foarte des pentru a putea să înghit.

Medicul căruia m-am adresat mi-a recomandat să merg la Clinica de Hematologie din Cluj, unde am fost diagnosticat cu limfom Hodgkin – cancer limfatic, stadiul II B.

La o lună după Sfintele Paşti, deja începusem a doua serie a tratamentului cu citostatice, când am ajuns în parohia Porta din Maramureş, unde este preot paroh părintele Dorin Tămaş.

Aici există un paraclis al parohiei, amenajat încă din anul 2008, unde se păstrează un veşmânt atins de sfintele moaşte ale Sfântului Preacuvios Părinte Grigorie Decapolitul de la Mănăstirea Bistriţa din Vâlcea şi o icoană reprezentându-l pe acest sfânt, lucrată în atelierul de pictură al mănăstirii. Acest paraclis a fost înfiinţat la cererea preotului paroh, căruia Înaltpreasfinţia Sa, Părintele Iustinian, Arhiepiscopul Maramureşului şi al Sătmarului, i-a dat binecuvântarea cu toată inima. După sfinţire, ce a avut loc în anul 2009, tot Înaltpreasfinţia Sa a binecuvântat aşezarea veşmântului de la Sfântul Grigorie spre închinare şi a unor părticele din moaştele altor sfinţi cum sunt Sfântul Ierarh Nectarie al Eghinei, Sfântul Ierarh Luca al Crimeii şi ale altor sfinţi, ce i s-au dăruit personal Părintelui Paroh Dorin de către diferite mănăstiri din Sfântul Munte Athos.

Prima întrebare ce mi-a fost adresată de către preot a fost dacă eu cred în puterea lui Dumnezeu, vădită nouă prin mijlocirea Sfinţilor Lui, apoi mi-a sugerat să facem sfinţirea casei, adică o sfeştanie, să postesc, să fac o spovedanie generală şi să mă împărtăşesc cu Sfintele Taine, urmând ca după aceasta, atât eu, cât şi soţia mea, să postim în fiecare luni, miercuri şi vineri şi să citim zilnic acatistul Maicii Domnului Pantanassa, izbăvitoarea de cancer, al Sfântului Ierarh Nectarie al Eghinei, al Sfântului Ierarh Luca al Crimeii şi al Sfântului Mare Mucenic Pantelimon. De asemenea, mi-a recomandat să particip la cât mai multe Sfinte Masluri.

Tot dânsul mi-a dat să iau dimineața înainte de masă o linguriță cu untdelemn sfințit la Taina Sfântului Maslu amestecat cu untdelemn din candela ce arde la racla cu veşmântul de la Sfântul Grigorie Decapolitul, înaintea icoanei acestuia, precum şi un pahar de aghiasmă mică şi puțin vin.

În perioada în care urmam şedințele de citostatice, mă simțeam foarte rău. Atunci părintele Dorin, care merge adesea în pelerinaj la Sfânta Mănăstire Bistrița, unde se află moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, mi-a sugerat să merg acolo, să stau câteva zile şi să particip vineri la Sfântul Maslu.

Împreună cu părintele Dorin şi doamna preoteasă, alături de soția mea, ne-am dus în perioada 28 – 30 iunie 2012 la Mănăstirea Bistrița, aşa cum fusesem sfătuit. La întoarcere, în data de 3 iulie, am mai avut o şedință cu citostatice. Dimineața, înainte de a pleca la spital, am îmbrăcat o haină ce o lăsasem la racla Sfântului Grigorie când am fost la mănăstire. A doua zi după şedința de medicație, nu am mai avut nicio stare de rău fizic. De obicei, mă simțeam foarte rău după administrarea perfuziilor cu medicamente. Acum mergeam cu autoturismul, ca şi cum nu mi s-ar fi întâmplat nimic dureros şi mă întrebam în sinea mea dacă mi-au fost administrate cu adevărat medicamentele sau a fost perfuzie simplă, de vreme ce mă simt atât de bine. Atunci mi-am amintit că asistenta medicală pregătise soluția perfuzabilă ca de obicei, chiar în fața mea. Totuşi, au urmat alte şedințe de citostatice, starea de rău a continuat şi terminând tratamentul recomandat, am fost evaluat la un computer tomograf din Oradea, unde s-a confirmat rezultatul complet favorabil mie, de vindecare. Boala dispăruse.

Medicii au insistat să urmez şi radioterapia recomandată de obicei. Am continuat până în prezent şi voi continua să postesc, să mă rog citind acatistele Maicii Domnului şi ale sfinţilor tămăduitori, precum şi să iau untdelemn sfinţit şi aghiasmă.

În data de 14 octombrie, am participat la Vecernia cu Acatist a Sfântului Grigorie, ce s-a desfăşurat în paraclisul "Sfântul Grigorie Decapolitul" din Parohia Porta – Maramureş. După terminarea slujbei, am hotărât să-i spun Părintelui Dorin că îmi doresc atât de mult să ajung la moaştele Sfântului ca să-i mulţumesc pentru vindecare şi ajutorul ce l-am primit.

Acum, când consemnez acestea, într-o zi de vineri, după săvârşirea Tainei Sfântului Maslu, am văzut pentru prima oară mâna Sfântului Grigorie sub veşmintele sale din raclă, mână de care sunt atât de sigur că a mijlocit către Dumnezeu vindecarea mea şi pe care nu o văzusem înainte, deşi mă închinasem de atâtea ori şi mă rugasem la racla sfintelor sale moaşte.

(Traian Mihai A., Baia Mare)

Am cunoscut-o pe cea care avea să devină soţia mea încă din copilărie, căci am fost colegi din şcoala generală şi pot spune că am crescut împreună.

După decesul mamei mele, petrecut când aveam vârsta de nouăsprezece ani, am simţit dorinţa de a mă însingura şi m-am îndepărtat oarecum din grupul de prieteni din care făcea şi ea parte. În anul 2007, după aproape doisprezece ani, ne-am reîntâlnit şi în anul 2009, ne-am căsătorit.

Cu toate că am urmat diverse tratamente medicale, soţia a pierdut două sarcini prin avort spontan. Când a rămas însărcinată a treia oară, ne-am bucurat atât de mult să auzim mica inimioară bătând înlăuntrul ei. Totuşi, sarcina s-a oprit din evoluţie şi durerea ne-a învăluit iarăşi.

Soției mele, care s-a gândit că trebuie să-și revină, să aibă nădejdea că Domnul și Maica Sa o vor ajuta să iasă din această suferință grea, îi mulțumesc acum din tot sufletul pentru tăria de care a dat dovadă în toată această perioadă.

În anul 2011, am plecat și noi în concediu la părinții soției, la Câmpulung Muscel, apoi ne-am gândit să vizităm și mănăstirile din Vâlcea, pe care nu le-am mai văzut până acum. Cu acest prilej, am ajuns și la Mănăstirea Bistrița, unde se află moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul.

Verișoara mea este viețuitoare în obștea acestei mănăstiri din 2006 și după ce ne-am împărtășit de bucuria revederii, ne-a spus câteva cuvinte despre istoria mănăstirii și viața Sfântului Grigorie. Împreună cu mama soției, ne-am închinat la sfintele moaște, arătându-i durerea noastră de a nu avea copii. Am fost sfătuiți să ne rugăm cu credință, să cerem ajutorul Sfântului Grigorie, cu nădejde, căci ne va ajuta și pe noi, așa cum multe cupluri au fost binecuvântate prin mijlocirea lui. Luând untdelemn sfințit de la Sfântul Maslu și din candelele ce se păstrează nestinse la baldachinul său, am plecat acasă, întăriți în credința că Dumnezeu Se va milostivi și de noi.

În luna noiembrie, soția mea a rămas însărcinată. Sarcina nu a fost ușoară, nu i s-a permis să facă efort, nu avea voie să stea în poziție verticală decât cincisprezece minute, iar șezând, doar atât cât luam masa. Ultimele luni a stat mai mult în pat.

În luna iulie 2012, s-a născut băiețelul nostru, Andrei. S-a născut prematur, având 48 centimetri și 2,600 kilograme. Deși medicul neonatolog ne-a avertizat după naștere că ar putea să existe ceva probleme cu aparatul respirator, spre surprinderea tuturor, Andrei s-a dovedit a fi un băiețel sănătos.

Îi mulțumim Sfântului Grigorie că ne-a auzit rugăciunile și a mijlocit pentru ca și noi să simțim bucuria de a fi părinți și a ne împlini sufletește.

(Marian – Alexandru și Roxana C., București)

Anul 2012 a fost unul dintre cei mai secetoși ani din ultima perioadă. Deseori se auzeau vocile celor care cereau să fie scoase iarăși sfintele moaște în procesiune, pentru a domoli stihiile naturii, dar și pentru a alunga seceta din inimile noastre răvășite de perspectiva unei crize nu doar economice și politice, ci, mai ales, morale.

În seara zilei de 22 iulie, la Vecernie, în catedrala arhiepiscopală din Râmnicu-Vâlcea, a avut loc o procesiune cu icoana Sfântului Grigorie Decapolitul ce se păstrează aici, făcându-se rugăciuni pentru izbăvirea de secetă. Ca urmare a acestor rugăciuni, a plouat la Sfânta Mănăstire Bistrița toată seara, iar a doua zi milostivirea Sfântului Grigorie s-a arătat la fel de mare și asupra orașului Râmnic. Precizăm că nu mai plouase de aproape cinci luni de zile.

Sfinte Grigorie, ajută mie nevrednicului, căci sunt păcătos. Roagă-te lui Iisus Hristos Domnul nostru la înfricoșata Judecată pentru noi. Îndreptează-mă pe calea cea adevărată și izgonește de la mine toate îndemnurile diavolești. Ajută-mi să mă pocăiesc. Sfinte Grigorie, te rog, ajută pe tata, pe mama și pe toate rudeniile mele cele după duh și după trup, ca să ne mântuim și ca Dumnezeu să aibă milă de noi păcătoșii la înfricoșata Judecată.

Iată, astăzi eu îți aduc această jertfă pentru binele ce l-am primit atât eu, cât și familia mea de la tine, Preacuvioase. Sfinte, îmi cer iertare în numele familiei mele, căci nu am mai fost pe la tine și că nu ne-am mai rugat să ne ajuți în greutăți și în ispite. Preacuvioase

Părinte Grigorie, bucură-te! Amin. *(însemnare găsită la racla sfintelor moaşte – rugăciunea unui şcolar către Sfântul Grigorie)*

Nenumărate sunt mărturiile despre puterea rugăciunilor Sfântului Grigorie Decapolitul, căci „minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi". Să amintim aici de tămăduirile bolilor trupeşti şi, mai ales, de tămăduirea tainică a sufletelor îndurerate ale celor care i-au cerut cu credinţă şi smerenie ajutorul, prin pocăinţă, întărindu-se în credinţă, nădejde şi dragoste. Este cu neputinţă a aminti aici toate întâmplările minunate care s-au petrecut în urma rugăciunilor adresate Sfântului Cuvios Grigorie. Fiecare dintre cei ce i-au cerut cu credinţă ajutorul au primit sprijin de la el, uneori chiar şi cei umbriţi de îndoieli, pentru ca şi aceştia, prin încredinţare lăuntrică, să aibe de acum ca hotar în inima lor, în gânduri şi fapte – piatra poruncilor lui Hristos.

Din dragostea lor cea mare, Sfinţii poartă în inimile lor pe tot omul, de pretutindeni, din veac şi până astăzi şi se fac părtaşi la suferinţele noastre aici, pe pământ, iar în veşnicie râvnesc să împartă cu noi bucuria cea adevărată, a cărei dulceaţă pe care o gustă încă de acum Biserica, unirea cea aievea şi desăvârşită a veacului ce va să fie. Această comuniune este mai presus de fire, săvârşită prin harul Duhului Sfânt.

Între comuniunea dintre persoanele Preasfintei Treimi şi cea din sânul Bisericii, unde viază în Hristos firea restaurată şi înnoită a întregului Adam, se comunică aceeaşi energie dumnezeiască. Vistierul bunătăţilor le dăruieşte celor pregătiţi să se împărtăşească de darurile Sale.

Străină de indiferenţă, asprime şi brutalitate faţă de cei de lângă ei, mila creştină, împreună-pătimirea

Sfinților se dăruiește în întregime celorlalți în duhul blândeții și al smereniei lui Hristos, pentru a deveni și noi asemenea Lui. Și noi putem fi fericiți atunci când prin pocăință părăsim negura patimilor pentru a trăi în lumina lui Hristos.

Sunt și alte minuni pe care Sfântul Cuvios Grigorie le-a mijlocit în viața oamenilor, încă neconsemnate aici. Nădăjduim că nu vor rămâne uitate, ci se vor aduna ca într-o vistierie minunată, poate cea mai valoroasă dintre tezaurele mănăstirii.

Să ne amintim aici de cuvintele maicii stareță Olga Gologan: „Am spicuit doar ceea ce s-a putut prinde în vălmășagul zilelor de față. Dar pe șiragul minunilor Sfântului Grigorie Decapolitul, strălucitul și minunatul împărțitor de daruri, spusele noastre nu pun pecete de sfârșit, căci acest șirag se va urma în pas cu așternerea veacurilor, îmbogățindu-se cu noi împliniri și nu se va încheia decât odată cu încheierea lumii, fiindcă așa proslăvește Dumnezeu pe Sfinții Săi.

În această încheiere punem doar un vremelnic punct și zicem: Sfârșit și lui Dumnezeu laudă".

CUPRINS

Cuvânt înainte 3

Viața Sfântului Prea Cuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul ale cărui sfinte moaşte se află la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea.....8

Acatistul Prea Cuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul 56

Cinstitul Paraclis al Prea Cuviosului Părintelui nostru Grigorie Decapolitul 81

Noi minuni ale Sfântului Cuvios Grigorie 96

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 021.211.32.60; tel. 021.212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Ctitorie a boierilor Craioveşti, Mănăstirea Bistriţa se înscrie între străvechile vetre monahale vâlcene. Prima atestare documentară a mănăstirii se păstrează în „Hrisovul de danie“ aparţinând lui Vlad Vodă Călugărul, la 16 martie 1494. Încă dintru începuturi, în 1497, marele ban Barbu a adus de la Constantinopol moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul (780-842 d. Hr.), originar din Decapolia Asiei Mici, mare apărător al dreptei credinţe împotriva ereziei iconoclaste.

SFÂNTA MĂNĂSTIRE BISTRIŢA-VÂLCEA
Comuna Costeşti, judeţul Vâlcea
Cod 247115,
Tel./fax. 0250/86.33.27
e-mail: monbistrita@yahoo.com

Cred că ajung cele scrise până aici, pe care, pe scurt le-am scris, pentru dragostea voastră, ca să se arate fapta cea bună şi îndrăzneala Sfântului Grigorie către Dumnezeu. Iar tu, o! fericite părtaş al cuvioşilor părinţi, vorbitorule cu sfinţii îngeri, sfinte al lui Dumnezeu Părinte Grigorie, cerescule om, pământescule înger, roagă-te totdeauna pentru noi, slugile şi robii tăi şi izgoneşte de la noi toată ispita şi toată greutatea, izgoneşte cu toiagul rugăciunilor tale împerecherile din Biserica lui Hristos Dumnezeu, că au înconjurat-o acum ereticii din toate părţile ca nişte lei şi ca nişte pui de lei şi caută s-o răpească şi s-o înghită.

Aşa, Sfinte al lui Dumnezeu, alungă departe de la dânsa tot eresul, că poţi câte voieşti, căci te afli în lumină înaintea Domnului şi locuieşti în locaşurile cele nestricăcioase, după ce ai păzit nestinsă făclia faptei celei bune pustniceşti. Şi acum primeşti negrăitele bunătăţi ale desfătării şi ale fericirii veşnice întru Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava şi stăpânirea, împreună cu Cel fără de început al Lui Părinte şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

© SFÂNTA MONASTIRE BISTRIŢA-VÂLCEA

ISBN 978-606-92931-4-0